

УЕСТЬРН

Г.Ф. УИГЕР

Най-добрият автор на уестърни.
Издания в милиони тиражи!

КАЛПАЗНОВ 104.003 - 1994

БРАТЬ И СЕСТРАТА НА ДЯВОЛА

УОК
КАЛПАЗНОВ

Г. Ф. УНГЕР

**БРАТЬТ И СЕСТРАТА НА
ДЯВОЛА**

Превод: Людмила Иванова

chitanka.info

Само две от седемнадесетте коли достигат от безводните земи до оскъдната зеленина на Запад. Те принадлежат на семейство Макгивър и на семейство Хъч, от което живи са останали само братът Рей и сестра му Ким. Рей е момче на около петнадесет години, а Ким е с една година по-малка. Но надеждата им за спасение бива внезапно унищожена, когато Джон Макгивър с насочено оръжие им отнема катърите и ги впряга в своята кола. Ако не стане чудо, Рей и Ким ще умрат от жажда в пустинята — изпълнени с омраза към безмилостната съдба и към житетските неволи...

Въпрос към Д. Ф. Унгер:

Зашо уестърнът продължава да има своята възторжена читателска публика?

Отговор на автора:

Читателите търсят истини, прости и човечни. Те търсят образец на смелия мъж, които няма да отстъпи пред несгодите в живота, пред страхливостта на тълпата и пред безогледността на силните на деня. Те търсят героя, който има смелостта да бъде такъв, какъвто си е...

1.

Две са само каруците, измъкнали се от безводната пустиня и стигнали на Запад до първата, макар и рядка зеленина.

В далечината се виждат хълмове, обрасли с гориста растителност, а зад тях се издигат планински възвищения. Там трябва да има вода, малки рекички и езера.

Там, в далечината, се намира Обетованата земя.

Орегън!

Седемнадесет бяха в началото каруците, потеглили от Канзас.

Сега са останали само две. Другите закъсаха по пътя и ония от преселниците, които не бяха избити от индианците, измряха от болести, жажда или изтощение, други пък се върнаха обратно.

Трудният път на Запад беше белязан с гробове, по-многобойни може би и от къртичините наоколо.

Двете каруци принадлежаха на семействата Макгивър и Хъч.

От семейство Хъч бяха останали само децата — Рей, слабичко момче на петнадесет години, и сестра му Ким — една година по-малка от него.

Родителите им бяха намерили смъртта си по време на пътуването.

Семейство Макгивър се състои от Джон Макгивър, жена му Сали и брат ѝ Джим Слейгър.

Всяка от каруците се тегли от по две полумъртви от умора мулета.

Когато каруците спират край граничната черта, откъдето почва растителността, животните се нахвърлят върху пъrvите стръкчета трева.

Рей Хъч — високо, слабо, русокосо и синекосо момче, се извръща и поглежда отново на югоизток, осъзнавайки, че е преодолял солената пустиня на Юта.

Състарил се е, безкрайно се е състарил този юноша за последните няколко седмици.

Сега обаче се усмихва с напуканите си устни, по които ден и нощ е усещал огнената жарава на солта, и се обръща към сестра си. Тя седи почти безучастно на капрата на покритата с платнище каруца, в която не е останало почти нищо — бяха изхвърлили почти целия товар, за да облекчат двете останали им мулета.

— Миличко — гласът на Рей е прегракнал, — скоро ще стигнем. Виж, ей там, на северозапад, са зелените хълмове. До там едва ли има повече от четиридесет мили. И с тях ще се справим. Радвай се, Ким, радвай се! Разсъни се най-сетне! Утре ще намерим вода. Ще се изкъпем в някое езеро или в някой поток. Ще хванем и някое животно или най-малкото ще наловим риба. Проклетата солена пустиня е зад нас. Зарадвай се, сестричко!

Момчето произнася думите заклинателно, ободрително, но те не впечатляват Ким кой знае колко.

Тя с положителност е нещо повече от обикновено миловидно девойче, но в момента е само едно болно, умиращо от глад и изтощение същество, с големи, зачервени очи и изгоряло от слънцето лице.

— Ах, Рей — отвръща с въздишка тя, — ако можеше всичко това да свърши по-скоро! Няма да издържа още много. И аз ще свърша като мама, която дни наред се преструваше, че пие, колкото и ние, а всъщност не беше близнала и капка от последното шише. Четиридесет мили — това е много, страшно много, прекалено много за двете мулета.

Последното произнася почти беззвучно, толкова много е отслабнал гласът ѝ.

А някога беше такова буйно, живо момиче, искрящо от жизненост и енергия, доста зряло за възрастта си. Само преди три седмици биха я взели за шестнадесетгодишна. Рей се обръща, защото към тях се е упътил, тътрейки крака, Джон Макгивър.

Джон Макгивър е доста неприятен мъж и сигурно с много лошо минало. Вероятно не беше обикновен преселник, а искаше да се измъкне от закона или от преследвачи, които можеха да си отмъстят. Приличаше на картоиграч, на мошеник, когото сега търсят с публични обяви, но никой нямаше да се сети, че може да е в кервана с преселници, както нямаше да се сетят и за шурея му Джим Слейгър, който с положителност обича да буйства с пистолетите си.

А Сали Макгивър, по баща Слейгър, сигурно е работила с тях в игралните казина и салони на плуващите по Мисисипи пароходи и изобщо навсякъде, където имаше възможност да се одере кожата на двукраките овчици.

Наистина, те се числяха към кервана, но бяха отбягвани и се движеха насторани от другите.

Оказаха се обаче по-издръжливи от всички останали.

И така, Джон Макгивър се приближава до момчето и сестра му. Гласът му е студен и суров, когато заявява:

— Момче, ще взема и двете ви мулета и ще ги впрегна в нашата кола. С четири животни може би ще успеем да стигнем някъде, където има вода. Разбра ли ме? Взимам ви и двете мулета.

Рей Хъч го гледа слизано с възпалените си очи.

— Без мулетата сестра ми и аз сме загубени, мистър Макгивър. Та вие добре го знаете! Ще трябва да оставим каруцата си тук и да продължим пеша, но няма да можем да вървим дълго, а водата е още толкова далеч! Мистър Макгивър, това, което искате да направите, ви превръща в крадец на мулета, а тях ги бесят като конекрадците...

Не беше казал още всичко докрай и ето че едрият, слаб мъж се нахвърля върху него, удря безмилостно, още веднъж и още веднъж...

Момчето няма никакъв шанс.

Когато Рей Хъч остава проснат на земята, Макгивър се навежда над него и му казва:

— Момче, достатъчно ме ядосва по целия път от Канзас дотук. Не обичам такива бунтари като теб. Показа ми ясно, че не ни харесваш. Е, добре, ако не можете да стигнете пеша, то си е ваш проблем. Аз искам да се измъкна с нашата каруца и само това ме интересува, защото жена ми Сали не е в състояние да върви повече и ще умре, ако не побързам. А щом е така, предпочитам вие да не успеете. Хайде, Джим! Да разпрягаме мулетата!

Джим Слейгър пристига незабавно. Хили се, без да каже нито дума.

Рей Хъч бавно се надига, сяда, избърсва кръвта от носа и устата си и остава в същото положение, наблюдавайки неподвижно как двамата мъже правят четворен впряг пред каруцата си.

После Джон Макгивър отново се приближава до него.

— Може и да ви проработи късметът — казва той прегракнало.
— Всъщност трябваше да ви убия. Но и без това сте вече полумъртви.

Обръща се, качва се на каруцата си, сега вече теглена от четири мулета, и скоро след това се отправя на път.

Рей Хъч обаче продължава да седи на земята, всъщност даже вече не му се иска и да стане. Чувства се така изпепелен, омекнал, отпаднал и без капчица надежда.

Идва му да заплаче заради безсилието си — но не е плакал вече години наред. Отдавна е разбрал, че сълзите не помагат, може би само ако плачеш от мъка. Но дори и когато баща му беше убит от индианците, а скоро след това и майка му си отиде от слабост, дори и тогава той не се разплака.

Чува сестра си да пита от вече разпрегнатата кола:

— Рей, защо не ни вземат със себе си?

Обръща глава към Ким и я поглежда: седнала е там — безпомощна, почти на края на силите си. И той осъзнава, че тя изобщо не е разбрала какво се е случило.

В тези минути някъде от самата същност на слабичкото момче Рей Хъч се надига нещо — може би упорство или пък инстинктивно желание да оцелее. А вярата му в хората угасва — веднъж завинаги. Бавно се изправя — болките от юмруците и ритниците на Макгивър го пронизват.

Пристигва към каруцата и казва на Ким:

— Сестричке, миличка, всичко е наред. Те отиват за вода, а аз ще ги последвам пеша. След като намерим вода, ще се върна обратно с мулетата.

Тя го гледа втренчено с празни очи и той почва да се беспокои, че изобщо не е схванала смисъла на думите му.

Ким прошепва беззвучно:

— Аз пък ще си легна вътре.

После се изправя бавно като старица и изчезва под платнището на каруцата. Иска му се да я последва, да се погрижи за нея, но не прави нищо такова.

„Тя умира от жажда — мисли си той. — В тялото ѝ не е останала никаква течност. Може би ще умре тази нощ като майка ни. А аз? Имам ли достатъчно сили, за да последвам Макгивър?“

Стресва се при тази мисъл.

Заштото и на него му се ще да се откаже, да легне, както направи сестра му. Заштото, ако тръгне подир крадците на мулетата, това ще бъде неописуемо мъчение за него, истинско пътешествие през ада. А той не е станал мъж, още си е само едно момче. Но трябва да опита. Сестра му е всичко, което му е останало на този свят. Той е поголемият брат на Ким и е негов проклет дълг да се бори дотогава, докато наистина вече не може повече. Все още се държи на краката си, движи се и тръгва да опита всичко възможно.

Но какво ще прави, ако все пак настигне колата?

В такъв случай ще има пред себе си двама доста опасни мъже.

Какво ли може да направи едно момче срещу тях?

Поглежда отново към разпрегнатата каруца, в която лежи сестра му, пита се дали ще я завари жива. После се отправя на път.

Вече знае, че никога не ще може да обича този свят и хората, които живеят в него. С всичко това е свършено, защото още по време на пътуването беше преживял ужасни неща. Накрая преселниците вече не бяха една общност, а само отделни същества, които се бореха да оцелеят.

* * *

Идва нощта, а той продължава да се мъкне напред. Понякога пада по очи и в такива моменти му се иска да остане да лежи и изобщо да не се изправя. Но пак става на крака, олюява се и изчаква тъмнината пред погледа му да се нормализира отново: да бъде само тъмнината на една обикновена нощ с няколко звезди по небето, измежду облациите, и с една сърповидна луна, която се показва само от време на време.

С неимоверни мъки продължава да върви все по-напред и по-напред. Овладяла го е една жестока, насочена срещу самия него, воля. Понякога си спомня за сестра си. Тогава се пита дали все още може да я спаси.

Така изминава миля подир миля, без да знае колко точно са, но му се струва, че са хиляди.

Някъде между полунощ и утрото — когато вече е решен да се откаже окончателно — съзира огън.

Дали това там са Макгивърови? Дали са спрели, защото четирите мулета не са можели повече да теглят каруцата?

Или там има вода и са спрели, за да могат да си отпочинат и те, и животните? И изобщо не е било необходимо да продължат пътя си?

Мислите на Рей са мудни, минава доста време, преди да осъзнае ясно всичко.

Но после изведнъж се сепва от внезапна, усиливаща се уплаха — той е само едно голямо момче, а там има двама закоравели престъпници.

Как би могъл да се справи с тях?

Но защо тогава тръгна подире им? Би могъл да си остане при Ким, да се откаже от всякаква съпротива и да чакат заедно смъртта.

Рей отново тръгва напред.

Скоро почва да се препъва във все по-гъстата трева и в трънците. Инстинктивно се държи малко вдясно, не се насочва право към огъня, който вече гасне. Очевидно никой не го поддържа или защото мъжете са заспали дълбоко, или защото сигурно с мъка събраниите им запаси от съчки няма да стигнат за цялата нощ.

Рей съзира пред себе си виеща се линия от дървета и храсти и спира.

Сигурно е малка рекичка, мисли си той. Да, там отпред сигурно има река, защото само край рекички или потоци има такива обрасли с растителност брегове.

Продължава напред и когато стига до дърветата и храстите, вижда рекичката. Отдалечена е от стана на Макгивърови на около стотина ярда.

Рекичката не е дълбока през това годишно време, тя е само някакво жалко поточе, но той се просва по очи във водата, която на това място стига едва до кокалчетата, и се наплисква. В началото му се иска да ликува, дори да благодари на Бога — но само за един кратък миг.

Защото в този момент си спомня всичко, което се е случило по време на дългото пътуване от Канзас. Спомня си какво е станало с хората, колко подли и безогледни можеха да бъдат някои — и колко малко ги беше еня за десетте божи заповеди. Спомня си отново, че е бил принуден да изостави безпомощна своята сестра и че е напълно вероятно да не я види повече жива.

И Бог позволяваше да се случи всичко това!

Не можеше да вярва повече в един такъв Бог, а беше само петнадесетгодишно момче.

Известно време лежи така във водата. От време на време отпива по няколко гълтка и в тялото му нахлуват нови жизнени сили. Чувства се отново по-силен. Мислите му започват да се движат по-бързо.

Когато се изправя, по него се стича вода и при всяка крачка жвака в ботушите му.

Сяда на брега и събува ботушите. Краката му са окървавени и целите в плюски, но той не им обръща внимание. Тези болки не са нищо, абсолютно нищо.

Когато приближава стана, разбира, че трябва да заложи всичко на една карта и да принуди съдбата да застане на негова страна. Защото той не вярва повече на случайността. Знае, че трябва да спечели благосклонността й, иначе ще загуби.

Движенията му са вече леки — водата се оказва вълшебен еликсир. Приближава се до стана, безшумно като сянка, и застава от задната страна на каруцата.

Край огъня са заспали двамата мъже и вече похъркват.

От каруцата долитат тихите стонове на Сали Макгивър, очевидно е болна, но каквото и да й има, спящите мъже не я чуват. Те самите са твърде изтощени. Сигурно единият от тях е трябало да стои на пост, но после също е заспал. Няма как да е било другояче.

Момчето се плъзва покрай дясната страна на каруцата и застава до предния ѝ край.

Познава оръжиета на Макгивърови. Всеки от мъжете носи по един „Колт“. Освен това имат и две пушки. Но имат и двуцевна пушка със сачми. Към тази пушка се насочват и мислите на Рей. Трябва да я вземе. Само с нейна помощ едно момче като него може да се справи с двама толкова жестоки мъже.

Но дали ще може да натисне спусъка?

Трябва да го направи, иначе те ще го убият.

Но къде ли е пушката на Макгивърови?

Когато поглежда нагоре, веднага я съзира: облегната е до капрата. Ще може лесно да я вземе.

Когато я измъква, чува как Сали отново простира в каруцата. Сигурно е много зле. Чува шепота ѝ:

— Джон... Джим... О, Джон, не ме ли чуваш? Струва ми се, че умирам. Аз...

Но той не ѝ обръща никакво внимание повече, защото единият от спящите мъже сяда край почти загасналия огън. Не може да е чул почти беззвучния шепот на жената отвътре. Вероятно се е събудил само защото той е трябало да бъде на пост или пък защото му е станало студено през нощта и е решил да стъкне отново огъня.

Луната отново се показва за миг иззад облаците. Рей Хъч вижда, че седналият мъж е Джон Макгивър. Излиза напред и произнася с прегракнал глас, който му се струва напълно чужд:

— Макгивър, сега ще трябва да ми платиш!

Влага в гласа си цялата омраза. Да, той мрази този мъж толкова много, колкото изобщо може да се мрази човек.

Джон Макгивър изругава, отмята одеялото от себе си и скача с колта в ръка. Сигурно е държащ оръжието под завивката.

Но преди да успее да насочи дулото към момчето, го пронизват сачмите от едната цев на пушката. Трясъкът е ужасен, а тласъкът е толкова силен, че Макгивър пада по гръб в огъня.

От другата страна скача зет му, Джим Слейгър. Изревава, държейки своя „Колт“ в ръка и дори успява да стреля с него, но сачмите от втората цев го прострелват.

Рей Хъч не е засегнат от куршума на Слейгър.

Момчето застива на мястото си за няколко мига. После пуска пушката на земята подобно на тежко парче желязо. Залита няколко пъти и треперещ с цялото тяло, си поема дълбоко дъх и после шумно го изпуска.

Фактът, че е убил двама мъже, го разтърсва до дъното на душата му. За момент му се завива свят. После ужасен издава звук, който е и стон, и плач, и вик.

В този миг го осенява просветлението, че светът още повече се е променил за него и че нещата няма да бъдат никога вече такива, както досега, а съвсем различни.

Беше убил двама много опасни мъже — и то толкова лесно. Изобщо не можеше да повярва колко лесно беше станало.

Едва сега започваше трудното.

В каруцата Сали Макгивър престенва отново и извика името на мъжа си.

Сега у Рей Хъч най-сетне се надига онова, което е потискал толкова дълго. Момчето извиква в нощта, обърнато към каруцата:

— Той е мъртъв! Съвсем мъртво е това копеле, дето ти беше мъж, Сали Макгивър! Мъртъв е! И брат ти е мъртъв! А аз ще се върна при сестра си с водата и с мулетата! Сестра ми ми е по-мила и ми е дяволски безразлично какво ще стане с тебе! Вървете по дяволите, Макгивърови.

2.

Обратният път към Ким и каруцата му се струва невероятно дълъг. На моменти направо не му се вярва, че от вчеращия следобед до ранните утринни часове е изминал всичките тези мили пеша.

Взел е и четирите мулета. Животните добре си бяха починали за изминалите часове: бяха се напили с вода и се бяха напасли. Лесно щяха да откарат колата с Ким до рекичката.

Рей е взел и вода за Ким и се надява, че ще я свари все още жива. Понякога надава силен вик от безпомощна ярост, защото знае, че и те двамата с Ким сигурно щяха да стигнат до водата, ако Макгивър не им беше взел двете мулета. Ким би могла да пийне вода десет часа по-рано! Тези десет часа можеха да се окажат решаващи за живота ѝ. Затова и той продължаваше да крещи от безпомощна ярост.

Яхнал е едното муле и само подкарва другите. Трудно му е, макар че не носи нищо друго, освен двете шишета с вода и колта на Джон Макгивър.

А когато тръгна, бе дочул от каруцата дрезгавия глас на Сали Макгивър, която го проклинаше. Колкото и болна и немощна да бе, може би съвсем близо до смъртта, тя все пак беше разбрала какво се беше случило отвън.

Денят почти е настъпил, когато той стига до мястото, откъдето би трябвало да може да види вече каруцата им.

Но там, където се беше намирала тя, сега се виждаха само овъглените ѝ останки.

Не можеше да повярва, но действително бе така. Някой сигурно бе подпалил каруцата. Освен железните части — обръчите на колелата, осите и веригите — всичко се беше превърнало в пепел. И понеже явно всичко е станало още преди няколко часа, над пепелта не се виеше ни най-малка струйка дим.

Рей пришпорва още веднъж мулето си, удря и забива токовете на ботушите си в слабините му, а останалите три животни просто зарязва, защото добре знае, че няма да има вече нужда от тях.

Отново и отново вика името на сестра си.

Около каруцата не се забелязва никакво движение, никой не му отговаря.

Нима Ким е изгоряла в каруцата?

И кой ли е дошъл и е направил всичко това?

Сега вече Рей заплаква. Само преди няколко часа беше убил двама души, а сега е само едно безпомощно момче, изпаднало в голяма беда. Не може да удържи плача си, чувства се толкова безпомощен и предаден в един безпощаден свят, в който го преследват само нещастия.

През изтеклата нощ беше изминал адски труден път, беше принуден да убие — и всичко това напразно, защото ако Ким не беше изгоряла в каруцата, значи някой я беше отвлякъл. Тя не би могла сама да избяга. Нямаше достатъчно сили за това.

Кой тогава е бил тук?

Рей избръсва сълзите от очите си и се привежда към земята.

Не бе необходимо да е кой знае какъв следотърсач, за да разбере, че оттук бяха минали ездачи на неподковани коне, което ще рече, най-вероятно индианци или някаква банда, която се бои да се появи на места, където има ковачи, защото е оживено.

Известно време младежът остава приклекнал и втренчено гледа отпечатъците от копитата.

Все още не иска да повярва, но в крайна сметка трябва да го приеме: Ким, сестра му, е отвлечена.

Освен следите от копита, той открива и други следи: браздите, които остават след индианските товарни шейни, с които племената превозват имуществото си, например биволските кожи за палатките си, тъй наречените „тайпи“.

Сигурно е било някое по-голямо странстващо племе, може даже и някое малко селце, и явно те са взели Ким със себе си.

Започва да вярва в това с цялата надежда в сърцето си и с всичките си вътрешни сили.

Решава да се изправи, за да се върне при мулето си, защото ще трябва да провери тази следа, но когато се надига, светът около него се завърта.

Едва сега настъпва реакцията от положените усилия. Той е изчерпан до краен предел, изразходил е огромна част от физическите

си възможности. От доста часове не е хапвал нищичко, само е пил вода.

Изпада в безсъзнание и не мръдва повече.

* * *

Какво се бе случило с Ким?

Нека се върнем назад във времето, към онзи час, в който Рей оставя малката си сестричка и се отправя на път.

Ким Хъч не прекарва много време сама в каруцата, почти в безсъзнание и кажи-речи обречена на смърт, тъй като слабичкото ѝ телце е почти напълно обезводнено.

След по-малко от час наблизо се появява странстващото племе на индианците Нез Перс. Те веднага обкръжават каруцата, считайки я за изоставена от собствениците ѝ, както са виждали и други такива каруци на път от Канзас за Орегън.

Но когато един от воините поглежда вътре, забелязва Ким Хъч.

Тя пак е дошла донякъде на себе си, чула е приближаването на хора, както и гласовете им.

Сега гледа воина с широко отворени, сини очи.

Има пълно основание да се бои от индианците, защото по време на пътуването често бяха нападани от кайови, шайени и всевъзможни банди, състоящи се от измета на някои племена, метиси и военни дезертьори, изобщо от цялата утайка на обществото в крайграничната зона.

И ето че сега някакво индианско лице се появява в каруцата и я оглежда с блеснал поглед. Ким Хъч се опитва да извика за помощ, но не успява да произнесе нито звук. Обзема я и все по-нарастващо равнодушие, защото е вече прекалено слаба, за да може да изпитва страх. Почти е изчезнал инстинктът ѝ за самосъхранение. Така че тя лежи неподвижно и само гледа втренчено индианеца с огромните си очи.

После лицето на индианеца изчезва. Но само след няколко секунди червенокожият се покатерва при нея в каруцата, след като е извикал отвън нещо на висок глас, на което му отговаря многогласно „Хая“.

Воинът е млад и погледът на сиво-зеленикавите му очи изразява съчувствие. Той поднася манерка с вода към устните на Ким, намокря ги леко. Но когато тя се опитва да се вкопчи жадно в манерката, той я отдръпва.

— Не бързай, не бързай, момиче — произнася на английски, наистина някак гърлено, но все пак достатъчно разбираемо. Може би той е от онези индианци, които като деца са посещавали мисионерските училища на йезуитите или пък са усвоявали езика от белите търговци. — Трябва да пиеш много бавно, момиче — казва той.

Тя се подчинява и отпива само няколко малки гълтчици вода, но след това отново губи съзнание.

Изминават три дни, преди Ким отново да дойде напълно на себе си и да може да разсъждава. Разбира, че лежи в някаква индианска шейна, поклащаща се непрекъснато насам-натам, без обаче да друса.

Блестящите сини очи на момичето отново гледат широко отворени и изненадани. И постепенно то си спомня отново всичко, което се беше случило.

У нея започва да се надига страх, но след това тя се сеща за младия воин, който ѝ даде да пие вода и ѝ каза няколко думи на родния ѝ език.

Очевидно индианците я бяха отвели със себе си и се бяха грижили за нея като за болна. Чувстваше се значително по-силна, отколкото преди няколко дни. Значи я бяха хранили. Започва дори леко да си ги спомня, макар че непрекъснато беше изпадала в безсъзнание.

Млада индианка, може би момиче като нея, крачи редом с шайната и поглежда към нея, усмихва ѝ се и после извиква някакви думи.

И в този момент някой спира коня. Около шайната се събират двадесетина жени, девойки и деца.

Ким Хъч вижда любопитни, но най-вече — дружелюбни и усмихнати лица. Младата индианка, която беше съпровождала шайната, сега ѝ обяснява на английски:

— Ти скоро здрава, Небесно око. Ти тук при приятели. Ние сме Нез Перс, миролюбиви Нез Перс. Всички сме християни. Йозеф ти даде името Небесно око. Той те откри пръв в каруцата.

Ким Хъч чува тези думи и все пак не може съвсем да им повярва.

Не, не, чувала е наистина, че йезуитите са успявали тук и там да христианлизират индианците, да ги кръщават и да преподават на децата им в мисионерски училища.

А Нез Перс са били винаги мирни индианци. Това го беше чувала още тогава, когато потегляха от Канзас към Орегън.

Внезапно се сеща за брат си. Изобщо не може да си представи, че той е все още жив.

— Благодаря ви — прошепва тя. — Започвам да вярвам, че все пак на тази земя има и добри хора. Благодаря ви.

* * *

По това време Рей Хъч вече е започнал да се движи по следата.

Но не може да се придвижва достатъчно бързо на неоседланото си муле. Преднината на индианците, при които предполага, че е сестра му, е твърде голяма.

Откакто беше стигнал при опожарените останки от каруцата и беше викал името на сестра си, бяха изминали около дванадесет часа.

После беше изпаднал от изтощение в подобен на безсъзнание сън. Когато се беше събудил, беше вече нощ и той не можеше да върви по следата.

Беше болен, премалял от глад. Имаше само вода.

Може би на следващия ден така и щеше да си загине от глад, ако не беше се натъкнал на лисица, уловила прерийна кокошка.

Когато Рей започна да стреля с револвера си по лисицата, тя изостави плячката си и побягна на зигзаг.

Тази прерийна кокошка спаси живота на Рей Хъч. В тенекиената кутийка, която носеше в джоба на панталона си, имаше няколко кибритени клечки, така че скоро се озова седнал край огъня и започна да яде — отначало лапаше почти сурово мясо, но после започна да се овладява и да се храни бавно. Разумът му го съветваше да не гълта храната направо, а грижливо да я сдъвква.

И изведенъж у него отново проблесна надеждата, че все пак ще успее да намери отново сестра си.

Съbral сили, той пак се отправи на път.

Следата беше отчетлива и ясна. Може би това бяха тридесет-четиридесет индианци, от които яздаха само десетина. Вероятно това бяха воините на групата. Можеше да преброи и следите от наддесетина шейни.

Такава следа всъщност не можеше да изгуби по никакъв начин.

Поне така си мислеше.

Но още на следващия ден, макар и постигнал известна преднина, трябва да забрави всяка надежда.

Намираше се в зелена хълмиста местност на запад от Снейк Ривър. Възвищенията можеше да са от планината Сидър. Тук навсякъде имаше вода. Успява да налови в малък вир риба, попаднала там очевидно след последното голямо прииждане на реката.

Печената риба никога не му се е услаждала така, както през този ден. И още в следващите часове установява, че влелите се в тялото му нови сокове се превръщат в енергия и че отново възстановява донякъде силите си.

Обзема го надежда, но още същия ден тя е напълно погребана.

Заштото от северозапад се надига буря, която вероятно няма да стигне до солената пустиня между Невада, Юта и Айдахо, там, при Голямото Солено езеро, където мормоните се канят да изградят своята обетована земя, но затова пък тя се развихря тук, в Югоизточен Орегън.

Лее се проливен дъжд, придружен от мощни гръмотевици и от поредици светковици. Почвата изобщо не може да поеме толкова голямо количество вода, която се разлива наоколо, изпъльва падините, за броени часове превръща и най-малките поточета в буйни реки.

Рей Хъч се е сврял под една надвисната скала, пред която се издигат стари дървета, и казва сбогом на всяка надежда.

Заштото дори и един младеж на петнадесет години знае, че след такава буря няма да намери никаква следа.

Това странстващо индианско племе ще изчезне за него, подобно на кораб в открито море, който също така не оставя никаква следа след себе си. То може и много пъти да смени посоката си.

Къде ли са се упътили индианците с Ким?

Не можеше да си отговори на този въпрос.

Може би един добър скаут би намерил разрешение на загадката.

Но откъде да намери такъв скаут? Дори и да можеше, как би му платил?

Но докато бурята все още бушува, Рей разбира, че тряба да се откаже засега от търсенето.

Първо ще тряба да си създаде солидна основа.

За целта ще са му нужни пари, оборудване, помощ. Защото може би ще е необходимо да търси Ким не само седмици, а и месеци сред тази безкрайна земя.

* * *

Минала е около седмица, когато Рей Хъч се появява в Боази.

Това селище, по-късно столица на Айдахо, е все още доста малко. А името си е получило навремето от някакъв трапер с канадски произход, който след безплодни дирения из пустата местност най-сетне се натъкнал на гора и съзирайки я, извикал: „Las Bois!“, което означавало „гора“ на езика на тези френскоговорещи канадци.

По-късно на територията на нововъзникналото селище били открити доста находища за злато и така Боази се превръща в център, от който се снабдяват златотърсачите, а след тях и фермерите, и новите заселници.

През един студен дъждовен ден измъчваният от глад Рей Хъч спира пред вратата на някаква фермерска къща. Той продължава да седи на неоседланото си муле и е толкова мокър и премръзнал, че му е трудно да слезе на земята.

Но преди да успее да го стори, вратата се отваря.

Появява се пищна жена. Тя вдига поглед към слабото момче и чува зададения с пресипнал глас въпрос:

— Търся работа. Може ли да се намери нещо за мен? Умирам от глад. Но не прося. Искам да получа храна срещу труда си. Става ли?

Тогава тя го дарява с втори поглед и в този миг осъзнава, че в това слабичко на вид момче може би се крие истински мъж. В очите му долавя твърдост, гордост, каквато обикновено проявяват само мъжете, минали през различни изпитания, мъжете, които е трябало да воюват, а дори и да убиват, за да оцелеят.

Елинор Ванкувър има опит с мъжете от всякакъв вид и от всякаква възраст. Защото преди Бил Ванкувър да я доведе в тази ферма, тя е била доста известна в някои заведения на областта Уильмет и по поречието на Кълъмбия.

Знаеше обаче със сигурност къде би се озовала някой ден, когато няма да е вече така привлекателна и съблазнителна. Така че се хвана с Бил Ванкувър, който е собственик не само на тази ферма, но е и управител на голяма група дървесекачи.

И тъй, тя вдига очи към слабичкото момче и съзира в погледа му и глада, и гордостта.

— Хайде, влез първо вътре, момчето ми — отвръща му с усмивка.

През следващите дни Рей Хъч има чувството, че се намира в страната на чудесата, защото получава не само добра храна, но и гореща баня и нови, макар и все още големи за него дрехи, а след това му дават и да поработи, но не прекалено много, тъй като трябва да се пооправи, да събере отново сили.

Момчето е високо може би към метър и осемдесет, което ще рече — малко повече от шест фута. При здравата конструкция на тялото му би трябвало да тежи над седемдесет килограма, а като стане мъж — сигурно ще е към осемдесет.

Сега обаче тежи много по-малко от това.

Но яде като разпран — храната все не му стига.

А Ели Ванкувър готови добре. Това винаги го е умеела, независимо от леконравното си минало.

В началото Рей я мисли за вдовица.

Но постепенно разбира, че мъжът ѝ е заминал с хората си да сече дърва в планината и че притежава дъскорезница край един от притоците на Снейк Ривър.

— Винаги ме оставя сама за няколко седмици през този сезон, тъй като във фермата няма вече кой знае колко работа — обяснява тя на Рей. — Пък и градът не е далеч. Когато си искам мога да отида там с коня или с кабриолета. Но не харесвам тамошните хора. Жените си мислят, че завъртам главите на всички мъже. И с теб ли е така, Рей? Завъртам ли и твоята глава? Бил ли си вече с някое момиче, искам да кажа, дали си правил наистина любов с жена?

Въпросът ѝ е направо хищен.

И той се изплашва.

Но устоява пред погледа на зелените ѝ очи. Възхищава се от пищната ѝ фигура и се учудва на червената ѝ коса. За него тя е наистина твърде зряла жена, но го смущава вече доста време.

Отговаря гордо, сякаш не иска да се изложи като мъж:

— Да, имал съм вече нещо с момиче, докато пътувахме от Канзас за насам. Беше две години по-голяма от мен и знаеше доста работи.

Тук Ели Ванкувър избухна в смях.

— Обзалагам се, Рей, мило мое момче, че знам много повече неща от онова момиче. И мисля, че ще се превърнеш в истински мъж, едва когато спиш с истинска жена. Ще го направим, нали? Отдавна вече си го мислиш, нали?

Той се стряска от почти бруталната ѝ откровеност. Налага се да проглътне няколко пъти, после обаче пита:

— А мъжът ви, мисис Ванкувър?

Тя се залива отново в звънък смях.

— Този нерез — произнася тя най-сетне гърлено, — та той ме мами също почти във всеки град. Няма защо да изпитваш угризения, Рей. Наричай ме просто Ели.

Той отново трябва да проглътне мъчително. Но после го обзема бурно желание. И разбира, че ще брои часовете до вечерта.

Зашпото тогава...

3.

През тези дни и нощи Ким Хъч бързо се възстановява и става член от номадското племе, водено от Лунния бобър, доста стар, съсухрен воин.

Индианците се придвижват към някаква долина в Сините планини, където прекарват зимата всяка година, защото зимата вече тропа на прага, както казват белите. Индианците обаче наричат това време „месец на падащите листа“.

Ким Хъч едва ли би се отличавала вече от останалите индиански девойки, ако не бяха русите й коси. Защото откакто е отново на крака и се движи с индианците, тя е облечена с дрехи, каквито носят всички в това племе, от мека кожа, цялата избродирана и с ресни.

През тези дни тя понапълнява и скоро се вижда, че е не просто миловидна.

Всички се държат добре с нея, макар че е бяла.

Ким долавя, че племето на Лунния бобър очевидно бяга, а не иска само да стигне до закътаната през зимата долина, защото след бурята, която заличи с падащите от небето водни маси всички следи, всички са някак по-спокойни. И накрая разбира от Свраката, чието християнско име е Сара, че малката общност на Лунния бобър е преследвано заради това, че в тяхната долина може би има злато. Този слух е тръгнал из някои определени кръгове на областта, защото хората на Лунния бобър заплащали покупките си при търговците само със злато, а по-рядко прибягвали до размяна с различни видове кожи.

И ето че сега ги преследват някои готови да минат през огън и вода хора, като се надяват, че следвайки Лунния бобър, ще могат да стигнат до въпросната долина.

Сега обаче бурята заличи всички следи.

Затова всички от групата на Лунния бобър са в добро настроение.

През тези дни и нощи на странстване Ким понякога си спомня за брат си Рей. Не, тя не вярва, че той е все още жив. Как би могъл да се

оправи? Та тя самата едва не умря, а Рей се беше опитал да проследи колата, теглена от четири животни, и дори и да я беше настигнал, щеше да има срещу себе си двама безскрупулни мъже.

Не, според Ким Рей не беше имал никакъв шанс.

Така че тя се примирява с факта, че е останала съвсем сама на този свят, последната от семейство Хъч.

Като резултат от това тя в известна степен се вкопчва в племето на Лунния бобър, защото тук намира всичко: закрила, човешка топлота, съпричастност. И най-вече — не е сама. Приели са я много дружелюбно.

И така, тя поема все повече и повече задължения, превръща се в индианско момиче, от което по-късно ще стане индианска жена.

А Йозеф, младият боец, който я откри в каруцата, бе особено внимателен към нея, държеше се така, сякаш е влюбен.

Понякога тя се пита как ли ще се развие всичко по-нататък и как ли ще свърши.

Но все още е твърде млада, почти дете, което засега е доволно, че може да е сред човешки същества.

До този момент, по време на целия дълъг път от Канзас, беше срещала само враждебно настроени индианци.

Но тези Нез Перс се отнасяха добре с нея.

Затова, докато пътуваха, тя събираще заедно с останалите жени и девойки различни плодове и гъби, изравяше годни за ядене корени и се превръщаше в полезен член от голямото индианско семейство.

* * *

През тези дни и нощи, особено през нощите, Рей Хъч започва да си мисли, че една благосклонна към него съдба започва да го възмездява за всичките ужасни преживявания напоследък.

Защото той изцяло попада под властта на пищната Ели Ванкувър, превръща се, така да се каже, в неин сексуален роб, чийто разум в известен смисъл е престанал да функционира. Та той е все още момче, попаднало в ръцете на една опитна, вечно жадуваща мъж жена.

За ненаситната на плътски удоволствия Ели Ванкувър той също е истинско щастие, дар от небето за онези седмици, през които трябва да

живее сама във фермата, защото мъжът ѝ е поел с хората си към планината, за да помогне на дървесекачите.

Два пъти вече беше изживявала такова ужасно време и едва не беше полудяла. Беше почнала да пие и на няколко пъти се беше изкушавала да замине за Боази и да си потърси мъже.

Но в града мъжът ѝ беше уважавана и респектираща личност. Ели знаеше, че би я убил, ако си позволеше да се провини в нещо.

Но тази есен нещата се развиваха по съвсем друг начин.

Никой нямаше да се усъмни, че спи с момче, което е приела от съжаление, полумъртво от глад, и на което е дала работа във фермата.

В действителност тя го разглезва, но и изисква доста от него...

Въпреки всичко той напълнява, макар че според приказката „добрият петел никога не може да натрупа мазнини“. Понякога се плаши от необузданата страст на жената. Но в своята неопитност смята, че такова безсрание си е нещо характерно за всяка зряла и опитна жена и намира за нещо съвсем редно тя да дава тона, така да се каже, в любовните им нощи.

Той продължава да е все още глупавичко момче, макар че вече е убивал, и че за тези дни и седмици при Ели Ванкувър съзрява и пораства много по-бързо, отколкото би бил нормално на своята възраст.

Понякога си мисли за мъжа на Ели Ванкувър и се пита какво ли ще стане, когато този мъж се върне у дома.

Дали Ели ще го отпрати тогава?

И дали този мъж щеше по някакъв начин да разбере, че Ели го е мамила с един скитник, с едно момче, което във фермата се е възползвало от едно чуждо легло?

Веднъж, когато лежат изнемощели един до друг в леглото и той усеща тялото ѝ, което току-що му беше принадлежало, пита дрезгаво:

— А какво ще стане, когато мъжът ти се върне у дома?

Тя доста дълго не му отговаря. Той дори вече си мисли, че е заспала и се вслушва в дишането ѝ, което би трявало да е станало по-дълбоко, но тогава чува думите ѝ:

— Какво ще стане ли, Рей, чудесни мой приятелю? Питаши ме какво ще стане ли? О, Рей, ако разбере какво сме правили, докато го е нямало, тогава... Да, може би ще убие и двама ни. Той е човек, който вече е убивал неведнъж. Мъж на горите и на реката. Той е дървесекач

и салджия, който е постигнал много в живота. Подчинените му са тридесетина мъже, които може да удържи само властен управител. Дори и хората, които работят в дъскорезницата му, са от тоя сорт. Бил Ванкувър е най-коравият мъж, когото познавам. Би ни убил. Така че скоро ще трябва май да те отпратя, прекрасни ми принце.

Той се стресва, защото разбира, че след няколко дни ще стане отново скитник. Може би тя ще му даде няколко долара и седло за мулето, но на нищо повече не би могъл да се надява.

Но ще може ли да забрави тази Ели? Ще може ли изобщо да продължи да живее без нея?

Има чувството, че е застанал на ръба на пропаст, в която ще пропадне, ако почвата под краката му поддаде още малко.

Сега осъзнава, че през цялото време изобщо не е мислил за бъдещето, не е мислил дори за следващия ден.

Живеел е само с мига.

Ели Ванкувър повтаря още веднъж:

— Да, ще ни убие и двамата. Шансът ти да го победиш е като шанса на пинчар пред вълк. Да, скоро ще трябва да те отпратя. След два-три дни вероятно ще привършат с работата в горите. След това ще се отбие да види как вървят нещата в дъскорезницата и в дървения склад и ще се върне у дома. След седмица ще е тук, изгладнял за мен, както вълк за прясно месо след дълга снежна виелица.

Последните й думи се забиват като острие на нож в сърцето му.

В тези минути той разбира, че тя само е търсила забавлението с него, че донякъде той е бил само заместител на истинския собственик.

И така Рей започва да мрази все още непознатия му Бил Ванкувър.

До него Ели продължава да говори тихичко:

— Той е истински мечок, да, повече мечок, отколкото вълк. Вече не си спомням защо се омъжих за него. Може би исках някой да ме издръжа и да се махна от заведенията покрай реката. Той дори няма истинско име. Като момче са му дали името на този град в Канада, защото не е знаел своето. Ако умре, ще бъда богата вдовица. Тогава ще продам тази ферма, дъскорезницата и склада. Само в склада има дървен материал за поне сто хиляди долара. Все първокачествена дървесина, която прекарват с кораби чак до Европа. Ще бъда богата. Но защо ли са тези мисли! Той все още е жив и скоро отново ще съм

негова всяка нощ. Жал ми е за теб, Рей. Защото си още дете. Нямаш никакъв шанс за успех пред мъж като него. Махни се по-скоро оттук.

Той не отвръща нищо.

Но лежа буден цяла нощ. И осъзнава още едно нещо: никога повече не би искал да бъде губещият.

Следващата сутрин, след закуската, започва да се упражнява с колта си зад обора. Това е колтът на Джон Макгивър, оръжие, каквото може да има само един истински разбойник.

Снабдил се е с барут, оловни куршуми и възпламенителни капсули, така че може непрекъснато да зарежда барабана.

Когато съзира вдясно от себе си Ели, облегната на ъгъла на обора, я поглежда право в очите.

Тя обаче клати глава:

— Няма да успееш, Рей, чудесни ми принце, не, няма да успееш. По-добре си върви, най-добре още утре. Ще ти дам седло и малко пари. Раят ни скоро затваря. Може би ще си поплача за теб и ще тъгувам още дълго. Винаги, когато Бил ме прегръща, ще си представям, че си ти. Защото никой на света не може да бъде толкова нежен като теб. Ти си роден за това да даваш щастие на жени като мен. Ти си истински дар от небето. И си тръгваш оттук като мъж. За жените няма да бъдеш вече момче, а опитен като никой друг на света. Това го дължиш на мен. Така че тук ти...

— Млъкни! — прекъсна я той.

После отново се обръща.

По коловете на оградата са поставени големи като юмрук камъни.

Бяха пет.

Но с шест изстрела той беше улучил само един.

Сега стреля отново и улучва и четирите.

И продължи да се упражнява — целия ден, а също и в останалите дни.

* * *

След три дни тя му казва след полунощ:

— Сега трябва да се махаш. Може би иска да ме изненада. Да, мога да го усетя. Чувствам, че си идва. Не е далеч оттук. Не, не е далеч оттук. Тъй че си върви. Легни отсреща, в спалното помещение, както би трябало да бъде при един помощник във фермата. Тръгвай!

Не може да го повярва, но това си е така, тя го пъди сега от съпружеското легло. И в гласа ѝ се чувства страх.

Не иска да повярва, че инстинктът ѝ е толкова силен, че може да усети пристигането на Бил Ванкувър, защото това е равносилно на ясновидство.

Но въпреки това напуска леглото и си събира нещата.

Когато излиза от фермерския дом, има чувството, че някак си е унижен. Разбира, че тя само го е използвала.

Но какво ли друго беше очаквал!

Мисли си: „О, да, разумът ми явно съвсем беше отишъл по дяволите. Но може би тя само се бои от мъжа си. Ако не беше нужно да се бои, тогава...“

Прекосява двора и влиза в спалното помещение на слугите. Тук има пет легла, от които са заети само четири. Ляга на петото легло и осъзнава болезнено, че тази нощ няма да може повече да заспи.

Непрекъснати си мисли: „Изгони ме от леглото, защото мъжът ѝ се връща и тя отново ще му принадлежи. А аз? И аз ли се боя от него? Но не съм ли убил вече двама опитни мъже? Не беше ли това невероятно лесно? Защо да се тревожа? Имам чудесен «Колт» и с всеки изминал ден си служа все по-добре с него. По дяволите, на години може още да съм момче, но се чувствам като възрастен!“

Изнизват се час подир час и той е все още буден.

Когато навън утрото започва да се развиделява, чува приближаването на ездачи. Трябва да са четирима или дори петима.

И някакъв глас се провиква с гърлен смях, който като че ли извира от дълбочината на могъща гръд:

— Ухаа, Ели, котенце! Пак съм тук! Върнах се! Ей сега ще дойда при теб в топлото легло, охо-хо!

Притежателят на този глас явно е пийнал. Може би е спирал в близкия град за няколко чашки.

Рей не чува нищо повече от това, което се говори още на висок глас оттатък, при фермерския дом. Защото вратата на помещението широко се отваря. Вътре нахълтват неколцина мъже. Единият запалва

лампата. Пускат шумно на земята седлата на конете си, както и дисагите.

И тогава поглеждат към петото легло и откриват момчето.

Той обаче вижда суртовите лица на четирима мъже, които с положителност не са само помощници във фермата, но и дървесекачи и салджии, търсени хора, които сега ще прекарат тук приятно зимата, близо до града. Защото в самата ферма скоро няма да има изобщо никаква работа, щом падне първият сняг. Всички гледат момчето.

— Я виж кой ни е дошъл тук — казва единият. — Та това е някакво хлапе. Ей, момче, навън има пет коня, трябва да се погрижиш за тях! И го направи добре. Иначе ще ти разпорим задника!

Гласът на мъжа е груб. Всички са повече или по-малко пийнали.

Рей Хъч обаче трепери от гняв.

През цялото време той действително се беше чувствал като принц и всъщност през целия ден беше чакал единствено нощите в леглото на Ели.

А сега някой му дава да разбере, че в тази ферма той е последният коняр! Да, едно нещо той осъзнава веднага, а именно, че те всички, повече или по-малко, ще се заяждат с него.

Може би е така във всяка подобна група от хора.

Но той не се смята вече за глупаво момче. Борил се е, убивал е и допреди няколко часа беше могъл да люби една напълно зряла жена.

Не проявява никакви признания, че се кани да става.

Но заявява с пресипнал глас:

— Не мисля, че ще можете да ми разпорите задника. Но май ще трябва да ми го целунете! Погрижете се сами за конете си. Не съм ви слуга. Запомнете това веднъж завинаги!

Те застиват изненадани по местата си.

После един от тях, може би им е отговорникът, избухва заплашително:

— Може ли едно хлапе да е толкова глупаво? Ей, да не ти става нещо?

Но той отговаря:

— Не съм хлапе, най-малкото пък за вас. Не съм нещо по-долно от вас. Не биваше да ме заплашваш, че ще ми разпорите задника.

Те се чудят още няколко секунди.

После обаче и четиримата се озовават до него.

Преобръщат леглото. Всъщност това е само нар със сламеник отгоре. Когато Рей скача, мъжете го залавят.

Пребиват го от бой като непокорно псе. Не знаят милост и искат по най-суровия начин да му дадат урок. Дори и когато е повален на земята и не може повече да се изправи, те продължават да го ритат в ребрата.

Да, това е груба и пияна сган, която е единодушна в желанието си да смаже едно възпротивило се момче.

И тъй като след това той не е в състояние да стане — толкова зле са го пребили — трябва сами да се погрижат за уморените си коне.

Той обаче лежи пребит на земята и пъшка. Усеща вкус на кръв в устата си, а устните му са напукани.

Обикновено момче на неговата възраст в този случай би се пречупило и би изпълнявало послушно всякакви заповеди.

Той обаче се изправя след известно време и залитайки, излиза навън при едно от водните корита на кладенеца. Пъха главата си вътре.

Постепенно започва да се чувства по-добре.

Не са го пречупили, не са могли да го пречупят. Защото тялото му е много силно.

Но сега навсякъде изпитва страшни болки, причинени от ритниците и юмруците им.

По-страшно от болките е обаче унижението, оскърената гордост.

Защото не е ли вече отдавна истински мъж? Не се ли е борил и не е ли убивал като истински мъж? И не му ли е принадлежала една зряла жена?

И в този момент идват четирима пияни, груби и сърдити мъже и искат да му дадат урок, защото не желае да бъде послушен.

Докато охлажда на кладенеца разраненото си лице и се освежава, за да отпъди замаяността от главата си, у него се надига дива ярост, толкова дива и зла, каквато никога досега не е изпитвал.

Изведнъж си спомня, че има „Колт“, с който непрекъснато се е упражнявал, така че скоро Ели Ванкувър беше почнала да се възхища от уменията му на стрелец.

И така, той се връща в спалното помещение и бързо намира оръжието сред преобрънатия нар, сламеника, завивките и малкото си лични вещи.

Когато сграбчва колта, от устата му излиза триумфиращо, гърлено ръмжене, тъй като устните му са вече съвсем подути.

В този момент Рей си мисли: „Ей, сега ще се запознаят с мене както трябва тези четири копелета. Сега ще им платя с лихвите.“

Когато излиза през вратата, съзира четиридесета само на няколко крачки пред себе си.

Междувременно те са разседдали конете си, вкарали са ги в яхъра и са се наплискали с вода от едно от коритата.

Възможно е главите им да са се прояснили малко.

Във всеки случай мъжете се канят да си лягат, макар че вече се развиделява и на изток скоро ще се появят първите лъчи на изгряващото слънце.

Когато го съзират на дрезгавата светлина, те застиват по местата си.

Единият от тях просърска злобно:

— Внимание! Той държи „Колт“! Този проклет дриство държи „Колт“ в ръката си!

Да, те спряха, като че ли се бяха сблъскали с невидима стена. И сега тяхната гордост пострадва силно.

Чуват дрезгавия му глас:

— Ооо, гадняри, какво ще ми кажете сега? Харесва ли ви това? И четиридесета се нахвърлиха върху мен и искахте да ме унижите завинаги. Да ви скачам при всяко подсвирване като послушно псе, това искахте. А сега?

Те продължават да стоят неподвижни и безмълвни.

Тогава предводителят им процежда през зъби:

— Няма да се осмелиш, момче, не, няма да се осмелиш. Защото не би могъл да ни очистиш и четиридесета, не, няма да можеш. А тогава пък ние ще те обесим.

— Опитай се — отвръща кратко Рей Хъч. При това изпитва бурно чувство на триумф. Разбира се, те можеха да го пребият от бой.

Но сега, с колта в ръка, той ги държи изкъсо. Внезапно се усеща пораснал, превъзхождащ другите, истински горд мъж.

Оръжието в ръката му дава сили.

Гневът му и желанието за мъст го правят безжалостен.

— Опитай се само! — повтаря той предизвикателно.

Те са четирима опитни мъже, дървесекачи, салджии и понякога помощници във фермата.

Не носят пистолети. Само двама от тях имат пушки. Но са ги оставили в спалното помещение. Така че не са им поддръка.

Те са обезоръжени.

И единият казва:

— Ако стреля, ще му разпорим гърлото. Момче, няма да посмееш!

След тези думи мъжът пристъпва напред.

Когато прави втората крачка, куршум пронизва стъпалото му. Той пада на колене и изохква:

— О, боже господи!

Останалите трима също са се устремили напред.

Сега обаче спират.

Един от тях процежда през зъби:

— Ама той наистина стреля!

За известно време настъпва тишина. Само раненият пъшка от болка. Трясъкът на изстрела е отекнал сред утринния здрав.

Изведнъж обаче откъм къщата се разнася гърмящият глас на Бил Ванкувър:

— Ей, какво става при вас?

Водачът веднага отговаря със зъл яд в гласа:

— Шефе, тук има някакъв смахнат хлапак с „Колт“ в ръка. Простреля Бенсън в крака или в стъпалото. Попитайте жена си откъде се е взел при нас. Трябва да е луд, щом се мисли за гангстер.

— Момчето е преселник, който жена ми е приела от съжаление, защото умирал от глад. Веднага ще уредим нещата. Идвам! — отвръща Бил Ванкувър.

Не минава много време, когато се приближава Бил Ванкувър. Това е мъж-великан, един от ония, дето се набиват в очи дори и да са сред хиляди други хора.

Идва по бельо, бос и държи „Колт“ в ръка.

Пристигва съвсем спокойно, крачка по крачка, и от него се излъчва неудържима заплаха.

Рей Хъч го усеща почти като физически сблъсък. Трепери целият, защото знае, че сега се изправя пред нещо неизбежно. Ако не

издържи и отстъпи, тогава наказанието ще бъде ужасяващо. Страхува се.

Да, това си е чиста проба страх. Осъзнава, че сега ще трябва да устиска и да кара докрай, даже и ако от страх напълни гащите. Не може вече да отстъпва.

Изправил се е, наистина разтреперен, пред приближаващия Бил Ванкувър, обаче все повече и повече добива контрол над страха си.

И накрая си мисли с триумф: „Както и да свърши всичко, жената на този бик е била моя — моя. И с мен беше много по-щастлива, отколкото с него.“

Тези мисли му внушават усещане за превъзходство.

Бил Ванкувър спира на около осем стъпки от него. Рей се е извърнал, а останалите мъже са останали от дясната му страна. Но те стоят неподвижно, изчакват. Само гърчещият се на земята ранен стене от болка и прошепва от време на време:

— Убийте го, убийте го!

Бил Ванкувър мълчи почти цяла минута и разглежда слабичкото момче на дрезгавата утринна светлина.

После промърморва:

— Добре ти е било тук с жена ми, нали?

— Много добре — отговаря Рей упорито и предизвикателно. — Тя има добро сърце, което не може да се каже за четиримата боклуци ей там. Пребиха ме от бой като краставо куче, мистър, сега искам само едно: да се махна оттук. Оставете ме да си вървя с добро. В яхъра имам едно муле и ще ми трябват още само някое старо седло и малко суха храна. Всичко това съм си го изкарал тук с труд. И така, мистър Ванкувър, нека се разделим с добро.

Рей Хъч се опитва да придаде на гласа си оттенъка на превъзходящата мъжественост, но това не му се удава съвсем. Гласът му е нервен, като че ли ще се прекъсне още на следващата дума.

И в този момент Бил Ванкувър прави голямата грешка, вдигайки колта си. Може би наистина се кани да стреля по Рей, а може би и само иска да насочи заплашително дулото към него. Всичко това обаче няма никога да се узнае.

Заштото Рей стреля.

Това не е хладнокръвен изстрел, о, не, това е действие по рефлекс, причинено от страх. Рей чисто и просто не иска да го

пребиват още веднъж от бой. Пък и те го бяха заплашили, че могат да го обесят. Той е действително в състояние на шок.

Така че той стреля светкавично. Рефлексът му е по-бърз от всяка мисъл. И едва когато вижда, че куршумът му попада в целта, осъзнава какво се е случило.

Уличил е Бил Ванкувър точно в гърдите.

Едрият и силен мъж също натиска спусъка, но куршумът му литва в неизвестна посока. Рей дори не го чува да изсвистява покрай ушите си.

Тогава Бил Ванкувър се свлича на коленете си.

— О, господи! — изохка той.

Рей Хъч не му обръща никакво внимание повече. Завърта се стремително и насочва все още димящия си „Колт“ към мъжете. Те бяха готови да се нахвърлят веднага върху него, но сега отново спират. Единият произнася пресипнало:

— Сто на сто ще те пипнем отново.

— Опитай се — изсъска той. — Само се опитайте, глупаци такива! Вие сте виновни, задето всичко стана така. Ако не бяхте ме пребивали като куче, това нямаше да се случи. Вината е ваша.

Поема си дълбоко дъх. После заявява настоятелно:

— Оседлайте ми най-добрия кон. А това с положителност е червената кобила на мистър Ванкувър. Оседлайте я, за да се махна оттук. Хайде, размърдайте се!

Мъжете са нерешителни.

После обаче се раздвижват. Защото той размахва недвусмислено колта си.

Отдалечават се в посока към оборите и яхъра.

Откъм фермерската къща в този момент изтича Ели Ванкувър, прекосявайки двора. Облечена е само с пеньоар. Когато коленичи до умиращия Бил Ванкувър, дрехата се разтваря.

Рей вижда ясно, че отдолу не е облечена с нищо.

В този момент се сеща, че почти до полунощ е бил с нея в леглото. После тя предусети завръщането на Бил и го отпрати.

А сега...

Тя вдига поглед към него, когато той се приближава на няколко крачки.

— Не мога да ти помогна — казва му тя. — Гледай да се махнеш поне на хиляда мили от това място. Ще те издирват навсякъде като убиец и конекрадец. Ще разпратят обяви навсякъде. Заминавай с коня надалеч и край. Не мога да ти помогна.

Той кимва и прегльща няколко пъти с мъка.

Знае, че ѝ е направил услуга, една невероятно голяма услуга.

Защото сега тя е богата вдовица.

Кимва, отново бавно — и внезапно се усеща като стогодишен старец.

Защото някак си е разбрал, че има нещо, подобно на неизменна участ, срещу което никой не може да се пребори.

На години е момче, но в този миг окончателно се превръща в мъж, осъзнавайки, че винаги ще може да разчита само на себе си. И така, в тази минута от ядрото на неговата същност бликва огромна твърдост.

И никога повече няма да вярва на този свят и няма да се доверява на хората. Още на земята ще живее в ада — но дълго време няма да може да го разбере. И вероятно у него ще изчезне нещо, и то така ще изчезне, че той няма да може да усеща повече липсата му.

Заслужава ли Рей Хъч съчувствие?

Или пък трябва да се унищожи колкото се може по-скоро?

Два въпроса, на които явно никой никога не ще може да намери верния отговор.

4.

Яхнал хубавия си кон, тази утрин той подминава Боази и скоро, вдясно от коларския път, стига до една тясна пътека, която води нагоре към планините на Салмън Ридър.

Няма никаква екипировка, само коня със седлото и своя колт. И се опитва да избяга.

Ако беше по-възрастен и по-опитен, би заключил всички в мазата на фермата и би спечелил време. Би могъл и да се екипира по-добре за предстоящото дълго бягство.

Но не беше имал нервите за това, все още не.

Така че той язи целия ден, изгладнявайки все повече и повече.

Смътно разбира накъде да се движи.

Първо трябва да стигне Салмън Ривър и да я премине. След това да продължи нагоре към планините, все по на североизток, чак до Монтана. После трябва да мине покрай Мисури или пък да стигне до форт Бентън през планините Биг Белт. Оттам нататък Мисури става плавателна. Ако успее да продаде коня си във форт Бентън, ще има пари за билет до Канзас Сити или още по-нататък, за Сен Луи.

И тогава може би вече ще се е измъкнал. Толкова далеч на юг едва ли ще има обяви за него.

На втория ден му провървява, тъй като среща някакъв трапер, който обръща над жаравата на един огън огромно парче месо от лос.

Този трапер — може би той също е низвергнат или преследван — оглежда момчето с всезнаещия си поглед и му кимва.

— Има достатъчно месо и за двама ни. Можеш да ядеш, докато ти се пръсне коремът. И няма да те питам за името ти, не искам и да знам откъде си и накъде отиваш. Доволен ли си?

Рей Хъч кимва.

— Вие сте умен човек, сър — казва той. — И докато не престанете да ми викате покровителствено „ момче“, ще бъда изключително благодарен и вежлив гост край вашия огън.

Слиза от коня, сяда до трапера и вади ножа си, за да си отреже къс месо.

Траперът сочи с ножа си към колта на Рей, който той е пъхнал в колана си и чието дуло минава пред целия му корем.

— Имаш много бърз „Колт“, нали? — питат той.

Рей само кимва, дъвчейки.

— Доста бърз?

Рей отново само кимва.

После те дълго време не отронват нито дума. Само понякога се оригват, тъй като всеки поглъща огромно количество месо, както правят индианците след продължителен лов или по време на празник.

Едва когато не могат да поемат нищо повече и изплакват устата си от манерката на трапера, последният казва предпазливо:

— Зная как стават тези неща. Искаш ли съвет от мен?

— Не — отвръща Рей. — Защото не вярвам на никого. Плюя на всякакви съвети.

Тогава траперът поклаща глава.

— Трябва лошо да са те изиграли, млади приятелю. Това често става с нас, хората. Но въпреки това искам да ти кажа нещо. Когато оставиш зад гърба си Битър Рутс, ще попаднеш в областта на златните находища. Ще срещнеш златотърсачи и може би ще се изкушиш да им отмъкнеш малко злато. Защото всеки от тях има поне по няколко песъчинки. Там, в Страната на златото, няма много пари. Разплащат се със златен прашец. През последните месеци бяха нападнати много златотърсачи. И сега по пътищата има патрули. Бесят всеки подозрителен. Не се оставяй да те уловят със злато в джобовете, ако нямаш разрешително и не можеш да докажеш откъде го имаш. Всички направо са се побъркали заради двукраките хищници, отнемащи им златото. Така че внимавай, млади приятелю. Патрулите са особено мнителни спрямо такива ездачи като теб. Бъди предпазлив!

Рей става и се задоволява само с мълчаливо кимване.

Едва когато се е настанил върху седлото, той произнася:

— Благодаря, сър.

След което поема по-нататък.

Траперът го проследява замислено с поглед и накрая си мисли: „Убивал е вече и сега бяга. Не иска да бъде момче, защото си мисли, че тогава ще е изгубен. Иска да бъде мъж. Може би ще стане зъл човек,

нещо като брат на дявола. Може би някога са се държали много несправедливо с него и ето, че се е озлобил. Бедното момче! Май си тръгнало по най-прекия път за ада!“

Самият трапер е човек, избягал от закона и потърсил убежище в пуничинака. Затова добре може да разбере този младеж. Много му се щеше да му обясни, че ще трябва да превъзмогне омразата към хората и към целия свят.

Но знаеше, че съветът му щеше да бъде отблъснат с озлобление.

* * *

Когато три дни по-късно Рей Хъч достига Саймън Ривър, той отново е изнемощял от глад и се намира в състояние, подобно на гладен вълк, който е устремен към плячката си.

При форта се натъква на един пътуващ търговец, установил се тук с два фургона. Около двадесетина индианци и няколко трапера идваха при него, за да си купуват храна или да извършват обмяна.

Но Рей няма нито пари, нито нещо за размяна.

Когато се приближава с коня си, предизвиква внимание.

Търговецът го пита:

— Е, момче, какво искаш да си купиш?

— Доста неща — отвръща Рей, — да, трябват ми много неща. Старият ме изпрати. Доста път бих от нашия стан дотук. Гладен съм като вълк. Има ли нещо за ядене?

Посочва към огъня, над който е окачен голям чугунен казан. Една метиска, може би жената на търговеца, бърка нещо в него.

— Боб, питки, месо и ядливи корени — отвръща търговецът. И подвиква в посока към огъния:

— Дай му нещо, Нели. Прекалено е гладен, за да почне да пазарува. Дай му да яде!

И така, Рей получава солидна порция бобена чорба с месо.

За известно време се изкушава да сключи мир със света.

Но после отново се сеща, че иска да купи някои неща, без да плати.

Така че неизбежно ще се стигне до стрелба. Докато набързо опразва две паници, се оглежда наоколо. Вижда, че при търговеца има

не само жена, но и двама метиси, които му служат за кочияши и помощници.

От фургоните, чиито странични стени са съмкнати надолу и служат за щандове, се продават най-различни неща.

А след пазаруването всички си заминават, защото безкрайно много бързат да се върнат в становете си със закупената стока, където може би вече с нетърпение чакат тютюна, брендито, кафявата захар и консервите, да не говорим за инструментите, сухата храна и всички останали най-разнообразни неща.

Групите от индианци, често пъти доста малобройни, също се отправят отново на път. А денят клони към своя край. Рей Хъч изчаква търпеливо, като че ли сега, когато се е нахранил до насита, разполага с много време и възнамерява да прекара и приближаващата нощ тук.

Той е последният клиент. Избира си доста работи, панталони, долни дрехи и риза, освен това и топла ватенка. В един чувал му насыпват суха храна, купува и импрегнирана материя за палатка, две завивки и друга покъщнина.

Вечерният здравец вече се е спуснал и търговеца пресмята още веднъж цените на продадената стока, проверява я дори още веднъж, преди да съобщи крайната сума.

— Седемдесет и два долара и петдесет цента — произнася той и в очите му се появява бдително пламъче, защото той е човек с опит и добре познава хората.

Това явно подивяло момче го смущава, но засега той само се съмнява.

Когато назовава крайната цена от покупките на Рей, поглежда твърдо в сините очи на момчето и чака.

Рей само кимва мълчаливо и загръща всичко купено, с изключение на дрехите в импрегнираната мушама, навива всичко на руло, подобно на ездачите го прикрепва здраво на седлото, сякаш и той като тях ще трябва да носи всичко необходимо за живот със себе си. След като е прикрепил здраво рулото зад седлото, той се отправя с новозакупените дрехи зад фургона, за да се преоблече. Защото дрехите, които му беше дала Ели Банкувър, са му все още прекалено широки, нищо че е понапълнял.

Когато се появява отново, изглежда доста по-различен. Сега може да се види как плавно и леко се движи и колко хармонично е

развит. След няколко години, вече като мъж, ще има безупречни пропорции на тялото.

Търговецът казва спокойно:

— Седемдесет и два долара и петдесет цента, това е цената за всичко, момчето ми. Все още не си платил.

— Знам — отвръща Рей Хъч. — Но не съм ви никакво момче, сър. Съвсем определено не съм вече момче. А седемдесет и двата долара и петдесет цента ще трябва да останат да ви ги дължа, за съжаление. Може би пътищата ни някога отново ще се срецират. Тогава с положителност ще мога да ви ги платя. Съгласен ли сте с това, сър?

Търговецът, името му е Сам Хауланд, отстъпва две крачки назад. А ръката му стиска дръжката на пистолета.

Но вътрешното му чувство го предупреждава да се пази от това момче. Сякаш го лъхва студен полъх на вятъра. И изведенъж разбира, че това момче по всяка вероятност вече е извършило убийство и е опасно като пепелянка.

Двамата помощници на търговеца са застанали зад Рей Хъч, така че последният всъщност е обкръжен. Но той изобщо не се притеснява от двамата метиси, дори и не поглежда през рамо. Концентрирал се е изцяло върху Сам Хауланд.

И започва бавно да говори:

— Сър, искам да ви го обясня съвсем ясно. Попаднал съм в капана и вече не вярвам в доброто на този свят. Защото такова нещо просто не съществува. Съвсем определено не съм вече момче. Да, вече съм убивал с бързия си „Колт“. И вас бих могъл да убия, дори и ако сега в гърба ми стрелят вашите хора. Искам да продължа спокойно нататък. Оставам ваш дължник. Струва ли си смъртта за седемдесет и два долара и петдесет цента? Това е въпросът, който сега трябва да си зададете и на който трябва да си отговорите, сър. Този свят се е отнасял много пъти отвратително с мен. И аз съм си извадил поука от това. Така че...

Сам Хауланд трябва да направи своя избор.

Знае, че е необходимо само да кимне с глава. Тогава ще се намесят помощниците му. Но на него самия това едва ли ще помогне. Защото усеща, че момчето е съсредоточило вниманието си изцяло върху него.

Мили боже, мисли си Сам Хауланд, какво ли ще стане от него, ако остане жив през следващите години?

За своя собствена изненада осъзнава, че започва да кима одобрително. А после чува думите си:

— Добре, момче, добре. Ще продължиш пътя си като мой дължник. И всяка година ще ти начислявам десет процента лихва.

— Това е честно. — Рей Хъч кима. — А сега кажете на помощниците си да не ми пречат да се върна при коня си. Желая ви дълъг живот, сър.

Сам Хауланд преглъща задавено и мъчително. После кимва и произнася достатъчно високо:

— Оставете го да си върви. Пит, Джо, пуснете го да си върви с коня. Убеден съм, че той наистина ще си върне дълга с лихвите. Да, мисля, че е способен на това. Защото е горд. Може би това е най-гордото момче в целия свят.

Те отстъпват встрани, пропускат го да мине и да стигне до коня си.

Когато възсяда коня, двамата помощници отново заемат дебнеща позиция. Но шефът им не им дава никакъв знак. И така Рей Хъч изчезва в нощта.

Не биха могли да стрелят подире му дори и с далекобойна ловна пушка. Защото мракът е твърде плътен. Луната и звездите са скрити зад облаци. Едва когато те се разкъсат, нощта ще стане ясна, ще има по-голяма видимост.

Двамата помощници се приближават до шефа си. Приближават се и жените, които бяха шетали около огъня.

Всички гледат към Сам Хауланд втренчено, с недоумение, с изненада. Защото го познават като твърд и безстрашен човек. Уважават го и всички хора в тази страна: индианци и бели, бандити и преследвани от закона.

Никога досега Сам Хауланд не е отстъпвал.

Но сега...

Чуват го да казва:

— Това момче — усетих го съвсем ясно — беше стигнало до края. Беше готово да умре. Минал е вече през ада и е станал побратим на дявола. Всичко това го усетих съвсем ясно. И въпреки всичко смяtam, че той ще си върне дълга, ако има възможност. Баста.

Междурвременно Рей Хъч язди в просветляващата нощ. Не знае точно коя дата е. Но ако знаеше, щеше да знае също, че този ден е и неговият шестнадесети рожден ден.

Но не го знае. А би му било напълно безразлично.

Че можа преди малко да се измъкне така безнаказано със своята плячка, това е може би подарък от дявола по случай рождения му ден.

Зашото от небето той няма какво да очаква. То го беше изоставило на произвола още преди известно време.

Язди в нощта с чувство на благодарност към търговеца. И действително решава един ден да върне дълга си заедно с лихвите, стига да има възможност за това.

Във всеки случай е наясно, че търговецът го пусна да си върви само заради това, защото беше усетил неговата, на Рей, решимост, да воюва за каузата си, дори и да стигне до ада и да се върне оттам.

И така Рей поема на североизток.

Все някога ще стигне планините на Битър Рутс. От другата страна на тази планинска верига се намира златоносната област на Монтана.

А от форт Бентън — това е не военен, а търговски форт — тръгват параходчетата надолу по Мисури.

Сега Рей е добре екипирал. Не е принуден да гладува, докато се движи. Има освен това подходящи дрехи и топла зимна ватенка.

А това, че е оставен само на себе си, вече му харесва.

Зашото наистина може да се уповава сам на себе си.

И така ще бъде винаги отсега нататък.

5.

През тези седмици, прекарани при племето на Лунния бобър, Ким Хъч все повече забравя всички ужаси, които лежат зад гърба ѝ. Споменът за тях избледнява, ежедневието си иска своето.

Заштото тя живее в едно голямо семейство.

Всички я обичат и дните минават най-често в хармония и съзвучие с природата. Тя осъзнава все повече и все по-ясно: тези индианци почитат всички живи същества, независимо дали са цветя, бръмбари или животни. За индианците земята е нещо свещено, заедно с всичко онова, което се намира върху нея.

През тези седмици усвоява езика на племето и се възстановява от глада и обезводняването. Започва да се личи, че е едно доста добре развито момиче на петнадесет години.

На нейната възраст, или малко по-големи, дъщерите на фермерите и на преселниците често се женят за почти свои връстници, обаче после живеят още известно време при семействата си.

По време на дългото пътуване, което завърши така трагично, Ким беше виждала няколко пъти такива неща и се беше питала дали и тя скоро ще се омъжи и ще принадлежи като жена на някое момче.

Тогава не беше могла да си представи твърде ясно всичките тези неща.

Но сега започва да се замисля.

Заштото оня млад воин, Йозеф, който я беше кръстил Небесно око, я ухажва по стар индиански обичай. Да, той се мъчи да спечели благоволението ѝ. Усеща го ежедневно.

Но винаги, когато се замисля над това, тя се сеща, че е бяла, а не индианска девойка.

Дали щеше да стане истинска индианска съпруга и дали ще може да живее до края на живота си с този Йозеф в *тайни* от биволска кожа?

Групата все още се придвижва на север, прави почивки тук и там, понякога се установява за по-дълго в някое място. Ловуват много, сушат месо за зимата, а жените приготвят пемикан, сущен на слънцето,

смесван с лой и загръщан в сурови кожи месен пастет, подправен с гъби и билки.

Воините на племето непрекъснато разузнават напред и подсигуряват пътя и становете ми.

Но бурята, която прикри дирите им, явно ги беше отървала от всички преследвачи.

Ким дори вече е в състояние да се смее от сърце заедно с девойките и децата от племето. С всеки ден тя става все по-красива.

Въпреки това си поплаква понякога през нощта, когато си спомня за родителите си и за брат си. И после се пита: какво ли ще стане с нея — индианска съпруга ли ще бъде до края на живота си или...

Но винаги, когато търси някаква друга възможност, въображението ѝ се оказва слабо, за да ѝ помогне.

И така, тя живее с днешния ден, радва се на слънцето и вятъра, на луната и звездите, на дъжда, и изобщо на всичко живо на тази земя, долу или на небето.

И все по-добре почва да разбира езика на племето.

А Свраката, чието християнско име е Сара, тя все повече и повече възприема като сестра.

Така че би могла да бъде щастлива в този привидно сигурен свят.

Заштото още не знае, че и той не е сигурен и че нещастието вече следва племето по петите.

Около петдесет конника от един стан на златотърсачи и миньори в планините Битър Рутс се натъкват на техните следи. Тази голяма група е тръгнала на път само по една-единствена причина: да осигури суха храна, прехрана за дългата зима.

И тъй като всички тук в областта знаят, че индианците събират запаси за дългите зими, те са се отправили да търсят някое зимно селище на червенокожите.

Младият воин Йозеф е този, който ранен успява със сетни сили да стигне до бивака на племето на Лунния бобър и да извика, че идват врагове.

После пада от коня и след няколко последни издихания умира.

Но преднината му не е голяма.

Гладните златотърсачи нападат хората на Лунния Бобър, защото знаят, че сега могат да плячкосат огромни количества сущено месо,

пемикан, изсушени гъби, горски плодове и сладки корени. Шейните на племето на Лунния бобър са винаги тежко натоварени.

Настъпва ужасно и безпощадно клане. Защото това е изключително жестока банда, за която добрият индианец може да бъде само мъртвият, а не живият.

Лунния бобър и десетината му воини падат бързо под градушката от куршуми на нападателите. Успяват да убият или ранят малко от противниците си.

Някои от белите се нахвърлят върху индианските жени, изнасилват ги и понеже те се съпротивляват като воините, ги убиват.

Това е изтребване на мирни индианци, за което има вече толкова много примери и за което ще има примери и в следващите десетина години.

Този път обаче борбата е не за злато или земя, а единствено и само за запасите от храна на едно отправило се към зимното си селище по-голямо индианско племе.

Докато бушува битката, Ким Хъч остава коленичила до Йозеф през цялото време и изобщо не може да проумее, че той е мъртъв.

Тя не чува виковете, изстрелите, плача, рева на белите мъже убийци.

Свела е глава над Йозеф и светлорусата ѝ дълга коса служи като сигнал и дава на всички ясно да разберат, че е бяла.

Може би затова никой не я докосва.

Тя дълго стои свита до трупа на Йозеф. И после изведенъж осъзнава, че наоколо ѝ е станало вече тихо.

Вдига глава и бавно се изправя.

Пред нея е застанал едър мъж.

— Тези проклети червенокожи сигурно са те отвлекли — казва той. — Сега си доволна, нали, че вече те освободихме? От сега нататък ще ти бъде по-добре, малката. Не е нужно повече да живееш при тези въшлювци, които ядат кучешко мясо, и да бъдеш като техните индиански жени. На колко си години?

Последният въпрос е зададен с доста голям интерес.

Тя се опитва да отговори нещо, но не успява да произнесе никакъв звук. Цялото ѝ тяло се тресе, а светът като че ли отново се срутва и я погребва под развалините си.

Мъжът заговорва вече с доброжелателен тон:

— Добре, добре, малката! Нищо няма да ти се случи. Ти си под моя закрила, малкото ми русо, синеоко ангелче. Аз съм Клинт Поуел. Не се оглеждай. Това е дивашка банда, знам, и ние нападнахме само червенокожи, а не истински човеци. Най-добрият индианец е мъртвият индианец. Сигурно са се отнасяли зле с теб? Да не би да не са ти се качвали, а? Да не би дори и за тях да си била прекалено малка? Ей, на колко си години?

Пита с някаква нотка на жадна надежда. Тя най-сетне възвръща способността си да говори и промълвява:

— Само на дванадесет съм. А индианците се държаха добре с мен. Вие сте една проклета банда от убийци.

Мъжът, който се казва Клинт Поуел, се втренчва с изненада в нея. После слабото му лице се сбръчква в ядна гримаса.

— Ааа, те май са те превъзпитали! — избухва той. — Почнала си вече да се чувстваш като една от тях. Може би и ти имаш въшки в косата си. Е, ще се помъчим да правим отново всичко.

Ким Хъч почти не възприема нищо от онова, което става през следващите часове. Вероятно инстинктът й за самосъхранение се противопоставя на безсмисленото избиване. В противен случай би трябвало да рухне вътрешно, да изгуби разума си при вида на всички тези жестокости.

Заштото те са наистина много лоша банда, не, не са бандити, а гладни златотърсачи, които не искат да напускат парцелите си дори и през зимата, и затова бяха пропуснали да се запасят с храна за зимните месеци.

И така те ограбват племето на Лунния бобър.

Когато най-сетне си тръгват с тежко натоварените коне и с индианските шейни, вече не са в онова евфорично настроение на победители, както по време на нападението и на клането — не, сега те са отрезвени, може би дори малко изплашени от самите себе си. И може би някои се срамуват от себе си, презират се и се питат как са могли да се превърнат в такава дяволска банда.

Но когато видяха племето, по някакъв начин бяха изпаднали в див екстаз, защото измежду тях имаше хора, превърнали се в техни водачи по пътя към злото.

И тъй като индианците се съпротивляваха, воюваха бойците, жените и дори по-големите деца, не малко от тях се изплашиха за

собствения си живот и страхът ги направи още по-безпощадни.

Но така се е случвало много пъти, когато белите са нападали индианци, и така ще бъде още дълго време...

Ким Хъч, сякаш не на себе си, язди до оня Клинт Поуел. Бандата напуска мястото на кръвопролитието и поема по обратния път. Ким пак е изпаднала в онова състояние, както неотдавна, когато индианците я бяха извадили от фургона.

Но индианците се държаха добре с нея, а от белите явно не може да очаква нещо такова. Тя се бои от тях.

От време на време Клинт Поуел я наблюдава отстрани. И изведнъж заявява доста грубо:

— Обзалагам се, че си на повече от дванадесет. Излъгала си ме. На колко години си в действителност? И как ти е името?

Но тя гледа втренчено право напред и не му отговаря.

* * *

Яздят два дни, следват някакъв огромен каньон в долините на Битър Рутс и после стигат до областта на златните находища, откъдето е потеглила дивата орда на гладните златотърсачи, предвождани от Клинт Поуел, за да потърсят някое индианско селище, където има събрани хранителни запаси за дългата зима.

Наистина не бяха открили индианско селище, но пък се бяха натъкнали на придвижващото се племе на Лунния бобър.

Сега се завръщаха с богата плячка.

За тях това беше жизнено необходимо. Акт на самосъхранение. Защото не искаха да загинат от глад в своите участъци и в малкото селище, което се беше превърнало в център на тази златоносна област.

И вероятно — ако някой транспорт не си пробие път до тях — пак ще трябва да нападнат някое селище и да отмъкнат нови запаси за изхранването си.

Но засега те са подсигурени за седмици напред.

Селището се състои от магазин, в който едва ли може вече да се купи нещо, от няколко колиби, които същевременно представляват и занаятчийски работилници, и от една продълговата сграда от сувори дъски, в която се намира салонът, мястото, където може все още да се

получи огнена вода и където пет-шест момичета упражняват най-стария занаят на света.

Салонът е собственост на същия оня Клинт Поуел. Когато групата спира заедно с плячката си — петнадесетина тежко натоварени шейни и двадесетина товарни коня, там се струпват различни хора. Момичетата също изтичват от салона.

Всички тържествено приветстват „завръщащите се у дома“.

Но след това Клинт Поуел поема командването в свои ръце.

— Много е просто — извиква той от седлото на коня си над главите на всички присъстващи. — Всичко, което сме донесли, ще отиде в магазина! Имаме списък на ония, които бяха с мен. Според него магазинерът ни ще раздаде всекиму полагащата му се част. А с нея всеки може да прави каквото си иска. Едно е ясно отсега: храната скоро ще бъде по-ценна от златото. Досега можехте да си купувате всичко със злато или с късчета самородно злато, например тези красавици тук от салона. Но сега разполагаме с друга валута, която ще е валидна почти до края на пролетта. Ясно ли ви е това?

От всички страни се донасят възгласи на одобрение. Само малцина са недоволни. После той слиза от коня, сваля и Ким Хъч. Тялото ѝ не реагира, сякаш е кукла.

Но той я поставя много внимателно да стъпи на земята и се обръща към момичетата от салона.

— Намерих я при индианците — обяснява той. — Все още е твърде объркана. Бъдете добри с нея, като сестри. Прекрасна е, нали? Един ден ще стане най-красивата жена на земята.

След тези думи той леко побутва Ким. Тя политва напред. А после момичетата я обкръжават, разглеждат я изненадани. Една от тях дори посяга да попипа златната ѝ коса.

А друга една заявява:

— Ако навремето бях толкова красива, бих успяла да си хвана най-големия богаташ на земята. Тогава нямаше да е необходимо да се хващам за унция златен прах с тая воняща сган.

Отвеждат Ким в продълговатата сграда.

Ким мълчаливо оглежда опустошените лица и ако беше с малко повече житейски опит, тя щеше да изпита съжаление към тези жени. Защото животът им в този пушинак, така да се каже, е стигнал до последната си гара.

Нито една от тях не би могла да мине дори за симпатична.

И само тук, в това запуснато място, те могат все още да намерят клиенти за онова, което продават.

Да, те са наистина за съжаление.

А сега пристигна някакво много младо, прекрасно момиче.

Какво ли ще стане?

Дали ще започнат от завист да мразят Ким?

Или пък у тях ще се събуди своего рода сестрински или майчински инстинкт, който ще ги принуди да защитават малката?

Въвеждат Ким в някаква стая.

— Можеш да се настаниш тук — казва една от жените, която всички наричат Моли. — Гладна ли си? Искаш ли топла вода, за да се изкъпеш? Имаме истинска вана с цветен емайл. Винаги можеш да разчиташ на нас, малката!

Но Ким не проронва нито звук.

Отправя се с леко олюляване към леглото и се хвърля по корем на него.

Заштото не си прави никакви илюзии. Не е вече толкова глупава, че да не може да разбере къде е попаднала.

Колко добро и почтено бе всичко при хората на Лунния бобър!

А сега...

* * *

Минават шест години.

Братът и сестрата все още не знаят нищо един за друг, не знаят, че другият е жив.

За един подрастващ юноша, станал прекалено бързо мъж, шест години могат да са дълъг или много кратък период от време.

През тези шест години Рей Хъч прави огромни скокове напред. Сякаш всяка година се равнява на две или три, от гледна точка на натрупания житетийски опит.

Но такива неща са съществували, откакто свят светува. Винаги е имало много млади завоеватели, генерали и изтъкнати мъже във всички области на живота. Успехът никога не е бил въпрос на възраст.

Рей Хъч се превръща в безскрупулен авантюрист, комарджия и гангстер, който може да се прикрива доста умело. А и при жените има голям успех. Той е образец на истински мъж и от него се изльчва такава мъжественост, която направо ги наелектризира. При това той е студен, безогледен, зъл и подъл: само използва жените, не е способен на истинска обич.

Ловният му участък се простира от Ню Орлиънс през Сен Луи, Канзас Сити чак до форт Бентън.

И печели навсякъде, във всяка една област.

Може би най-сполучливо би могъл да бъде сравнен с акула, защото също като нея винаги преследва някаква плячка и жадно погълъща всичко, изпречило се на пътя ѝ.

Само веднъж през тези години той допуска едно изключение.

Това става във форт Бентън, когато вижда търговеца Сам Хауланд как товари на пристана нова стока в двата си фургона.

Междувременно Рей Хъч е порасъл с още три години и търговеца не го познава веднага. Затова Рей Хъч казва:

— Седемдесет и два долара и петдесет цента, сър. И десет процента лихва за трите години. Това, заедно с капитализираната лихва прави малко повече от деветдесет и шест долара, почти деветдесет и седем. Давам ви сто долара. Вече сме квит, нали, сър?

Търговеца го гледа слисано.

Най-сетне го разпознава и си спомня.

Подава ръка на Рей.

— Никога не съм се съмнявал, че ще си получа парите обратно, заедно с лихвите — казва накрая той. — Беше едно такова усещане, което не мога точно да обясня. Сега вече вие наистина не сте момче. Провървяло ви е?

Рей Хъч само кимва с глава. Поставя пет двадесетдоларови банкноти в дланта на търговеца и отминава нататък.

Сам Хауланд гледа подире му.

— Оха! — възклика той. — Гледай ти какво е станало с него!

Но колкото и добър познавач на човешка душа да е Сам Хауланд, не е много уверен дали проумява наистина този млад, двукрак тигър.

От тази среща изминават нови три години.

6.

Вечер е, когато Рей Хъч се качва в Сен Луи на борда на „Мисури Куин“ и малко по-късно на вечеря съзира пред себе си в салона за хранене на пасажерите от първа класа една жена, която още в първия миг го кара да изпита много странно чувство.

Мисли си: „Ако нямаше черни коси, щях да съм принуден да повярвам, че това е моята малка сестричка. Защото Ким би трябвало сега да изглежда точно така. Но Ким сигурно е мъртва. И освен това тя имаше златисторуси коси. Но...“ Не продължава мисълта си докрай. Въпреки всичко за пръв път от години той се чувства объркан. Това странно чувство остава у него — и даже все повече се усилва.

И тъй като тази млада, прекрасна жена го интересува толкова много, той оглежда и спътника ѝ, до когото е седнала на масата. Те са двойка, може би дори брачна двойка на сватбено пътешествие?

Младата жена все още не го е забелязала.

Но после, когато вдига поглед и среща неговия — разстоянието между тях и него на съседната маса е малко над два ярда, той успява да забележи, че реакцията на изненада е повече вътрешна, отколкото външна. Очите ѝ се уголемяват и изразяват смайване.

Той отклони погледа си от спътника ѝ, когато тя се вгледа в него.

Така и двамата остават неподвижни няколко мига, а погледите им са потопени един в друг. И двамата притаяват дъх. Усещат го и двамата.

Мисли си: „Ако това е Ким, сега тя вече е разбрала, че съм брат ѝ. Но дали е Ким?“

Не може да го повярва, но все пак у него има някаква плаха надежда, така сякаш очаква да се случи чудо.

Черната коса не го притеснява твърде, тъй като знае, че косата може да се боядиса. Пък и освен това има първокласни перуки от истински коси, създадени от изкусни майстори, които произвеждат заместители на естествената коса.

Красивата жена на съседната маса така прилича на него, на Рей Хъч, както само сестра може да прилича на брат. Имат едни и същи сини очи, овалът на лицата им е почти еднакъв. Само че при нея всичко изглежда по-женствено, по-нежно, а при него по-мъжествено, по-твърдо. Кожата ѝ е по-светла, не така загоряла от слънцето.

Но иначе...

Спомня си, че сестра му трябва да има отзад на десния хълбок малък белег. Някакъв кон я беше хвърлил на земята като малко момиче и тя беше паднала в тръните. Един трън се беше забил и беше забрал така, че трябваше да го изрежат.

Още си спомня шеговитите думи на майка им навремето:

— Е, този белег ще може по-късно да вижда само съпругът ти, Кимбърли.

Сега той се сеща за това.

Но как би могъл да накара тази красавица да му покаже сигурно доста забележителните си задни части, освен ако не го е разпознала като своя брат?

Отново оглежда мъжа, в чиято компания се намира тя.

Мъжът е по-стар и с положителност е корав и опасен човек, един от ония, под чиято външност може да се крият много неща — и добри, и лоши. Мъжът е едър, слаб, добре сложен и вероятно жилав и упорит, с доста богат опит.

Типове като него най-често се издигаха от низините, и то съвсем сами, без никаква помощ, създаваха онова, което сега притежават.

На светлината на лампите Рей съзира по лицето на мъжа не само няколко дълбоки бръчки, но и белези. Сигурно е с петнадесет години по-стар от Ким, ако това изобщо беше тя.

Погледът му отново и отново пресреща погледа на красавицата.

Но той продължава да си повтаря: „Това не може да бъде. Не, би било прекалено голямо чудо. Но ако е Ким, защо не ми дава никакъв знак, защо не стане и не ме повика по име? Защо не идва, за да се хвърли в обятията ми? Аз не мога да съм толкова сигурен, че сме брат и сестра, колкото тя, защото косата ми не е черна. Една сестра по-лесно би ме разпознала, макар че и аз съм се променил за последните години. Сега съм на двадесет и три години. Тя е с една година по-млада. Какво ли може да е преживяла? Изцяло ли принадлежи на оня тип там? Кой е той? Само авантюрист и комарджия, който гони

щасието си, или някоя по-едра риба, преуспял в дадена област? По дяволите, ще разбера каквото и да ми струва.“

Отново поставя себе си под хладнокръвен контрол. Та той е станал мъж, с много по-богат жизнен опит, отколкото позволява възрастта му. Може да се ориентира в този свят и сред хората.

Изминалият път е обвит с мъгла. Прикрил се е добре, пътешества в качеството си на младеж, който иска да опознае света, преди да поеме ръководството на бащината си фирма.

Горе-долу за нещо такова намеква при всичките си запознанства. Отвсякъде успява да вземе своя дял.

Така ще бъде и тук, на борда на „Мисури Куин“, който пухти нагоре срещу течението на реката и плува към форт Бентън в Горния Мисури, откъдето човек лесно може да стигне с пощенските дилижанси до златните находища на Монтана, например в долината Галатайн или в Ласт Чанс Сити на областта Ласт Чанс Гълч, както и до десетки други, подобни на тези градчета, в които живеят златотърсачи и миньори.

Пътуването ще трае дълго, това са точно две хиляди шестстотин шестдесет и три речни мили.

И тъй като подобни параходи успяват да изминат едва шест мили в час срещу силното течение, ще пътуват още много, дори и да плават денонощно, като използват светлите нощи и спират само за да натоварят дървен материал или да доставят пощата. „Мисури Куин“ не е товарен параход, с който могат да пътуват и пътници. Това е луксозен параход за хора, които могат да заплатят за едно приятно пътешествие.

Тук на борда се играе с високи залози. Има и театрални представления. На парахода свири и оркестър. Пеят най-различни изпълнители, илюзионисти представят своите трикове. „Мисури Куин“ е изискан параход за удоволствия и развлечения, плаващ салон от висока класа.

Има също и няколко представящи се за „дами“ изискани проститутки, които се отправят с новите си познати в луксозните си каюти.

На борда преобладават най-вече заможните и преуспяващи бизнесмени, но има и собственици на мини от златните области, които си позволяват лукса на едно пътуване до Сен Луи.

Рей Хъч свършва с вечерята си.

Знае, че след малко салонът за хранене се превръща в игрална зала. Скоро ще се чуе звънът на рулетките. Ще се играе покер, блек джак, фаро, ще се играе и на зарове. А красивите жени, даже и да са от „профессионалната гилдия“, ще пожелаят късмет на мъжете си или дори сами ще им го донесат. Тук има доста пари.

На подобни паради Рей Хъч винаги е имал големи печалби.

След вечеря той излиза на горната палуба и пали пура. Започва да крачи напред-назад, изправя лице срещу вятъра.

И непрекъснато мисли за чернокосата красавица, която толкова много прилича на сестра му.

Знае, че ако това е Ким, тя ще дойде. Защото няма как да не е познала брат си в негово лице.

Горе се качват още пасажери, над тях е само най-горната палуба, от която може да се стигне до капитанския мостик.

Нощта е станала светла и ясна. Звездите блещукат. А луната хвърля сребърна светлина върху реката, кара я да заблести също като от сребро.

Огромното лопатно гребно колело на кърмата се върти с непрекъснато тракане и плясък, заглушава съскането на изпускателните клапи на могъщите бутала. Попътният вятър се усилва от речния. По такива големи реки винаги има силно въздушно течение.

Рей Хъч чака търпеливо. Останалите пътници едва се сдържат.

Един от тях го заговаря:

— Винаги минава толкова време, докато разчистят трапезарията и я превърнат в салон. На по-големите паради до Мисисипи не е толкова тясно. Там има игрални зали за хранене и игрални салони, има и истински театрални зали за развлечения. А парадите по Мисури са ужасно малки.

— Така е, сър — отвръща учтиво Рей. — Но Биг Мъди е опасна река. По нея могат да плават само паради с по-малко газене. От Уестпорт при Канзас Сити става опасно. А тук на борда имаме възможно най-добрания лукс.

— Разбира се, разбира се — отвръща пасажерът.

После се чува звънът на камбанка. Един от стюардите се качва на палубата при каютите и започва да вика:

— Игралият салон е отворен! Дами и господа, играта може да започне! Долу в централния салон ще има художествени изпълнения.

Скоро Рей остава сам до перилата на палубата и продължава да чака.

Пак се пита непрекъснато: „Ще дойде ли Ким? Дали това изобщо е Ким? И защо тогава по време на вечерята не ме поздрави, както би направила всяка сестра, когато види смятания за изчезнал и отново намерен свой брат? Защо не ме представи на своя спътник? Ако това е Ким, сигурно трябва да е имало доста сериозна причина за поведението ѝ. Но Ким ли е?“

Той пак си задава този въпрос и чака търпеливо. Защото чувството му подсказва, че тя ще дойде, когато спътникът ѝ седне на игралната маса. Ще измисли някаква причина, за да го остави сам за няколко минути. В такива случаи дамите винаги казват, че ще трябва да си оправят грима.

При тази мисъл се усмихва широко.

И си спомня отново времето, когато Ким и той бяха все още деца.

Вече доста време стои сам на палубата.

От долната палуба до него достига музика.

В игралния салон е по-тихо. Той гледа да е в постоянна близост до онай врата, през която би трябало да мине Ким, за да излезе горе.

И наистина, тя излиза. Когато се отваря вратата към външната палуба, той веднага я познава на фона на процеждащата се светлина.

— Тук съм — произнася той достатъчно високо, за да бъдат чути думите му.

Тя бързо се приближава и когато застава пред него, казва:

— Ти си това, Рей, нали? Жив си, братко. О, Рей...

И едва тогава се хвърля в прегръдките му.

Той я държи здраво — и за пръв път от много години изпитва чувство за любов и привързаност. Да, това е старата братска обич, както навремето, когато бяха все още деца и после поотраснаха.

Това е сестра му, заради която той извървя тогава целия оня път през ада, за да убие накрая двама мъже.

Но когато после се върна с водата, тя беше изчезнала.

Стоят дълго така, вкопчени здраво един в друг.

После минават напред, прегърнати като че ли са любовна двойка и там, където вдясно и вляво през палубите преминават двата комина, намират закътано ъгълче, където се настаняват.

Той веднага пита:

— Кой е този мъж? С него ли си? Защо не даде веднага да се разбере, че си ми сестра? Защо косата ти е черна? Защо трябва да се крием отвън и едва тук да се прегърнем като брат и сестра? Какво има...

Тя слага пръсти върху устните му.

— Това е дълга история — прошепва Ким близо до ухото му. — Тогава ме отведоха индианци. После те бяха избити от банда бели. Всички. Оставиха жива само мен, заради русата коса. И от този час аз станах собственост на Клинт Поуел. Така се казва той. Принадлежка му изцяло. Не можах никога да се измъкна от него. Бягах на три пъти, но хората му всеки път ме връщаха обратно. Тук, по течението на реката, той е много влиятелен човек. Това пароходче е негово, както и едно цяло пароходно предприятие, няколко мини в златоносните области, рудопреработвателни предприятия, леарни, една товарна транспортна компания и още няколко парохода. С моя помощ той се превърна в изключително могъщ човек между Сен Луи и форт Бентън. Ние непрекъснато сме на път, за да държим всичко под контрола си. Когато се качим на кораба, се държим като че ли отиваме на сватбено пътешествие. Нося перука, защото с русата коса ме търсят с обяви долу на юг. Защото, братко, аз крадях и убивах заради Клинт Поуел. Той ме превърна в свое оръдие. Рани имам не само външно по тялото си.

Всичко това тя бързо прошепва в ухото му.

После се отдръпва от него.

— Трябва пак да се върна вътре — произнася тя по-твърдо. — Когато играе на големи суми, трябва да стоя за талисман зад него и да го държа с ръце за раменете. Само тогава печели.

Целува леко Рей по бузата и бързо се отдалечава.

Той обаче продължава да стои още известно време на мястото си и премисля отново всичко.

И когато си представя този Клинт Поуел, разбира, че той властва над Ким и често се е възползвал от красотата ѝ.

* * *

Минават няколко дни и нощи.

Братът и сестрата се срещат за по няколко минути на средната палуба, и то нощем.

Рей Хъч научава, че Клинт Поуел действително се е оженил за сестра му и че има документи за това, както и че сключеният брак е вписан и в регистъра на Сен Луи.

Така той разбира, че Ким ще се превърне в богата наследница, ако с Клинт Поуел стане нещо. У Рей Хъч няма вече нищо добро. Пък и как ли би могло да има? Той действително се е превърнал в брат на дявола.

Само сестра му предизвиква у него все още някакви човешки чувства. Иначе той прилича наечно преследваща плячката си акула. А това, което междувременно е узнал от сестра си за този Клинт Поуел, не е в състояние да предизвика угрizения на съвестта му, дори и да беше способен на такова нещо.

Но пътят, който беше изминал, беше прекалено суров, прекалено жесток. Още като момче беше загубил всякаква вяра в света, в человека и в справедливостта.

И така, у него назрява определен план.

Клинт Поуел е постъпил зле със сестра му.

Сега трябва да си плати за това.

През тази нощ, когато отново се срещат на палубата за няколко минути, той пита Ким:

— Кажи ми честно, сестричко! Успя ли да те превърне в проститутка?

Тя кимва, облегната на ръката му:

— О, да, принуди ме да спя с някои мъже — произнася тя с треперлив глас. — Трябваше да ги шпионирам. Веднъж трябваше да открадна важни договори. А друг път трябваше да убия единого с помощта на отрова. Този човек беше съдружникът му от златната мина. Бяха се посочили взаимно като наследници в случай на смърт. Братко, той е истински дявол и до известна степен успя да ме превърне в нещо като сестра на дявола, както и самият той е брат на дявола.

— Аз също съм такъв — отвръща Рей. — Знаеш ли, този дявол от преизподнята има доста братя и сестри по цялата земя. Мнозина са се прикрили добре и минават за порядъчни хора, но аз ще го убия.

* * *

Всичко се развива през една нощ на няколко мили от Канзас Сити, чието речно пристанище е Уестпорт, т.е. точно на четиристотин шестдесет и три речни мили от Сен Луи, когато Клинт Поуел излиза малко преди да настъпи утрото от игралната зала и се качва на палубата, за да подиша чист въздух и да се освежи.

Когато се облягат на парапета, той заговорва сърдито:

— Струва ми се, че не ми носиш вече късмет. По дяволите, ти вече не успяваш да объркваш с присъствието си противниците ми. Нямаш никакво излъчване повече. В очите ти те очевидно не виждат онова, което може да ги влуди. Знаеш, че не мога да губя и искам винаги само да печеля. Така че се понапъни. Нали съм те учили как можеш да завърташ главите на мъжете. Този търбух, дето беше седнал срещу мен и когото ти можеше да наблюдаваш със сияйните си сини очи, той неолови никакви сигнали от твоя страна. Той не усети нищо. Защо вече трета нощ не успяваш да постигнеш нищо? Не ти ли доставя удоволствие да съдираш кожата от тези камили? Разбира се, това отдавна вече не ни е необходимо. Ние сме богати. Но аз продължавам да искам да ги побеждавам на покер. Все още ми се иска да им смъквам проклетата кожа. Така че се пострай отново. Иначе ще ти се случи нещо.

Последните думи са си направо брутална заплаха и Ким знае, че скоро отново ще я смаже от бой, ако продължи все така да го разочарова.

Досега тя винаги е изпълнявала нареджданията му, винаги се е подчинявала.

Но сега всичко се промени, защото брат ѝ е тук. Вижда го как се приближава, като че ли се разхожда покрай кабините, за да се освежи. Защото той също играеше, седнал на съседната маса.

Когато се изравнява с тях, спира и пита:

— Сър, имате ли огън да запаля пурата си?

— Не — отвръща ядосано Клинт Поуел през рамо, защото все още продължава да стои подпрян на парапета. И тъй като е във възможно най-лошото настроение — защото е загубил над две хиляди

долара — той добавя: — Омитай се, човече, омитай се оттук. Не виждаш ли, че пречиши.

Но още в същия миг ножът е забит в гърба му.

А миг след това полита с главата надолу от борда.

Братът и сестрата стоят неподвижно.

— Ето колко е лесно — заявява коравосьрдечно Рей. — Сега си богата вдовица, сестричко. А с моя помощ ще си останеш такава.

Тя се хвърля в обятията му.

— О, братко, колко е хубаво, че сме отново заедно.

7.

— Сега трябва да продължим нататък — шепне Рей в ухото на сестра си. — Почвай да викаш. Трябва да те чуят и горе на руля, и долу на главната палуба. Човек зад борда, викай, колкото сила имаш! Хайде, почвай, сестричко!

Тя не се поколебава нито за миг — лесно е да се разбере какво трябва да се направи сега — и започва да крещи пронизително:

— Човек зад борда! Пътник зад борда! Падна от борда! О, мили боже, помогни! Падна зад парапета!

Рей Хъч крещи също нещо подобно. В същото време изтичва нагоре по стълбите и стига до входа на рулевото помещение.

— Ей, по дяволите, спрете машините! Човек зад борда!

Отгоре се чува ругатня.

Но после огромното колело спира да се върти. Замира. В същото време прозвучава парната свирка, някой започва да бие алармената камбана.

На борда настъпва оживление. Целият бордови екипаж е вдигнат по тревога. Капитанът също изскача от каютата си, която се намира отпред откъм страната на кормилото.

Ким и Рей Хъч се явяват при капитан Джейсън Оруел. Ким крещи пронизително в лицето му:

— Направете нещо, Оруел! Мъжът ми падна зад борда! Течението вече го е отнесло може би на миля оттук. Трябва да се спуснем по течението с тази лодка! Направете нещо, Оруел!

В гласа ѝ се чувства почти истински страх за съпруга ѝ.

И малко по-късно капитан Оруел се озовава също горе при кормчията си и при кормилната кабина.

„Мисури Куин“ плува с отново въртящо се колело назад по течението. На горната палуба запалват карбидния прожектор. Но тази нощ е светла. Луната и звездите обливат земята в сребриста светлина. Има добра видимост, която прожекторът едва ли би могъл да направи по-добра.

Но макар че минават почти три мили обратно по течението, не могат да открият никакво носещо се по водата тяло.

Горе при руля капитанът се обръща към Ким Хъч, която сега се казва Ким Поуел, и я пита:

— Може ли изобщо да плува? Мадам, мистър Поуел може ли да плува?

— Не — отговаря тя. — Знам го съвсем точно. Не може да плува. Роден е в планините и е отраснал там, където няма възможност да се научи да плува. Не може да плува.

— Тогава най-вероятно се е удавил — промърморва капитан Джейсън Оруел. — На кое място падна от борда? И как може да се случи това, мисис Поуел?

— Може би беше прекалил с пиенето тази нощ на игралната маса — отвръща Ким. — Излязохме на въздух, за да се освежи. После започна да повръща и се приведе доста извън перилата. Когато загуби равновесие, не успях да го хвана навреме. Изплъзна се от ръцете ми. Този господин също дойде, когато беше вече прекалено късно.

При последните си думи тя посочва Рей, който е застанал горе до тях. Защото оттук има най-добра видимост по цялата сребристо проблясваща река.

Капитан Оруел хвърля поглед към Рей.

— Вие видяхте ли, мистър?

— Бях само на няколко крачки от тях, тъй като също се бях облегнал на перилата. Да, беше точно така, както го описа мисис Поуел, капитан.

— Тогава ще трябва да подпишете протокола като свидетел, мистър — отвръща капитанът.

Той се обръща към Ким.

— Безсмислено е да търсим повече мъжа ви тук, при това течение. Мисури най-често не пуска своите удавници. Те се закачат за някое препятствие, най-често изсъхнали дървета или подводни издатини, или пък попадат в дълбоки въртопи. Някои се заплитат и в крайбрежните храсталаци. Само малцина течението отнася чак до Мисисипи. Мадам, боя се, че никога вече не ще видите съпруга си. Защото и за най-добрания плувец ще е трудно да се справи с това течение. Може и да е попаднал в лопатите на колелото. Тогава...

Той мълква, свива само резервирано рамене и вдига някак безпомощно ръцете си.

Кимбърли Поуел, родена Хъч, добре играе своята роля.

Тя застива за известно време като окаменяла.

След няколко минути заговаря:

— Какво да се прави, капитан Оруел. Ще трябва в такъв случай да преустановим търсенето. Знаете, че като вдовица и наследница на съпруга си, сега аз заставам на неговото място.

— Разбира се, мадам — отговаря капитанът. — Сега вие сте моята работодателка, моята шефка. Моля ви да ми се доверите, както правеше и съпругът ви. Сега ще трябва да ръководите могъщо предприятие, което би могло да се сравни със своего рода империя, с кралство, което се състои от различни отделни предприятия. Ще са ви нужни усърдни помощници. Моля ви да разчитате на мен, що се отнася до линията Поуел.

Тя само кима мълчаливо. После се обръща настрани.

Рей Хъч я заговаря:

— Мога ли да ви придружда до каютата ви, лейди? Струва ми се, че не се чувствате добре. Надявам се, няма да припаднете? Защото наистина всичко е прекалено много за вас.

— Да, подайте ми ръката си. Можете да ми помогнете да сляза по стълбите и да ме придружите до каютата ми. Намира се в предната част на парахода. Да тръгваме. Започва да ми се вие свят.

Рей ѝ подава ръката си.

А капитанът се обръща към кормчията:

— И така, отново потегляме нагоре, Джленкинс. Имаме вече нов шеф. Колко бързо една жена може да стане богата вдовица? Е, сега можахме да го видим отблизо, Джленкинс. Има си дори и свидетел. Обзалагам се, че сега той ще се присlamчи към нея като вълк, когато види тълста плячка. Дали този Поуел наистина е паднал извън борда — и ако това е така, дали наистина не е можел да плува?

— Как ще докажете противното, капитане? — пита кормчията в отговор, широко ухилен.

Междувременно Ким и Рей Хъч са стигнали до долната палуба.

Там ги очакват двама мъже. Единият е едър и прилича на мечок. С положителност някога е бил преуспяващ боксьор.

Другият изглежда почти слаб, във всеки случай е суховат и аскетичен, има жълтеникави, косо разположени вълчи очи и тясна, сурова уста.

Този мъж задава въпроса си със съвършено произношение:

— Мадам, как стана всичко това?

— Загуби равновесие, когато започна да повръща и се наведе доста напред от перилата — отвръща тя с ясен глас. После се обръща към Рей и пояснява: — Мистър, тези хора са, не, бяха верните придружители на съпруга ми, негова, така да се каже, лична охрана, на които той можеше винаги да разчита. Сега ще трябва да ги попитам дали са готови да пренесат верността си към съпруга ми и към мен. Защото аз ще заема мястото на мъжа ми. Разбрахте ли, Чет Лайън и Бъг Банър?

Рей чува имената и тъй като Ким сочи към притежателите им, когато произнася тези имена, той разбира, че Чет Лайън е този двукрак вълк с полегатите очи, а Бъг Банър е грубият като мечок мъж.

Сигурно са се изкачили от долната палуба, където са настанени в по-евтините каюти, които обаче на този параход са все още доста комфортни и са предназначени за по-заможните средни слоеве.

Двамата мъже кимат колебливо.

— А този кой е? — пита Чет Лайън, като сочи към Рей.

— И аз още не знам, Чет — отговоря Ким. — Има време, ще разберем. Във всеки случай сега са ми необходими предани хора. Шефът ви най-вероятно е мъртъв. Въщност това е повече от сигурно. И само аз мога да държа под контрол и да управлявам огромното предприятие на всяко едно равнище. Защото Клинт винаги ме вземаше със себе си, посвещаваше ме във всичко. Бях не само негова съпруга, но и партньорка. Искам да ми бъдете верни.

И двамата кимат. Чет Лайън казва:

— Можете да разчитате на нас, мадам.

Тогава тя продължава нататък и оставя Рей при тях.

Всички се приближават до перилата. „Мисури Куин“ тръгва отново на път, понася се с пухтене нагоре срещу течението. Двамата мъже се изправят до Рей. Известно време прекарват в това положение.

После Чет Лайън отбелязва хапливо:

— А ти се мъчиш да станеш незаменим за нея, нали? За теб тя е една богата вдовица, при която човек може удобно да се приюти, не е

ли така?

— Е, и? — казва в отговор Рей. — На вас какво ви пречи? Срещу мен ли ще вървите или заедно с мен? Къде са вашите преимущества? На нея ще й е доста трудно да замести съпруга си като шеф. Ще успее само ако има верни рицари, които да й служат като на кралица. Разбирайте ли?

Те мълчат дълго. Само вятърът повява край тях. А огромното колело заглушава всякакви други шумове с плясъка и скърцането си.

— Ще видим — казва накрая Чет Лайън. — Да, ще видим дали си само един самохвалко бъльфьор или наистина струващ нещо.

— Ще имате възможност да разберете какъв съм наистина. — Рей Хъч се засмива. — Аз също. А сега се връщайте пак долу.

— Ей, да не би вече да ни раздаваш заповеди? — възклика сърдито грубият Бъг Банър, който е мълчал упорито до този момент.

— Да, ти май се мъчиш да ни заповядваш? — питат Чет Лайън.

— Точно така — отговаря Рей Хъч.

Мълчат известно време. Двамината продължават да стоят облегнати на перилата вляво и вдясно от Рей и гледат надолу към водата. После Банър плюе в реката и промърморва:

— Мисля си, че е най-добре да го метнем чисто и просто през борда. Какво ще кажеш, Чет?

Но последният клати глава отрицателно.

— Не, защото сигурно е скрил някое асо — отвръща той пресипнало. — Той е много повече от потаен, неуловим авантюрист. Ей, какво си скрил в ръкава си?

— Само разума ви — отвръща Рей Хъч, — единствено и само разума ви. Защото си мисля, че ще ни бъде достатъчно трудно. Когато умира един крал, почти винаги в кралството му избухват бунтове. Цялата световна история е пълна с подобни примери. А сега изчеззвайте!

Те продължават да се колебаят.

Тогава Чет Лайън се казва:

— Може би съм по-бърз от тебе, когато хвана колта, и може би скоро ще го проверим. Но засега ще те оставим на изпитателен срок. Все ще разберем какво всъщност представляваш. Да вървим, Бъг.

Те се отдръпват от перилата, но Рей не се оставя да бъде заблуден от привидната им миролюбивост.

Когато Бъг Банър се опитва да му светне един от главата с ляв свит удар, той се свива изпод юмрука му и още в следващия миг го ритва с всичка сила между краката, като по този начин го отстранява от сражението. И когато Чет Лайън изважда пистолета си от кобура, той опира собственото си оръжие в корема на другия.

Лайън застива на мястото си и едва може да си поеме дъх.

— Мисля, че и двамата сте много под моята категория — произнася Рей напълно спокойно. — Може би е крайно време да го осъзнаете. Изчезвайте!

Бъг Банър все още не е в състояние да го направи. Продължава да стои свит на колене върху дъските на палубата и да стene отчаяно.

После изохква с горчивина:

— Оох, това беше подло... гадно. Ка-как мо-можа да ме узелиш то-очно там? Ами а-ако не мога повече да спя с жена? Ами а-ако...

Замлъква със стон.

С помощта на Чет Лайън той най-сетне успява да се изправи на крака. Налага се Лайън да го подпира и отведе. Двамата изчезват в отвора на стълбите за долната палуба.

Рей Хъч гледа известно време подире им.

И знае, че сега за него и тях има две възможности: те или ще го признаят за човека, който ще им заповядва, или още при първа възможност ще се опитат да го убият. Смята, че и двамата са убийци, макар и по различен начин: Банър убива с юмруците си, а Лайън с пистолета си.

Но може би разумът им ще излезе по-сilen от желанието им за отмъщение.

Рей също тръгва. Когато почуква на вратата на каютата, му отваря Кимбърли, сестра му, превърната се в такава разкошна жена, пред която неволно всички мъже притаяват дъх.

Той влиза.

И тя отново се хвърля в прегръдките му.

В шепнешция на ухото му глас се чувства триумф:

— О, Рей, мили ми братко, Рей, ти изобщо не можеш да знаеш колко много сме спечелили в тази голяма игра. Трябва само добре да овладеем всичко и да го запазим. И най-сетне съм свободна от Клинт Поуел, най-сетне съм свободна! Изобщо не можеш да си представиш...

Тя мълква и се отдръпва от Рей, приближава се до масата и налива златистожълтото уиски от една гарафа от фин шлифован оловен кристал в две чаши, така, както често е трябвало да го прави за Клинт Поуел. Защото той обичаше да пие с нея и да я напива.

После тя беше по-отстъпчива, правеше каквото искаше от нея, не му даваше така ясно да разбере, че трябва да преодолее себе си, защото няма никакъв друг избор. Защото му принадлежеше изцяло. Но тази своя съдба тя сигурно споделяше с много други съпруги на този свят.

Сега те вдигат чашите и вдигат наздравица, пресушават ги на един дъх.

Тя поставя със замах чашата на масата.

— Той е мъртъв и аз съм свободна — произнася Ким студено. — И те намерих отново, братко.

Отива към едно от двете кресла и се отпуска в него, протяга краката си и се освобождава от изящните си пантофки, като чисто и просто ги изтърсва на земята.

Рей сяда насреща ѝ.

— Не е бил голямата ти любов — пита той тихо. — Нали?

Тя вдига ръка и я прекарва през лицето си. После съмква черната перука от главата си и разтърсва златистите си коси.

— Научил ме е на много неща — отговаря тя след това. — Но когато бях на тринадесет, трябваше да му се отдам. Да, беше полудял по мен и знаеше при това, че не мога да го обичам. Бягах три пъти от него, но хората му, пратени по петите ми, винаги ме връщаха обратно. А после ме пребиваше от бой. И въпреки това ме възпита така, че външно приличах на истинска лейди, с която можеше да мами другите. Навсякъде правехме огромно впечатление. Един богат мъж, преуспяващ бизнесмен и предприемач, с младата си, прекрасна жена. Но никога не можах да забравя, че тогава ме насили още като дете против волята ми и че ме биеше. А няколко пъти ме изпращаше и при други мъже. Винаги съм била неговата покорна робиня.

— Значи те е използвал като проститутка, когато това му е било от полза? — Рей задава сурво въпроса си.

Но тогава Ким поклаща глава отрицателно и прошепва:

— Не е проститутка тази, която спи с много мъже, о, не, а тази, която има сърце на проститутка.

Той кима бавно. После пита:

— А какво сърце имаш ти, сестричко?

Тя го поглежда втренчено и свива рамене.

— Може би изобщо никакво — прошепва накрая. — Той го накара постепенно да умре. Но сега всичко се промени. Аз съм свободна. И отново намерих по-големия си брат. Рей, сега ще дадем на целия свят да се разбере! Научих много от Поуел, бях принудена. А ти как си?

— Аз също нямам сърце — отвръща той. — Само за теб, малката ми сестричка. Да, нека дадем на целия свят да се разбере. Но мисля, че ще бъде доста трудно. Имам обаче много бърз „Колт“, а освен това съм бил и при бандитите. Имам опит в най-мръсния занаят на земята. Ще видим.

Той се надига и изважда скъп часовник от джоба на жилетката си.

— Виждаш ли — казва той и се усмихва, — с това нещо се гордея особено много. Навремето в Бостън струваше три хиляди долара. Да, и там съм бил. За три хиляди долара свестните занаятчии, каубоите или пък моряците ще трябва да се трепят повече от десет години. А аз купих този часовник просто така. Брилянтът на пръстена ми също е истински. Брат ти не е неудачник, сестричко. И въпреки това си мисля, че има още какво да се вземе от този свят.

Тръгва към вратата, усмихва се през рамо и после излиза навън.

Когато затваря вратата след него, Кимбърли остава още известно време да седи в креслото.

И си припомня още веднъж всички ония години след деня, в който я бяха отвели от индианците.

От онзи ден тя принадлежеше на Клинт Поуел.

Ако можеше само да забрави тези години!

Но това бе невъзможно.

8.

Когато „Мисури Куин“ хвърля котва на пристана в Уестпорт при параходната компания на Поуел, Рей стои облегнат на перилата до сестра си.

Тя сочи към сградите на компанията и казва:

— Агентът ни тук е доста суров човек. Може би изобщо няма да иска да ми се подчини.

— Ще иска — казва Рей и се усмихва на сестра си, която е с една глава по-ниска от него. Ким отново носи черната си перука. Изглежда по-красива отвсякога, което може би се дължи на новопридобитата ѝ свобода, която я кара да забрави товара на всички грижи.

Когато спускат мостика, те слизат на сушата, следвани от Чет Лайън и Бъг Банър.

Пат Скинър, агентът, ги очаква под навеса на верандата. Вали ситет дъжд. Утрото край реката е доста мрачно.

А наоколо вони до нетърпимост.

Вонята идва от хилядите биволски кожи, които са складирани навсякъде около пристаните на крайбрежната улица и чакат да бъдат натоварени и експедирани. Пристигат непрекъснато нови товарни коли и доставят нови кожи, вероятно това става и ден, и нощ.

Оттатък, в прерията на Канзас, сигурно е започнало голямото убийство на бизони. Изтребват мирните животни, които досега не са имали никакви врагове и затова си стоят нищо неподозиращи, избиват ги със стотици хиляди, одират им само кожите и изоставят труповете. Целият Уестпорт, пристанището на Канзас Сити, вони до небесата.

Пат Скинър сваля шапка, когато вижда Ким, но после пита:

— Къде е съпругът ви, мадам?

Ким се усмихва ослепително. При тази усмивка иначе пухковите ѝ устни стават съвсем тънички.

После свива рамене и отговаря:

— Може би е в преизподнята, Скинър. Във всеки случай се удави, защото падна през борда и не умееше да плува, както със

сигурност знам. Всичко това е отбелязано в протокола на пароходния дневник. Сега ще си имате работа с мен, Скинър. Защото, както знаете, аз съм законната съпруга на мистър Клинт Поуел.

Очите на агента Пат Скинър се превръщат в тесни цепнатини. После острият му поглед се насочва към Рей Хъч, зад когото са застанали неподвижно Лайън и Банър.

— А кой е този мъж? — пито той и сочи към Рей.

Ким отново се усмихва. После отговаря с измамна любезност:

— Това е съветникът ми. Нали знаете, Скинър, всяка слаба жена, която е принудена да замести своя изчезнал съпруг, се нуждае от консултант. Този тук е мистър Рей Хъч. А Лайън и Банър вие вече познавате. Така че да влизаме вътре, защото искам да прегледам всички книжа и документи. Искам да се запозная с нещата. Да влизаме, Скинър.

Тя тръгва напред и без малко да го настъпи, тъй като той се забавя да ѝ направи път да мине.

Рей я следва.

Лайън и Банър остават вън, изправят се вляво и вдясно от вратата. С почти комично единодействие те едновременно палят пурите си и започват да димят с тях.

Вътре Ким се отправя веднага към писалището на агента и се настанява на стола му.

После поглежда сериозно Скинър и заговоря сухо:

— Сега аз съм вашият шеф, Скинър. И ако не можете да го приемете, ще трябва да си вървите. Така че...?

Пат Скинър е посивял мъж, суховат и с положителност доста жилав. Напомня оstarял сокол, който изобщо не е забравил как се ходи на лов.

Той казва:

— Мадам, тук здраво държа всичко в ръцете си. Канзас Сити и това пристанище, взети заедно, са най-голямата врата към широкия Запад. Общото корабоплаване се опита да спечели монопола. Създаде се обединение, синдикат или не знам как се нарича още. Мистър Поуел ми е давал винаги пълна свобода на действие. Искаше само винаги да го информирам за всичко, което става. Не би трябвало да се отнасяте с мен като с някой дребен служител или подчинен, а като с партньор, мадам. Имате твърде голяма нужда от мен в Канзас Сити. Така че ви

моля да си промените тона. А този консултант с вас вероятно няма ни най-малка представа от нещата. Ще се изразя още по-ясно, мадам. Може за мистър Поуел в леглото да сте били невероятно ценна, но това, в което сега се опитвате да се промъкнете, това е работа само за мъже. А сега се махайте от креслото ми, лейди. Аз съм шефът тук. Ще получавате част от печалбите на това предприятие, но няма да ми се месите в работите като тукашен агент. А може би Поуел изобщо не се е удавил и когато се появи отново, ще ми е благодарен.

Когато приключва, се отваря някаква врата. В стаята с лека походка се вмъква пъргав младеж с два револвера на кръста.

— Шефе, има ли нужда от мен? — пита той с усмивка, при която блъсват зъбите му.

— Възможно е, Ринго, възможно е — отвръща Скинър. — Казват, че Поуел се е удавил. А сега вдовицата му си е въобразила, че тя е шефът.

— Наистина ли, шефе? — Пъргавият притежател на револверите отново оголва ослепителна редица бели зъби, подобно на някоя черна пантера, която зейва насреща им. Поглежда към Рей и пита:

— Това ли е закрилникът на прекрасната вдовица?

— Хайде без уводи — засмива се Рей Хъч. — Разполагате с хубава черна пантера, Скинър. Той ли трябва да ни изхвърли оттук?

Но Скинър, чиито очи са станали още по-тесни, а изражението на лицето — още по-суро, не му отговаря. Скинър само поглежда към въоръжения си помощник и произнася студено:

— Ринго, изгони го оттук! Ужасно пречи!

Въпросният Ринго се ухилва още веднъж с ослепителната си усмивка и прави няколко почти танцови стъпки напред, така че се приближава до Рей на около пет ярда.

Когато спира, продължава да се усмихва. Същевременно пита:

— Искаш ли да го изprobваш, приятел? — В гласа му се чувства жълчна подигравка и няма място за съмнение, че изпитва дива радост да може отново да демонстрира бързината си при боравенето с пистолети.

Заштото с това си умение той се гордее като истински артист, като виртуоз, който дълго е трябало да се упражнява, преди да достигне това съвършенство.

— О, да, разбира се, приятел — отвръща вежливо Рей, — щом като толкова те сърбят ръцете, тогава и аз бих се изпробвал срещу теб.

Тогава дръзкият Ринго се изправя пред него с широко разкрачени крака и държи пистолетите готови за стрелба.

— Да почваме тогава — произнася той. — Нека ти бъдеш пръв, аз ще почакам.

Рей Хъч кима бавно. После промърморва:

— Мисля, че си абсолютен глупак, стопроцентово.

След тези думи той мята ръка, от ръката му излила тежката кама, която запраща право към Ринго, на педя от токата на колана му, право в коремната област. Сръчните ръце на разбойника вече са стиснали прикладите на пистолетите и леко са ги извадили от кобурите им.

Сега обаче те се отпускат. И в черните очи на Ринго се появява изненада. После той простенва от болка и успява само да процеди:

— Мили боже!

Свежда лице и поглежда към дръжката на ножа, която стърчи от тялото му.

— Ооо — стене той. — Какво направи с мен?

— Само това, което поискава, Ринго — отвръща Рей Хъч. — Каза, че трябва да почна пръв, а ти ще почакаш. Защо да ти противоречаваш излишно! Може би сега е най-добре да идеш на лекар. Сигурно има някой наблизо. Само не се опитвай сам да измъкваш камата. Подарявам ти я. А сега стискай здраво зъби и тръгвай! Или нямаш достатъчно сили? Един път и мен ме улучи индианска стрела точно там, където сега ти е забит ножът и трябваше да яздя така над двайсет мили. Тръгвай, приятел. Сигурно няма да е необходимо да изминаваш чак толкова дълго разстояние!

Ринго го гледа втренчено няколко мига, без да проговори.

— Що за човек си ти? — пита той, стенейки. — Сигурно си побратим на дявола, да, наистина, ти си побратим на дявола.

Тръгва бавно към предната врата, отваря я и излиза на верандата. Чет Лайън и Бъг Банър стоят встрани от него. Откриват стърчащата дръжка на ножа над токата на колана му и чуват охкането му.

Чет Лайън го питава:

— Ще успееш ли да стигнеш до доктора, Ринго?

Но Ринго не отговаря, а тръгва напред. Движи се предпазливо и е стиснал с ръцете си дръжката на ножа. Една самоунищожителна воля

успява да го задържи на крака въпреки болките, които изпитва. Той търси помощ, спасение.

Останалите гледат подире му.

После Чет Лайън изръмжава:

— Нищо не можеш да кажеш срещу тоя Рей, той наистина е вълк, а не пинчер.

Но Бъг Банър клати глава:

— Не, той не е вълк, а отровна змия, която дори не мръдва с опашка като гърмящите змии, когато се кани да напада. Отровна змия е. Може би скоро ще го очистя. Друг път, като съм идвал в Канзас Сити, съм ходил в един бардак. Но сега нещо нямам никакво желание. Ритна ме много лошо. Това никога няма да му го прости.

* * *

В това време Пат Скинър и Ким Поуел срещат погледите си.

— Е, Скинър? — питат тя студено.

Той отмества погледа си от нея и се вглежда в Рей Хъч.

Когато отново поглежда към Ким, вдига леко ръцете си и обръща дланите си към нея.

— Добре — отговаря той пресипнало — подчинявам се. Вие ще заемете мястото на мъжа си. Ще ви информирам точно за всичко и ще ви държа винаги в течение на нещата.

Тя кима в знак на съгласие.

— Само не допускайте повече грешки, Скинър — казва Ким и се усмихва. — Даже и когато няма да ме има вече тук, вие ще сте постоянно под наблюдение. А сега можете да ме информирате. После ще разговарям с всички хора, които са в списъка за надници, даже и с най-незначителните общи работници. Ще се убедите, Скинър, че доста бързо схващам.

Рей Хъч се обръща и излиза навън, предоставя всичко в ръцете на сестра си.

Когато застава на верандата, навън продължава да вали.

Чет Лайън забелязва:

— Днес не беше добър ден за Ринго.

— Не — съгласява се едносрочно Рей и се отдалечава. — Вие оставате при мисис Поуел — извиква той, изминал няколко крачки в дъжда.

— Къде ли отива? — пита Бъг Банър.

— Може би да си купи нова кама — изръмжава Чет Лайън. — Защото сегашния си нож подари на Ринго, нали така?

Рей Хъч знае чудесно кое е най-важното за момента.

Чет Лайън и Бъг Банър привидно са се подчинили и го признават за човека, който ще им заповядва отсега нататък и който ще бъде консултант и защитник на Ким, но той прекалено добре разбира, че не може да им се доверява напълно.

Беше им дал прекалено груб урок.

Така че ще трябва да събере около себе си и Ким хора, на които действително да може да разчита, особено тогава, когато продължат нагоре по реката и стигнат там, където не действат повече никакви закони. Знае също, че тук, край голямата река, непрекъснато се води борба за монополно положение.

Рей Хъч често е идвал в Уестпорт, дори и оттатък, в Ситито. Познава някои яки мъже, които биха му били опора, ако им плати добри пари. Но това не е всичко. Ще трябва да спечели на своя страна и няколко души, които да работят скрито за него, подобно на детективите в агенцията на Пинкертън, без някой да ги усети, и да могат да научават всичко и да му докладват.

Ким, честолюбивата му и амбициозна сестра, сигурно е в течение на много от работите на Поуел и може би е проумяла донякъде и взаимоотношенията вътре в империята му. Но е нужно много повече от това.

И други мъже ще се противопоставят първоначално на Ким, както беше с агента Пат Скинър. Всички ще трябва да се държат, така да се каже, под око. Биха могли да мошеничат, да работят за собствения си джоб или пък да се съюзят с оная гилдия, която иска да стане пълен монополист по течението на реките между Ню Орлиънс и Форт Бентън, тоест по Мисисипи, Охайо, Мисури и другите реки, където не може да определя сама цените за товари и пасажери, когато няма вече конкуренция.

Един файтон се приближава в дъжда. Рей го спира и се качва.

Трябва да издири в града стари приятели и подходящи хора. Да, той ще трябва да изгради за себе си и Ким собствена и надеждна организация.

В главата му непрекъснато се върти мисълта: „Ох, малката ми сестричка, колко добре ще работим заедно! Ти ще се оправяш със сделките, а аз ще упражнявам натиск, ще отстранявам всички пречки, ще освобождавам пътя пред тебе. Ще успеем да постигнем нещо голямо!“

* * *

Късна вечер е и дъждът все още продължава да се лее от небето, когато братът и сестрата сядат да вечерят в огромната каюта. Вечерята им е поднесена от чернокожия стюард Джордж. Ким Поуел пита внезапно:

— Джордж, сега аз съм господар на всичко. Какво ще кажеш? Искам да чуя мнението ти.

Огромният негър току-що ѝ е поднесъл месото и посяга да налее чашата с червено вино, подходящо за сърнешкото печено. Той застива на мястото си.

— Лейди — заговаря със звучен глас. — Та вие отдавна знаете, че Джордж би минал и през огъня за вас. Аз съм само един негър, един проклет негър от Юга, който е избягал като роб, за да се бори за обединението. Но и проклетият негър може да оцени красотата. Аз съм ваш предан слуга, лейди.

Тя кима с благодарност.

Сега пък Рей задава въпрос:

— Джордж, много ли робовладелци си избил, докато беше войник на янките?

Джордж го поглежда твърдо:

— Много — признава той.

— И струваше ли си, Джордж? — Рей пита с нотка на сарказъм в гласа.

Тогава Джордж поклаща отрицателно глава.

— Не — отговаря той. — Проклетият негър си е пак негър. А цялата война беше едно лицемерие от страна на Северните щати. Тя се

води най-вече по икономически причини. Робовладелецът с двеста роби по-бързо забогатяваше от бедния фермер със седем деца.

Той пълни най-сетне чашите.

Ким поглежда брат си.

— Виждаш ли — казва тя, — така е на този свят. Всеки мисли само за собствената си изгода, а лицемерно изтъква пред останалите някакви идеали. Значи мога да се осланям на теб, Джордж, нали?

Последният дига десницата си като заклинание.

— Кълна се — произнася той.

Сега той излиза от кабината. Ким и Рей остават сами.

— Ще се справим, сестричко — обещава Рей. — Вече съм събрали някои хора. Те ще бъдат много въздържани. Някои от тях ще пътуват преоблечени като обикновени пътници тук, на парахода. Други ще играят ролята на Пинкертънови детективи. Те ще пътуват и на други параходи от компанията на Поуел. Ще създадем добра шпионска мрежа и винаги ще бъдем добре информирани. За щастие, имаме достатъчно пари. Наложи се да платя предварително. Портмонето ми е празно, да не говорим за джобовете.

Той посочва към касата в ъгъла на каютата.

— Отвори го — или не знаеш как се отваря?

Тогава Ким се усмихва.

— Това е цифров секрет — отвръща тя. — Винаги съм знаела какви цифри е подбрал Поуел. Вътре има куп пари. Пък и освен това ние постоянно ще имаме приходи. От касата на Скинър в агенцията взех тридесет хиляди долара, които нося сега с мен. А в касата вече имаше петдесет хиляди. Парите са сила. Ние сме силни, братко. И ако не бях твоя сестра, щях да легна с теб. Как са отношенията ти с жените, всъщност?

Очите му внезапно като че ли се скриват, погледът му е обърнат навътре към него.

После той произнася тихо:

— Когато бях още момче, една проститутка ме научи на всичко. Беше омъжена за човек, който я беше измъкнал от публичния дом. Но тя не му се отблагодари за това. Трябваше да го убия, защото иначе той щеше да ме убие. По този начин тя стана богата вдовица, както и ти. Понякога нещата от живота се повтарят. Никога повече не бих се доверил на жена, сестричко.

— И на мен ли не?

— За мен ти не си жена, ти си ми сестра. И би могла да бъдеш също така и мой брат. Нищо нямаше да се промени.

Тя го поглежда изненадано.

После прошепва:

— Тази жена, която е била проститутка и после се е омъжила, май доста те е наранила навремето. Аз не бих могла никога да ти причиня болка. Но разбиращ ли, че ние не сме просто брат и сестра, а сме същевременно брат и сестра и на дявола?

Той кима бавно.

— Да, така е наистина. Една злонамерена съдба поквари и двама ни.

9.

Когато Клинт Поуел бе метнат извън борда, прободен с нож в гърба, той всъщност нямаше ни най-малък шанс, защото наистина не умееше да плува.

Беше осъден да се удави.

Но болката от раната, а също и студената вода на реката предотвратяват загубата на съзнание. И още нещо се прибавя към това: в дрехите му има няколко въздушни подпълнки, които го задържат на повърхността и му пречат да потъне надолу.

Разбира се, и той самият се бори отчаяно. Защото има ли някъде човек, който не би се съпротивлявал срещу това да се удави в реката?

Вълните са доста високи, особено при кърмата, където лопатъчното колело разпръсква вода на всички страни. Клинт Поуел погълъща доста вода от Мисури. Течението го е завладяло и го носи надолу към долината.

Съзнанието му е невероятно бистро. Отново и отново си мисли: „Ще потъна. По дяволите, докога ли ще мога да се държа на повърхността?“

Чувства как дрехите му се мокрят и натежават. С положителност и подпълнките ще изчерпят възможностите си. Знае, че в следващите секунди ще потъне под водата и никога повече няма да изплува отгоре.

Ако беше поне донякъде добър плувец, щеше да успее да освободи от сакото и от ботушите си.

Но за това изобщо не се сеща.

И точно в тези мигове се случва чудото: да, то е наистина като чудо, може би нещо като благосклонен каприз на съдбата, която толкова често обича да си играе с хората.

По течението на реката се носи ствол от дърво.

Клинт Поуел се улавя слепешката за него. Това е явно дърво, което се е откачило от някой сал и в продължение на мили се е бълскало сред високите вълни.

Свободно плаващите по реката дървени трупи представляват ежеминутно огромна опасност за всички кораби. И точно за такъв труп успява да се улови Клинт Поуел.

Съумява да прехвърли горната част на тялото си над дървото.

После започва да повръща. Голяма част от погълнатата вода на Мисури излиза навън заедно с останалото съдържание на стомаха му. На няколко пъти без малко да загуби съзнание, но успява да се преори с това. Помага му много раната, нанесена му с ножа.

Мисли си с триумфиращо чувство: „Все още не съм победен. А раната от нож никога не кърви толкова силно, както раната от куршум. Ще успея, охoo, с положителност ще успея! Но къде ли ще ме изхвърли на сушата тази проклета река, къде ли ще ме отнесе?“.

Знае добре, че не може да стигне брега със собствени сили. Остави ли дървото, веднага ще се удави. Но и не може да направлява това дърво. Това би могъл да направи само добър плувец с мощнни изтласквания с краката.

Така че той се пита колко ли мили ще го влачи още реката.

Сега вече в главата му се появяват и други мисли.

Набива му се все едно и също: „Тази проклета кучка! Сега смята, че се е отървала от мен. Три пъти ми е бягала. Този път се опита да го направи по друг начин. Намери си убиец. А сега си мисли, че е свободна, че е крайният победител. Но има още да се чуди, доста има да се чуди. Защото няма да се удавя в проклетата Биг Мъди. Не, аз ще успея. И тогава ще почне преследването. Ще те накажа страхотно, Кимбърли!“.

Винаги, когато повтори мислено последното изречение, му се струва, че това е някакъв вътрешен вик.

Но скоро тревогата измества мисълта за отмъщение. Защото усеща, че силите му все повече отслабват. Той все още се носи по течението, проснат напреко през дървения ствол, краката и долната част на тялото се влачат по повърхността и така дървото се стабилизира, не може да се преобрънне.

Прилошава му. А и раната в гърба боли ужасно.

Понякога губи чувството за време.

А после пак се пита колко ли време вече се носи по течението, колко ли е изминал с тази скорост от около шест мили в час. Защото толкова силно е течението тук. Там, където бреговете се приближават

един до друг, течението е дори още по-бързо. Силният натиск отгоре — нали идва от Монтана — просто притиска Мисури във виещото ѝ се русло.

И най-сетне, Клинт Поул не знае колко време е минало, носещото се дърво заедно с него навлиза в спокойната вода на един залив пред издадената в реката част от сушата. Тук водата се завърта и може би при това завъртане щеше отново да бъде изтласкан към реката, ако не беше опитал да намери дъно под краката си.

И той намира опора.

Водата му стига до подмишниците.

Излиза бавно на брега и се строполясва пред гъстия храсталак. Гърбът му гори и го боли. Раната от ножа сигурно е наистина доста голяма. Но не може да я пипне с ръка, камо ли пък да я види. Може само да лежи по корем и да събира сили.

Скоро изпада в дълбокия сън на изтощението. Възможно е дори да е загуба на съзнание. Винаги е бил силен човек. Мнозина, които не умеят да плуват, биха се удавили на негово място.

Но сега той се намира вече на сигурна територия и още не знае, че страданията му ще продължат по-дълго време.

Събужда се и това трае само миг, той все още не осъзнава нищо, няма и никакъв спомен. Чувства само едно: някой му дава да пие нещо. И един глас казва:

— Сега вече дойде на себе си.

Гласът произнася и други неща, но той не може да ги разбере. Преглъща няколко лъжици от напитка, за която не знае дали е чай, вода или пък супа.

Отново изпада в дълбоко безсъзнание, потъва, така да се каже, в безкрайни низини. Но някак си в подсъзнанието му съществува увереност, че някой се грижи за него. Може би това чувство му помага.

През следващите дни отново се събужда няколко пъти за кратко време, но не разбира кой знае колко за това. Защото е обхванат от силна треска поради раната.

Тя се е възпалила зле и е отровила кръвта му.

По някое време обаче той се събужда и съзнанието му се прояснява.

Няма треска, но е много отпаднал.

Оня глас до него отново произнася:

— Сега вече дойде за себе си.

Да, това са същите думи, а гласът е фъфлещ. Това е гласът на старица. Когато погледът му се прояснява и може да види говорещата, има чувството, че наистина се е озовал в преизподнята и пред себе си вижда бабата на Сатаната.

Старицата се усмивва, приведена над него, и открива единствения си останал зъб в устата.

Поуел се взира в очите на старицата. Това са добри, небесносини очи.

Сега от двете му страни се появяват и други глави. Той разбира, че около него се е събрали цялото племе. Насядали са край него подобно на гарвани с различна възраст около полуумряла риба.

Но те няма да се нахвърлят да го кълват, не, те са се грижили за него.

Някакво мъжко лице се свежда над него. Това е метис, веднага се вижда. Мъжът е, може би, на неговата възраст. Той казва:

— Мистър, имаше страшен късмет. И защото при теб открихме такъв чудесен часовник със златна верижка, ние решихме да се погрижим за теб. Роузъд те излекува с добрите си билки. Сега часовникът ти е наш. Но той не върви. Влязла е вода вътре. Въпреки това сигурно е достатъчно ценен.

По лицето на говорещия се разлива широка усмивка.

— Остават и двата ти пръстена — продължава той. — Тях ще ти ги вземем и в замяна на това ще се грижим за теб, докато отново можеш да се оправяш сам. Съгласен ли си? Или имаш възражения?

— Не — отвръща Клинт Поуел. — Можете да задържите и парите от джобовете ми. Или книжните банкноти са се разкашкали прекалено много?

— Така беше — засмива се мъжът. — Всичките книжни пари се бяха превърнали в каша. Можахме да използваме само няколкото златни долара. Къде да те отведем, мистър? Сигурно си важна клечка. Дрехите ти бяха скъпи. Трябва да са те изхвърлили от някой пароход. Да не си картоиграч, когото са хванали да мошеничи?

Клинт Поуел се замисля за миг, опитва се да си представи какво ли е направила Ким с оня русокос наемен убиец, който го беше подредил толкова зле.

И тогава осъзнава, че те сигурно са взели под свой контрол всичко от Канзас Сити нагоре по течението на реката. Да, струва му се, че познава добре Ким, за да може да си представи как тя е пристъпила към владение на своето „наследство“.

Така че той казва след известна пауза за размисъл:

— Ако можете да ме заведете до Сен Луис, ще получите хиляда долара.

— Две хиляди — казва метисът. — Трябва да се грижа за много хора. Ние сме само едни бедни рибари, които живеят край реката. Две хиляди. Имаме една килова лодка и бихме могли да се спуснем по течението надолу към Сен Луис за около две денонощия. Но как ще можем да се върнем обратно тук, при селището си?

Когато мъжът произнася тези думи, чак тогава Клинт Поуел осъзнава, че се намира в мека постеля в някаква колиба.

— Ще ви платя две хиляди долара — казва той. — И тъй като притежавам параходна компания в Сен Луис, ще накарам да изтеглят с влекач лодката ви дотук. Можете освен това да напълните лодката си догоре с най-различни стоки от моите магазини и складове. Така че ще изкарате зимата без проблеми. Но трябва да ида в Сен Луис колкото е възможно по-скоро. Нямате ли най-сетне нещо за ядене? Гладен съм като вълк. Откога се грижите за мен?

— Повече от седмица — отвръща метисът. — Разбира се, че има нещо за ядене. Роузбъд е приготвила специално за теб супа с различни подправки и билки. Ще те откараме до Сен Луис.

* * *

Три дни по-късно, когато денят е вече доста напреднал, Клинт Поуел влиза в офиса на главната агенция на параходно дружество „Поуел“.

Тукашният му мениджър и двамата служители в офиса скачат от местата си, сякаш ги е ужилила оса.

Всичките са слисани.

После агентът проговаря:

— Сър, казваха, че сте се удавили. Дойде известие от един параход от Канзас Сити. Били сте паднали от парахода и сте се

удавили. И вашата жена ръководи сега всички предприятия. Ето, тук са писмените й наредждания, които получих с последната речна поща.

Агентът вдига лист хартия от писалището си и го размахва отвисоко.

Клинт Поуел се ухилва. Движенията му са все още уморени и бавни. С положителност е загубил доста килограми от теглото си. Силно повредените му дрехи се ветреят около тялото му.

Вижда се веднага, че е бил болен и е преживял страшни неща.

Но в очите му се чете твърдостта на жълто-сивия кремък.

— Имаме работа — заявява той.

Посочва с палец зад гърба си, защото след него вътре е влязъл и метисът.

— Това е Кетфиш-Пийт — казва Клинт Поуел. — Ще получи две хиляди долара. Утре може да си избере от магазините и складовете ни всичко, което може да натовари на лодката си. После някой от нашите влекачи ще изтегли лодката му нагоре, до място, което ще посочи Кетфиш-Пийт. А сега аз ще си полегна за известно време в моята канцелария. Нека ми донесат вечеря от ресторантa на Ривър Хотел. Ясно ли е?

— Да, сър — отговаря мениджърът.

Поуел се обръща отново към Кетфиш-Пийт.

— Винаги можеш да идваш при мене, Пийт — казва той, — когато имаш някакви проблеми по реката.

След тези думи той се отправя към една врата, зад която е неговата канцелария, а непосредствено до нея са всекидневната и спалнята.

После изчезва зад вратата.

Тримата мъже в офиса се втренчват в Кетфиш-Пийт.

— Спечелил си благоволението и благодарността на един много влиятелен човек — заявява мениджърът. — Ако си умен, няма да прекаляваш. Постъпвай винаги почтено. Тогава можеш да разчиташ на мистър Поуел.

— Знам — ухилва се Кетфиш-Пийт. — Знам. Той е благороден човек. Но и аз съм такъв.

* * *

Два дни по-късно „Игл“, малко, но много силно параходче, от компанията „Поуел“, бива прекарано от корабостроителницата до пристана на параходното дружество. „Игл“ е изцяло обновен и в действителност е малък боен параход с две оръдия на борда. Тях също са ги поставили в корабостроителницата. Параходът трябва да охранява другите плавателни съдове на параходното дружество по Горен Мисури, където е все още индианска територия и където има и речни пирати, сбирщина от прокудените от различните племена, но и бели ренегати и дезертьори.

Там горе, в Монтана, реката е опасна не само заради големите дълбочини и свободно плаващите препятствия. В Горен Мисури се води война.

Особено често са нападани параходите от златоносните области, защото почти винаги пренасят злато или пък завръщащи се у дома златотърсачи с плячката си.

Клинт Поуел се качва на борда с десетина грижливо подбрани мъже. За двете денонощия добре си е починал и се е възстановил. Оздравява вече почти с часове.

Вътрешните си усещания пламъците на огън и понякога направо не може да укроти нетърпението си. Да, той иска отмъщение. Ще накаже Ким. Иска да хване и онът русокос убиец, който без малко да го прати на онът свят с ножа си и който го хвърли през борда.

Винаги, когато нетърпението започне твърде много да го измъчва, той си казва наум: „Спокойно, Клинт Поуел, спокойно, момчето ми! Ще ги хванеш. Да, непременно ще ги хванеш. Защото, макар и да имат вече две седмици преднина и сигурно са успели да направят доста неща, те не могат да се измъкнат. Не могат да идат подалеч от Форт Бентън. Все някъде ще трябва да се предадат. Вероятно разполагат със свои хора. Но моите са по-добри. Имам и още едно преимущество. Ким и онova русо копеле ме смятат за мъртъв. Ще има да се чудят.“

Та това са мислите му.

Но когато „Игл“ се отправя на път, той непрекъснато следи да се движи с пълна пара напред, нагоре по реката. И все му се струва, че прилича на дявол на отмъщението, излязъл от преизподнята.

Понякога, когато плюе в реката, той си спомня, че едва не се беше удавил в нея. И след това се изплюва още веднъж, като че ли

може по този начин да изрази още по-ясно презрението си.

А после се пита още и дали не би трябвало да се научи да плува при първа възможност. Та нали беше станал собственик на пароходна компания, живее край реката, пътува на собствени пароходи.

Да, наистина ще трябва да се научи да плува.

* * *

Около осемдесет часа по-късно, на по-малко от десет мили пред Канзас Сити и Уестпорт, „Игл“ се сблъска с утринната дрезгавина с някакво плаващо дърво и получава голяма пробойна.

Трябва да откарат парохода към песъчливия бряг и там да акостират.

На Клинт Поуел му идва да крещи, да буйства, да даде по някакъв начин израз на яда си.

Но после разбира, че е безсилен пред капризите на съдбата.

Едно дърво му спаси живота преди две-три седмици, отърва го от удавяне, а сега друго такова дърво го забавя и увеличава преднината на Ким и русия убиец.

Естествено, че пробойната може да се поправи. Ще поискам помощ от някоя кораборемонтна работилница в Уестпорт. Но всичко това може да трае цяла седмица. Нали първо предната част на „Игл“ трябва да се вдигне над водата с помощта на подпорни стълбове. Това може да се направи и със собствения вал. Но ремонтът с положителност ще иска време. От Уестпорт ще трябва да дойдат дърводелци и да се докара материал, а това положително ще трае известно време.

Клинт Поуел с мъка овладява лудешкото си нетърпение и изпраща хора на брега. Защото наоколо би трябвало да има ферми, откъдето човек да може да заеме поне един кон.

А после той лично ще измине с коня десетте мили до Уестпорт и ще задвижи оттам някои неща.

Около два часа след това вече е на път. И тъй като пратените от него хора доведоха три коня, с него има още двама придружители, бързи и ловки стрелци, на които може да разчита, защото им плаща добри пари.

Вечер е, когато съзират светлините на речното пристанище.

Малко по-късно те спират пред агенцията.

Пат Скинър, агентът, тъкмо се кани да излиза от централата, за да иде на вечеря. Когато вижда как Клинт Поуел слиза от коня, огрян от светлината на уличния фенер, той се стряска.

— Мили боже! — възклика той. — Вие ли сте това, сър! Но нали казаха, че сте мъртвъв. Що за игра беше това, което вашата жена...

— Подла игра! — прекъсва го Поуел. — Но аз се включвам отново, Скинър. Разкажете ми всичко до най-малките подробности. Освен това трябва да се обърнем към някоя ремонтна работилница. Заседнахме с „Игл“ десетина мили по-нагоре с една пробойна. Имаме работа, Скинър.

Пат Скинър се ухилва и показва дългите си, пожълтели зъби. После заразказва:

— С нея има някакъв тип, който намушка Ринго с нож. Но със сигурност действа много бързо и с револвера, същински убиец е. Метна ножа и го заби в корема на Ринго, а после му каза най-хладноокръвно, че трябва да иде на лекар, който да му извади ножа. Защото му подарявал този нож. Той е абсолютно бездушен убиец.

— Ще ми падне в ръцете — заканва се Клинт Поуел. — А сега ми разкажете всичко още веднъж с подробности, Скинър.

Минава покрай Скинър и влиза в офиса, сяда зад писалището му и скръства ръце върху плота.

И докато Скинър му разказва още веднъж всичко с най-големи подробности, мислите на Поуел се връщат години назад.

Навремето беше предвождал една банда от дезертьори, бандити и хора извън закона, които си изпробваха късмета в търсене на злато. И тъй като бяха свършили запасите си, нападнаха някакво индианско племе, по този начин се запасиха с храна за зимата. А той, Клинт Поуел, взе като плячка и това русокосо момиче. Още от самото начало беше като омагьосан от нея, особено от сините ѝ очи.

Тя стана негова собственост, да, той я насили, облада я — и я научи на много неща.

И щастието му продължи, защото той и хората му намериха доста злато в оная долина. По-късно, през пролетта, те започнаха да се бият помежду си за това злато, подобно на изгладнели вълци, които не могат да си поделят някой лос.

Той и няколко приближени нему станаха победители. Взеха златото и продължиха всеки по своя път. Избухна войната. Клинт Поуел остана край Мисури и създаде своя собствена малка империя.

А сега тази проклета кучка, която си живееше така добре при него, иска да му вземе всичко като негова вдовица.

Всичко това се върти из главата му, докато слуша разказа на Скинър.

Повтаря си отново и отново: „Ще я изненадам като дявол от преизподнята“.

10.

По това време Ким и Рей се задържат доста дълго недалеч от Канзас Сити, в Омаха. Селището е все още твърде незначително и името му идва от сиукския речник, означава „ония, които върват срещу вятъра“.

В Омаха все още никой не знае, че това малко градче ще има значимо бъдеще.

От Канзас Сити до Омаха са само двеста и четиридесет мили.

Минали са около две седмици и половина, откакто „Мисури Куин“ пусна котва в Омаха и братът и сестрата слязоха на сушата с постоянните си придружители Чет Лайън и Бъг Банър. „Мисури Куин“ няма да стои тук дълго. От пътниците също никой не иска да слизат на сушата. Те хвърлят доста презиртелни погледи от парахода към това малко градче, разположено край голямата река.

Тук живеят ловци на бизони, трапери и търговци.

А през реката минава ферибот.

Този ферибот е част от компанията „Поуел“, както и складът за дървен материал и големият колониален магазин.

И още нещо принадлежи на „Поуел“ — салонът, където има петшест момичета, с които траперите и ловците на бизони могат да се забавляват срещу пет долара.

Салонът се ръководи от мисис Булдог, огромна жена, висока шест фута и тежаща към сто и петдесет килограма.

Когато малко след това тя чува от Ким Поуел-Хъч, че е останала вдовица и е поела ръководството на компанията „Поуел“, двете жени веднага постигат разбирателство помежду си. Те се познават още от по-рано. Но сега между тях се установява веднага почти сестринско разбирателство.

— Радвам се, шефе, че искате като жена да им покажете на мъжете колко струват — казва мисис Булдог със странно високия си глас, който изобщо не подхожда на обемистата ѝ фигура. И после

добавя: — Лъжа ли се, или вие наистина не сте така опечалена като вдовица?

— Не се лъжете, Дейзи — отвръща Ким. — Но сега искам да видя книжата и да съпоставя приходите с разходите.

— Веднага, шефе, веднага. — Мисис Булдог се засмива. — Ще останете доволна. Защото в това тъжно кътче само тук има място за разтуха за цялата тая сган, която идва при нас, за да се позабавлява. Момичетата ни са много трудолюбиви. А и огнената вода върви. В казиното също събираме добра печалба. Моето участие досега беше десет процента.

— Сега ще ви дадем двадесет процента, Дейзи. А това тук е мистър Рей Хъч, моят личен съветник.

Масивната мисис Булдог се усмихва широко.

После вдига палец и произнася бавно дума подир дума:

— Имам да ви казвам още нещо, шефе, което сигурно ще ви накара да увеличите още повече моя дял.

— Да го чуем тогава, Дейзи.

Последната поглежда към Рей Хъч.

— Все още е тайна — произнася тя тихо. — Напълно ли сте сигурна във вашия съветник, шефе?

— Като в собствения си брат — отвръща Ким Поуел-Хъч. — Да, като в собствения си брат.

— Тогава качете се горе с мен!

Огромната жена се обръща и когато тръгват нагоре, стълбите почват да скърцат под тежестта ѝ.

Влизат в една от стаите, в които момичетата продават онова, което наричат „любов“.

В края на леглото е седнало момиче, а в леглото лежи мъж с червено бельо.

— Този свърши вече — казва момичето и се изправя. — Толкова много се източи от напрежението, че сигурно нещо у него се счупи. Може да са му се пръснали някакви много важни артерии или вени. Ще трябва скоро да го погребем.

Момичето е червенокосо и има зелени очи. По-рано тя вероятно е била доста хубавичка, но сега изглежда изхабена и по-стара, отколкото е в действителност.

Мисис Булдог сочи към стенещия мъж.

— Тоя тук е инженер земемер. Със себе си има кожена чанта с чертежи. А в пиянството си е разговарял и с момичето. Шефе, за мен е ясно, че това е изключително важен човек, който си е свършил работата — доста важна работа при това! — и е искал истински да го отпразнува. Не разбираам много от чертежи. Плановете в чантата му са с положителност вторите екземпляри или нещо от този род. Освен това си е водил и дневник. В този дневник пише, че е определил трасето на Тихоокеанската железопътна линия и че оригиналните планове с всички допълнения и забележки са на път за Главната квартира на отдела за планиране. В дневника пише още, че сега всички могат да вървят на майната си, защото следващите дни и нощи ще прекара с някоя курва в леглото.

След тези думи мисис Булдог прави съвсем малка пауза, поема си след това дълбоко дъх и произнася отчетливо всяка следваща дума.

— Омаха ще стане железопътен център. Тихоокеанската жп компания ще прекара трасето от Омаха през Шайен и Форт Ларами на Запад. Това прокълнато малко градче тук ще набъбне като тесто. Скоро при нас ще има не само ловци на бизони, трапери, индианци и от време на време войници и преселници, тук ще има стълпотворение, както при строежа на пирамидите или при строежа на Вавилон. Омаха ще се пръсне по шевовете си. А аз бих могла да поддържам много по-голям публичен дом с поне петдесетина момичета.

След тези думи тя е съобщила вече всичко и сочи към тежко дишащия, стенеш мъж в леглото:

— Този човек е цяло щастие за Омаха, шефе.

Ким Поуел-Хъч е изненадана, тя е изненадана и от образоваността на мисис Булдог. Защото онова, което каза преди малко за Вавилон, е най-малкото признак на начетеност.

После обаче Ким пита:

— Сам ли е бил този човек в Омаха?

Мисис Булдог клати глава.

— Бяха цял екип. Всичките земемери. И бяха придружавани от войници. Минаха през града преди три месеца, после изчезнаха на запад в прерията, а се върнаха преди два дни. Другите заминаха с войниците на изток по реката. Този обаче искаше първо да се позабавлява. Името му е Зебулън Зийк. Лили изпълняваше всичките му

желания, а той понякога имаше доста ексцентрични желания. Нали, Лили?

Момичето кимва рязко.

— Беше направо луд за жени. Когато внесохме ваната за къпане тук, той дори пиеше от водата ни и казваше, че за него тя е като френско шампанско. Беше луд и толкова се изразходи, че май никога вече няма да може да стане на краката си.

Лили мълква с някаква нотка на облекчение и съжаление в гласа.

Ким и Рей обаче се споглеждат. Разбират се и без думи.

После Ким казва съвсем спокойно:

— Дейзи, вие ще имате големия публичен дом с петдесетте момичета. Защото ние оставаме в Омаха и поемаме града. „Мисури Куин“ ще отплава без нас.

Обръща се към Рей и пита:

— Как стават тези неща със строежа на линията?

Той се усмихва с блеснали очи:

— Първо ще пристигне армията на строителите на земното платно и на железопътните мостове. На път са вече стотици товарни коли, защото ще се извозват огромни количества земна маса. След тях ще дойдат хора, които ще полагат релсовия път. Те ще заминат на запад, а след тях ще запристигат товарните влакове, които ще доставят материал от изток. Необходими са милиони траверси. Тази железопътна линия ще се превърне в нова жизнена артерия за континента, ще стане може би скоро по-важна и от речния път. Над реката ще трябва да се изгради огромен железопътен мост. Омаха ще се превърне в перлата на тази пътна артерия. Наистина ще трябва да поемем изцяло този град.

След като е казал всичко това, оставяйки впечатление, че вижда пред себе си картини от бъдещето, в стаята се възцарява тишина. Само умиращият Зебулън Зийк стене при всяко вдишване.

Лили, момичето, седнало на ръба на леглото, произнася със съжаление.

— Всъщност беше много мил младеж. Само че искаше за три дененощица да навакса всичко онова, от което се е въздържал толкова много време. Жал ми е за него.

Когато казва това, умиращият издъхва. От устата му шурва кръв. Да, сигурно някакви кръвоносни съдове са се пръснали у него заради

усилията, които е полагал в леглото на Лили.

Четиридесета души край леглото му свеждат поглед към него.

Мисис Булдог прошепва:

— Мисля, че трябва да сме му много благодарни. Защото сега и ние на Запад знаем толкова, колкото и големите предприемачи на Изток. Ще трябва да го погребем както подобава.

* * *

Когато час по-късно „Мисури Куин“ вдига котва, капитан Джейсън Оруел е получил точни указания. Сега ще трябва той, вместо Ким Поуел, да инспектира всички дъщерни фирми и агенции на компанията „Поуел“ и да им съобщи, че вдовицата на Клинт Поуел е поела цялото управление и че всичко ще продължи така, както и досега.

„Мисури Куин“ ще закара пасажерите до Форт Бентън и ще продължи да изпълнява своите задължения.

Когато корабът вдига котва, Ким и Рей все още стоят на пристана.

С тях са Чет Лайън и огромният Бъг Банър, който е в състояние да убие човек с един-единствен удар с юмрук.

До тях са още двама мъжаги, завербувани от Рей в Канзас Сити, които обаче досега са пътували като привидно безобидни пасажери.

Рей разменя кратък поглед с Кимбърли, невероятно красивата си сестра. После се обръща към четиридесетата мъже:

— Вземете багажа ни — казва той. — А после разгледайте това малко градче. Сега ние го поемаме изцяло. Скоро никой няма да може да го познае. Хайде, да тръгваме.

Те тръгват, водени от Ким и Рей. А в Омаха все още никой, освен мисис Булдог и момичетата й, не подозира колко много неща ще се променят от днес нататък.

В малкото градче има и един хотел.

Когато влизат във фоайето, самият собственик се появява на рецепцията и започва да се кланя вежливо, като ги приветства с престорена радост:

— О, мисис Поуел, каква чест е за мен да ви приветствам с „добре дошли“ в моя хотел! Имате багаж със себе си, както виждам. Може ли да гледам на вас като на мои гости? За момента имаме няколко свободни стаи. Имате късмет, мисис Поуел.

Последната отново разменя кратък поглед с брат си. После Кимказва с усмивка:

— Рей, това е мистър Джеремая Кетчъм, досегашният собственик на този хотел.

Всички виждат ясно как мъжът видимо се сепва. Защото осъзнава значението на тези думи, но не иска да го повярва, затова казва:

— Аз все още съм собственикът, мисис Поуел, не досегашният, както благоволихте да се изразите преди малко. Сигурно е грешка на езика, нали? — пита той с любезна усмивка, но инстинктът му вече го предупреждава и в очите му се появява тревога.

Рей вдига показалец.

— Днес е щастлив ден за вас, мистър Кетчъм — казва той. — Вие сте истински късметлия, задето току-що ни продадохте хотела си.

— А-аз н-не съм продавал — заеква Джеремая Кетчъм. — Тотова е лъ-лъжа. Как може да твърдите такова нещо?

Тогава Рей Хъч се обръща към четиримата мъже зад него и Ким.

— Чухте ли това?

— Той лъже — ухилва се Чет Лайън. — Всички сме свидетели, че продаде хотела на мисис Поуел. Би трябвало направо да го изхвърлим навън.

Сега настъпва тишина.

Но в нея се носи дъх на опасност за Джеремая Кетчъм. Той го чувства съвсем ясно.

И не може да повярва, когато поглежда тази красива жена.

Но винаги, когато среща погледа ѝ, в дълбината на душата си изпитва ужас. В тези така прекрасни сини очи той съзира отблъсъка на безпощадността.

Джеремая е среден на ръст, плешив човек, който по-рано е бил барман и се е оженил късно. С всичките си спестявания и с тези на жена си те са построили този хотел, заложили са в известен смисъл всичко за едно добро бъдеще в този малък град край речния ферибот.

— Продадохте за три хиляди долара — казва Ким Поуел. — Има петима свидетели против вас.

Джеремая Кетчъм поглежда към мъжете. И тъй като е бил барман в салоните на Дивия запад, където са се отбивали какви ли не хора, той разбира само за няколко мига що за хора са тези петима мъже, които са дошли с мисис Поуел.

Произнася тихо:

— Мадам, мистър Поуел никога не би постъпил така с мен.

— Мистър Поуел е мъртъв — отвръща тя. — Удави се в Биг Мъди, защото дори не можеше да плува. Мистър Кетчъм, аз поемам този град. Можете да избирате. Или приемате тези три хиляди долара и оставете с жена си да работите тук като мои служители, или си отивате.

Джеремая Кетчъм вече разбира всичко.

— Земемерите... — прошепва той. — Те нощуваха тук. Тези земемери...

— Правилно — прекъсва го Рей Хъч. — Казах ви, че днес е щастливият ви ден. Получавате три хиляди долара и с жена си имате хубава работа. Постъпваме благородно с вас, тъй като очакваме добро сътрудничество. Бихме могли да постъпим и другояче.

Тогава Джеремая Кетчъм кимва. Той има голям опит.

Знае, че няма да получи помощ и от съдията. Защото мировият съдия в града е същевременно и собственик на фирмата за даване на коне и коли под наем. Длъжността си той изпълнява за символичната сума от един долар месечно.

Джеремая Кетчъм разбира, че на него и жена му лесно може да се случи нещо. Дори хотелът може да пламне... Отново си спомня как навремето в града се установи компанията „Поуел“, как изгради своята агенция, салона, склада за дървен материал, как пое управлението на ферибота и на колониалния магазин.

Тогава той още строеше хотела си.

А сега...

— Каква заплата ще давате на мен и жена ми? — пита той и вътре в него нещо като че се скупва, защото знае, че се подчинява, тъй като не би имало никакъв смисъл да се съпротивлява, във всеки случай не и сега.

— Според работата — усмихва се Ким Поуел. — Защото този хотел ще се разшири. Ще се построят и нови сгради, ресторани, барове, гостилници. Вие сте човек с опит, Кетчъм. Може да станете мениджър. Доходите ви тогава ще са по-големи, отколкото сега. Скоро Омаха ще посреща ежедневно над хиляда души. Ако сте старателен и бъдете лоялен към нас, вие и жена ви ще живеете добре. Ако ме мамите, заблуждавате или не заставате пътно зад мен, тогава...

Тя мълква и вдига ръка.

— Не, не искам да ви заплашвам. Това би било глупаво. Искам да ви приема в компанията „Поуел“ като добър сътрудник. Доволен ли сте, мистър Кетчъм?

Той трябва първо да преглътне мъчително няколко пъти.

После кимва и казва:

— Разбрах и съм наясно. Ще запозная жена си с промяната на нещата.

— Виждате ли, скъпи ми мистър Кетчъм, сега вече сме на едно мнение. Ще изискаме истински съдия, ще създадем гражданско представителство и ще превърнем Омаха в прекрасен град. Можете да разчитате на това. А сега искаме да се настаним в стаите си. Този хотел ще бъде засега главната ни квартира. Агенцията на компанията „Поуел“ е твърде тясна. Но и тя ще бъде разширена.

* * *

През следващите две седмици малкото градче, което се нарича Омаха, се променя значително.

С компанията „Поуел“ в това селище, което не може да се сметне за град дори и от четвърта степен, нахлува нов вятър. И който се противопоставя на този нов вятър, бива пометен.

Защото Рей Хъч е новият съдия. Има трима градски съветници и още един съдия-изпълнител. И всички те тайно получават пари от компанията „Поуел“.

Всеки ден пристигат нови и нови хора от Изток. Това са занаятчии или предприемачи. Те купуват земя за строеж и се снабдяват с лиценз, т.е. разрешително за най-различни дейности.

Все още всичко е тайна и който я знае, я запазва за себе си. Защото, ако се съобщеше официално, че железопътната линия ще преминава през Омаха и тук на реката ще се построи най-големият железопътен мост, тогава щеше да се взриви всичко, като се почне най-напред с цените на парцелите за строеж.

Малкият град отдавна е разширил границите си и навсякъде около центъра му са маркирани строителни площадки и улици.

Хората на Рей Хъч са около двадесетина яки мъже. Чет Лайън и Бъг Банър стават помощник-шерифи.

И всички чакат да започне големият щурм, когато ще се обяви официално отластите къде точно ще премина Тихоокеанска железопътна линия.

Почти всеки ден нагоре и надолу по реката се движат пароходи. Почти всички хвърлят котва, за да товарят дървен материал. Идват също и салове. Някои имат за крайна цел склада за дървен материал и дъскорезницата, където се работи денонощно. Произвеждат се най-вече железопътни траверси.

Братът и сестрата се чувстват като в рая. Всяка вечер се хранят заедно и се информират взаимно за всичко случило се.

Веднъж Рей казва ядосано:

— Този град скоро съвсем ще полудее. Налага се все по-често да действаме грубо. Тук искат да проникнат какви ли не мошеници. Комарджии, гангстери, о, каква ли не паплач се събира. И чакат. Фериботът ни пътува почти непрестанно и винаги е препълнен. Стотици мъже в града са в очакване да започне строежът на трасето и да намерят работа. Все още не е съобщено официално, но всички вече знаят и стават все по-нетърпеливи. Някои вече си свършват парите. При „Коли под наем“ вече има над петдесет коли с по осем впряга. Искат да работят за строежа на линията. Омаха скоро ще се превърне във врящ казан.

— И градът е наш! — Ким се усмихва. — Това е нашият град. И колкото по-голям става, толкова по-голяма ще е и властта ни.

Обръща недоволно глава, когато някой влиза в страничната зала на ресторанта, където те се хранят. Като че ли е бягал дотук, мъжът влиза задъхан, преди това само кратко е почукал на вратата, която и без това е отворена.

Рей Хъч познава человека и пита остро:

— Майк Скот, какво правите тук? Вашето място е в Канзас Сити. Вие сте моят човек там, на когото разчитам. Какво се е случило?

Новодошлият пристъпва към бара и си налива чаша уиски от бутилката. Едва когато го е гаврътнал, той се обръща към двамата.

— Поуел... — започва той и си избърсва лицето. — Клинт Поуел... Ъъъ, Клинт Поуел се върна в Канзас Сити. Жив е. Не се е удавил, както казахте, мадам. Жив е, по дяволите. Малкият му паракод е получил пробойна и трябваше да го откарат за ремонт. Затова съм може би два дена по-рано от него тук. Взех веднага следващия паракод за насам. Той е жив. Трябваше да ви предупредя, нали?

Братът и сестрата го чуват и не могат да повярват. Стоят като замръзнали по местата си. Ким дори изпуска вилицата си в чинията. Чува се лек звън.

Мъжът продължава:

— Пат Скинър, агентът в Канзас Сити, веднага премина отново на страната на Клинт Поуел. Скоро ще дойде тук. На борда на „Игл“ има две оръдия и двадесетина въоръжени мъже. Сигурно вече е разбрал, че ще може да ви намери тук, само на двеста и четиридесет мили от Канзас Сити. Може да дойде още утре.

Мъжът пак се обръща към бара и отново си налива едно питие. Когато го изпива, Рей произнася зад гърба му:

— Гледайте само да не напълните гащите, Майк Скот. Когато дойде, ще го посрещнем. Омаха е наша. Това тук е нашата крепост. Нека само дойде. Този път ще го хвърлим наистина мъртъв в реката.

Мъжът се обръща към брата и сестрата.

— Направих това, за което ме наехте, мистър Хъч. Стоях нащрек и следях вашия агент Пат Скинър. Но само това беше задачата ми. Сега ви моля да ми платите останалата част. Няма да остана тук. Не обичам да се бия, аз съм само дребен шпионин.

Рей Хъч кима.

— Разбира се, Майк, разбира се — промърморва той и бръква в джоба си. — Предупреждението ви дойде навреме — продължи той. — Това си струва парите, макар и да не искате повече да ми помогнете. Ето ви триста долара. Къде ще заминете с тях?

— „Елинор“ е все още на пристана. Ще продължа нататък с нея.

Майк Скот взема парите и изчезва бързо. Той е дребен, невзрачен, приличен на невестулка човечец.

Когато изчезва, братът и сестрата отново се поглеждат. И Ким казва с тънък глас:

— Този път аз ще го убия, за да е наистина мъртъв, братко. Не можа да свършиш работа с ножа си. Ще трябва да водим истинска война.

— Така е — отвръща Рей и става, защото сега има да върши много неща.

11.

Веднага щом излиза от хотела, Майк Скот, дребничкият, приличащ на невестулка човечец, който донесе новината за „възкръсването“ на Клинт Поуел, се отправя към Дейзи Булдог и нейните дъщери на греха.

Когато влиза в бара, където сега обслужват три бармана, могъщата мисис Булдог се появява от задните помещения и застава до него.

Той вдига поглед към нея, като се усмихва широко. Застанал пред тази огромна жена, изглежда още по-невзрачен, защото тя тежи поне три пъти повече от него.

— Здрави, очарователна Дейзи — казва той. — Нали знаеш колко те боготворя. Ех, как бих искал да прекарам една нощ в леглото с теб! Луд съм по жени от твоя калибър! Ти не си мисли, че всичко у мен е толкова малко.

Тя също се усмихва, защото са стари познати. Отдавна е свикнала с неговите шеги. Така че отговаря, гледайки надолу:

— Мога да ти запазя дебелата Естер, щом привърши със сегашния си клиент. Ще почакаш по-малко от половин час. Трима други са на опашка за нея, но аз ще те сложа по-напред в списъка. Съгласен ли си, Майк? Но какво изобщо правиш, тук в Омаха? Обикновено душиш в Канзас Сити. Казвай, какво те доведе насам?

По някакъв начин Дейзи Булдог надушва нещо. Знае добре, че Майк Скот е доста рафиниран шпионин, който по време на войната е работил и за двете страни.

Майк Скот се ухилва гордо и после прави важна физиономия, като че ли е станал собственик на тайно златно съкровище или пък притежава някаква друга неоценимо голяма тайна.

— Ако ми оставиш всичко тук до утре на разположение, включително и дебелата Естер, разбира се, тогава ще ти кажа всичко — отговаря той накрая.

Дейзи Булдог го поглежда ядосано, но тя подушва, че този Майк Скот наистина може да ѝ съобщи нещо, което си струва исканата цена, така че кима и отвръща едносрочно:

— Добре.

Тогава той ѝ дава знак с превития си показалец да се наведе поблизо до него, за да може да ѝ прошушне:

— Клинт Поуел е възкръснал. Красавицата Кимбърли изобщо не е вдовица. Току-що ѝ го съобщих и можах да забележа колко много се изплашиха и тя, и русокосият, който е с нея. Клинт Поуел ще пристигне скоро тук. Идва с малък, но много силен паракод, с „Игл“. На него има две оръдия. Забави се малко в Канзас Сити, иначе пристигна от Сен Луис. И всички, които бяха толкова впечатлени от красивата, уж опечалена вдовица, че ѝ се заклеха във вярност, сега минаха отново на страната на Клинт Поуел. Чудесна ми Дейзи, започва война между красавицата Кимбърли и съпруга ѝ, коравосърденния Клинт Поуел.

Замърква и посяга към пълната с уиски чаша, която му побутва единият от барманите.

Това му е вече третата чаша, тъй като две вече е изпил при Ким и Рей.

Дейзи Булдог отново се изправя. Погледът ѝ не изразява нищо.

О, да, тя добре познава този Клинт Поуел. И ако този Клинт Поуел, който е обявен за мъртъв, сега наистина пристига по реката с боен паракод, тогава наистина тук, в Омаха, се очакват най-различни неща.

— Благодаря ти, Майк — произнася тя към него. — До утре всичко е запазено за теб. Само че, ако се напиеш сега, няма да разбереш кой знае колко от дебелата Естер.

Тя се отдалечава.

Малко по-късно изпраща един младеж при някои хора от този град. Това са делови хора като нея. Защото всички те трябва да държат един за друг. Младежът трябва да информира и тримата градски съветника и двамата заместник-шерифи Лайън и Банър.

И така, сред всички значими граждани на Омаха бързо се разпространява новината, че Кимбърли не е вдовица и че собственикът на компанията „Поуел“, Клинт Поуел, е жив и се намира на път за Омаха.

Чет Лайън и Бъг Банър също чуват новината.

Банър изръмжава:

— Никога не съм й вярвал истински. А как ми се иска само да си го върна на онова копеле, дето без малко да ме направи евнух със своя ритник! Ще трябва да кажем и на всички момчета, дето ги е завербувал, че е най-добре да минат на страната на Клинт Поуел, когато се появи тук.

— Но те няма да го направят, или поне повечето от тях — отвръща Чет Лайън. — Той твърде много ги привлече на своя страна и на страната на красивата тигрица. Пък и добре им плаща. Сигурно ще се води бой за Омаха.

* * *

Следващата сутрин, след бурна нощ, „Игл“ се появява в залива, където са пристаните и складът за дървен материал и където са се установили и няколко сала в почти неподвижната вода.

„Игл“ е отново поправен. Пробойната, причинена от плаващото дърво, не е забавила особено много Поуел.

И разбира се, той отдавна вече знае къде ще може да намери жена си и партньора ѝ, нека бъде ако ще и покровител, любовник или каквото и да било.

Информационната служба на Клинт Поуел бързо се възстановява, пък и достатъчно лодки се спускат от север надолу по реката и техните капитани и екипажи разказват за промените в Омаха, като непрестанно се учудват, че Клинт Поуел не е мъртъв и че красивата вдовица съвсем не е вдовица.

И така, „Игл“ се появява сутринта в залива на Омаха и спира на около два хвърлея място от брега.

На това място Мисури има широчина над триста ярда, заливът зад издадената навътре в реката суша има дължина почти половин миля, а широчината му е стотина ярда.

Лопатъчното гребно колело на „Игл“ се превърта само от време на време, за да задържи на едно място корабчето в почти неподвижната вода.

На брега започват да се събират хора. Идват все повече и повече.

А и по-нагоре, откъм редиците от къщи, започват да се разтварят прозорци.

Така че Клинт Поуел, застанал в рулевата кабина на „Игл“, ясно разбира, че са очаквали парадочето, както и самия него.

Новината го е изпреварила, тъй като се беше забавил три дена с аварията.

Навежда се от кабината и извиква към палубата:

— Хайде, нека старият Шорти се качи в кануто и иде при тях. Той ще им го съобщи. Почвайте!

Така и става.

Едно кану се спуска във водата и в него се качва стар, дребен и кривокрак човечец. Откриха го по време на пътуването заедно с кануто му, когато ловеше риба в някакъв залив. Шорти е рибар, той се рови из дупките по заливчетата и търси по-рядко срещани видове риба. Поглежда косо нагоре към рулевата кабина.

Оттам се обажда Поуел:

— Няма да ти съдерат кожата, старче. А дори и да го направят, ние ще отмъстим за теб.

Мъжете на кораба се разсмиват на последните думи. Всички те са хора, минали през какво ли не.

Шорти поема с кануто към брега. Там вече го очакват.

Чет Лайън пръв задава въпроса:

— Старче, на теб ли възложиха да ни съобщиш нещо?

— Така е — отвръща Шорти и показва изпочупените си, пожълтели зъби. — Трябва да кажа на хората от Омаха да прогонят от града си мисис Кимбърли Поуел и русия й любовник или... не го знам точно какъв й е. Защото не направят ли това, „Игл“ ще започне да обстреля града с двете си оръдия. Всичко е ясно, нали? Ако гражданите на Омаха не прогонят до обяд двойката, ще се почне стрелба. Аз не съм от екипажа, момчета. На три мили оттук ме взеха с кануто на борда и сега ме използват като пратеник. Смятам да продължа отново надолу по реката. Желая ви успех, момчета!

Шорти отблъсква с греблото си лодката от брега и поема надолу. Всички гледат подире му.

После се споглеждат. Тук са над петдесетина мъже, жители на Омаха — занаятчии, предприемачи.

Сред тях са и градските съветници и двамата помощник-шерифи.

А от публичния дом е пристигнала и мисис Булдог и сега се извисява над всички.

Хората са все още някак безпомощни и объркани.

Но после жената на предишния собственик на хотела започва да креши с писклив глас:

— Да, ще трябва да ги прогоним от града! Тази красавица е истински дявол в рокля. Тя има само красива външност. А в душата си е зла, сурова и безпощадна. Тя е сестра на дявола. Та всички вие още помните как трябваше да ѝ се подчиним. А русият ѝ закрилник, може би и любовник, той пък е истински брат на дявола. И той е същият като нея. Хайде да вървим! Ще им кажем, че трябва да се махнат от града ни! Хайде, господа съветници и шерифи, изпълнете дълга си като представители на гражданството! Нима ще оставим да разрушат града ни, преди да сме го построили истински и да сме го превърнали в нещо голямо!

Когато мълква, получава всеобщо одобрение и аплодисменти.

Но в този момент виждат приближаващия се Рей Хъч.

А той не идва сам. След него вървят неколцина въоръжени мъже, на които веднага им личи, че се прехранват само от бързината на револверите си, дават ги под наем, така да се каже.

Тълпата се отдръпва, образува се обърнат към него полукръг.

И той пита грубо:

— Какво се е случило? Лайън, докладвайте ми!

— С удоволствие, мистър Хъч — отвръща Лайън. — Дойде пратеник от „Игл“ и съобщи на гражданите на Омаха, че мистър Поуел иска от тях да ви пратят по дяволите, заедно с мисис Поуел. Иначе в дванадесет часа „Игл“ ще почне да обстреля града, който всъщност все още не е станал истински град. Ще сринат всичко до основи.

— Няма да го направи. — Рей Хъч се засмива. — Защото той иска да си върне обратно онова, което жена му му е отнела. Така че съвсем сигурно няма да унищожи до основи това, което иска да притежава. Някога половината град е бил негов, нали? А сега градът е на жена му. Нека само дойде със своите хора, да, нека само слезе на сушата! Тогава ще му дадем добър урок. Наистина, този глупак възкръсна от мъртвите, но скоро пак ще бъде, и то истински, мъртъв. Така че не се поддавайте на лоши мисли, хора. Не се плашете от Поуел, от заплахите му и от това малко бойно корабче там. Идете

отново да си гледате работата! Аз и моите хора ще оправим всичко. Хайде, вървете си по домовете!

Плисна с ръце, сякаш иска да разпръсне кокоше ято.

А въоръжените мъже зад него се усмихват широко. Някои се разсмиват презрително. Да, приличат на хора, готови да идат докрай с тоя Рей Хъч.

Той поглежда Чет Лайън и Бъг Банър.

— Е, хайде, шерифи, разпръснете ги!

Чет Лайън и Бъг Банър са поставени натясно. Осьзвават това. И макар че до този момент са били на негова страна, сега започват да го мразят. Той и без това има да им плаща за предишни грехове.

А сега ги принуждава открыто да застанат зад него. Защото той е главният съдия на този град, а те са негови подчинени.

Не, те не се осмеляват да противоречат.

Чет Лайън се обръща първо към тълпата:

— Чухте всички, нали? Вървете си по домовете! Събранието е приключило. Чухте какво ви каза съдията. Така че тръгвайте! Не се тревожете за проклетото бойно корабче.

Всички се подчиняват, макар и неохотно и тайно недоволствайки. Но всички се подчиняват. Все още.

* * *

След дългата, безсънна нощ Ким продължава да лежи в леглото, когато брат ѝ влиза, без да почука.

Тя изсърска злобно:

— По дяволите, не влизай друг път така внезапно в спалнята ми! Можеше да имам някого при себе си. Нали знаеш колко много мъже ме ухажват. Възможно е понякога да поканя тук този или онзи. Никога повече не нахълтвай така в спалнята ми, разбра ли!

Той спира до таблата на леглото и стисва здраво месинговите топки отгоре.

Изчаква с ядна усмивка Ким да се успокои.

После произнася бавно дума подир дума:

— Поуел е тук. С бойно корабче. Иска да срине до основи този град, ако не ни прогонят. И ако това стане, ще почне да ни преследва.

Разбра ли, сестричко? Дошъл е с боен кораб, а не с неколцина мъжаги, които бихме могли да противопоставим на нашите, за да воюват с него. Принуждава целия град да застане срещу нас. А ти си лежиш още в леглото и ми вдигаш скандал, че не съм почукал, преди да вляза. По дяволите, сестричко, пристигнал е с боен кораб!

Тя е седнала в леглото и придържа завивката до брадичката си.

Гледа брат си със сините си очи.

— Тази каша ти я забърка! — избухна тя накрая. — Защото ти не си го убил, преди да го метнеш през борда. Питам се как изобщо е могъл да остане жив. Знам, че не може да плува, знам го съвсем сигурно, по дяволите! Какво можем да направим, братко?

— Да изчакаме — е лаконичният отговор и Рей отново излиза.

Тя скача от леглото гола. Когато се оглежда в огледалото, си задава въпроса, дали Клинт Поуел би могъл да й прости, като я види отново.

Винаги е бил луд по нея. За него тя винаги е притежавала някакъв чар.

Само че тя не го обичаше, защото й отне невинността против волята й и я направи своя робиня.

Заради него трябваше да ляга и с други мъже, да ги краде или шпионира.

С нейна помощ той вършеше гнусни сделки.

Въпреки всичко се ожени за нея, защото изобщо не искаше да я освободи.

Сега тя е застанала гола пред огледалото и се пита дали чарът ѝ ще може все още да му въздейства. Би могла да му каже, че Рей ѝ е брат и че я е принудил...

Но когато й хрумва тази мисъл, тя застива на мястото си и се сепва. Защото осъзнава, че си играе с мисълта да пожертвва родния си брат.

Започва да се облича.

И непрекъснато мисли с уплаха: Клинт Поуел е дошъл.

* * *

Целият град чака.

Мнозина от новодошлите напускат Омаха. Обикновено в такива дни преди обяд цари голямо оживление. И колкото повече приближава обяд, толкова повече сякаш малкото селище, което щеше да се разраства, притаява дъх.

И тогава се случва нещо — събитие с решаваща важност.

От агенцията на компанията „Поуел“, където е и пристана, излизат трима мъже и се спускат към брега. Това са тукашният агент и двамата помощник-шерифи, Чет Лайън и Бъг Банър.

Качват се в малка лодка с гребла и поемат към „Игл“, който продължавала стои неподвижно в залива, на два хвърлея място от брега, и само от време на време завърта лопатъчното си колело.

От града веднага съзират тази лодка. Защото хората непрекъснато наблюдават бойното корабче.

И така, скоро слухът, че двамата помощник-шерифи и агентът на компанията „Поуел“ са се прехвърлили на борда му, бързо се пръсва навсякъде. Те са първите изменници.

Това веднага става ясно в Омаха.

Чет Лайън пръв се покатерва на корабчето и скоро след това се озовава пред Клинт Поуел.

— Шефе — обяснява той. — Ние повярвахме на жена ви. Накараха ни да помислим, че вие наистина сте мъртъв. И започнахме да помагаме на мнимата вдовица. Сбъркали ли сме?

— Не, Лайън. — Клинт Поуел се усмихва едва-едва. — Та нали аз самият зная колко убедителна може да бъде красивата Кимбърли. А освен това вие сте сега при мен на борда и отново сте на моя страна. Как са нещата в града? Искам да ми разкажете всичко до най-малки подробности. Този, русият... Какъв е всъщност на жена ми? И как се казва въобще?

— Хъч, Реймънд Хъч — отвръща Чет Лайън.

В този момент Клинт Поуел трепва едва забележимо.

— Хъч? — питат той.

Лайън кима утвърдително.

— Жена ми се казва по баща Хъч — произнася Поуел. — Да не би да е брат ѝ?

— Имат еднакви очи — отвръща Чет Лайън. — Да, може и така да е, той да ѝ е брат. Но е рус, а...

— Тя също е руса, само че носи черна перука — прекъсва го Клинт Поуел.

— Тогава той наистина би могъл да е брат ѝ — казва Чет Лайън с изненада.

12.

Точно в дванадесет часа на обяд Рей Хъч и хората му завземат брега около залива, както и пристаниите. По този начин ясно демонстрира, че иска да попречи на Клинт Поуел и придружаващите го да слязат на сушата.

Освен това става ясно, че продължава да владее града и да го държи под контрол.

Но какво означава „град“. Омаха тепърва ще става град. Все още това е малко селище с множество строителни площаадки.

Само големият склад за дървен материал е внушителен.

Ким Поуел също излиза от хотела, в който е, така да се каже, резиденцията й.

Облечена е с велурена пола-панталон, изящни каубойски ботушки, зелена фланелена блуза, а върху нея носи кожено яке.

Изглежда много енергична — целенасочена, решителна, готова да воюва.

Около кръста си е препасала кожен колан с пистолет в кобура. А в ръцете си държи пушка. Повечето от разположените на брега хора на Рей също така държат в ръцете си пушки.

От другата страна на крайбрежния път, там, където се издигат къщите на селището, започват да се събират граждани на Омаха и всички ония, които са дошли тук, защото очакват предстоящия строеж на железопътната линия.

И всички чакат. Всички знайят за ултиматума.

От „Игл“ добре може да се види как жителите на Омаха са в очакване на атаката и не са били в състояние да пропъдят от града мисис Кимбърли Поуел и русокосия й закрилник. Защото и двамата добре могат да се видят от „Игл“.

Корабчето се държи плътно до границата на реката и почти не е навлязло в пристанището.

От брега е възможно да се обстреля с пушки малкото пароходче. Но това все още не се прави.

Когато удря дванадесет часа, лопатъчното колело на „Игл“ започва да се върти. Корабчето минава граничната линия и излиза от почти неподвижната вода отново в реката, продължава да се отдалечава към средата на течението и застава на двеста метра разстояние от брега.

Въпреки разстоянието, откъм сушата може да се види, че дулата на двете оръдия се насочват към малкото градче.

От един от покривите се донася писклив глас:

— Ще стрелят, по дяволите, ей сега ще почнат да стрелят!

И изведнъж жадните за зрелища допреди малко хукват да бягат.

Но в този момент трясват изстрелите от двете оръдия.

В същия миг хотелът е улучен. Ударът е мощн, чува се двоен трясък. Хотелът рухва подобно на картонена кула. И без това не е стабилно построен.

За хората на сушата е ясно, че това бойно корабче може по същия начин да превърне на пух и прах цялото градче.

От рухналия хотел почва да се вие дим, развалините пламват в пожар.

И още нещо осъзнават всички: на борда на „Игл“ са знаели съвсем точно къде е главната квартира на Кимбърли Поуел.

Сега тя е сравнена със земята. Останките са обхванати от пламъци.

На „Игл“ обаче отново зареждат двете оръдия. Това се вижда много добре.

Рей Хъч и хората му започват да стрелят с пушките си по кораба. Но те разполагат най-вече с уинчестъри, с марка „Спенсър“ или „Спрингфийлд“. А за тези пушки разстояние, по-голямо от двеста ярда, е вече много.

В същото време от корабчето започва стрелба с много по-добрите оръжия „Шарп“, за които двеста ярда разстояние не са никакъв проблем.

Ким Поуел-Хъч се извръща и застава неподвижно, с поглед, прикован към горящите развалини на хотела. Пламъците се увеличават все повече. Напълно е възможно пожарът да обхване и съседните сгради, защото духа доста силен вятър. Скоро искрите ще се разлетят на всички страни. Най-силно горят дървените греди на срутилия се покрив. Пламъците там стават все по-големи.

Жителите на Омаха бързо разбират, че малкото им градче ще се превърне в прах и пепел, ако не направят нищо.

Сега всички се питат: ще стрелят ли отново от парахода или Клинт Поуел, когото всички познават, ще им даде още веднъж възможност да минат на негова страна?

Ще трябва да направят две неща, ако искат да спасят града си, на който предстои голямо бъдеще, когато тук се построи железницата с големия мост, и Омаха стане важен железопътен център.

Трябва да изгасят пожара, преди да се разпростира наоколо. И ще трябва да прогонят от града тази двойка Кимбърли Поуел и Рей Хъч така, както го беше поискал Клинт Поуел.

Междувременно двете оръдия на „Игл“ са заредени отново.

Сега те стрелят пак — този път с шрапнели, които попадат точно на ония места по брега, където най-нагъсто просветват дулата на стрелците, сред храстите, купчините дървен материал и изкараниите на сушата лодки.

Шрапнелите веднага причиняват страховитни щети, защото приличат на оловен дъжд, изстрелян от огромни ловджийски пушки. Клинт Поуел е започнал истинска война.

Вижда се как стрелците бежешком напускат укритията си. Някои са ранени, други изобщо не мръдват от местата си, защото са улучени твърде зле.

А гражданите на Омаха се събират.

Te обкръжават Ким Поуел и Рей Хъч, тъй като последният се е присъединил към сестра си, която веднага се нахвърля върху него:

— По дяволите, Рей, ти си един неудачник! Виж ги как бягат, твоите храбреци! Никога няма да издържат, никога! Още два или три залпа на „Игл“ и Поуел ще може да слезе с хората си на брега, без някой да му се противопостави. По дяволите, братко, защо не го уби тогава?

Той не успява да ѝ отговори.

Гражданите на Омаха се приближават и ги обграждат във все попълтен кръг. Единият от тримата избрани от тях градски съветници излиза напред и прави безпомощно движение с ръка:

— Той иска вас, не нас — произнася дрезгаво. — Иска да ви прогоним от града. Но как да го направим? Така че е най-добре да си идете сами. Напуснете Омаха, преди да е наредил да бъдат избити

всички. Вървете си! Нали виждате, вашите шерифи вече минаха на другата страна. И всички останали ще ги последват. Ще ви дадем добри коне и екипировка. Или пък бихте предпочели кабриолет с двоен впряг? Ще ви дадем всичко, което ви е необходимо, за да избягате. Но си вървете, преди да са почнали оръдията да стрелят отново!

Когато той мълква, се чуват множество викове:

— Да, изчезвайте най-сетне! Изчезвайте! Не искаме да ни сравнят със земята! Той иска вас, не нас! Изчезвайте, по дяволите!

Това са десетки гласове, които се заглушават един друг.

И кръгът още по-плътно се затваря около двамата.

Рей Хъч се оглежда за хората си, които е разположил по брега.

Но никой не идва да им помогне. Напротив, няколко ездача напускат града в галоп и се скриват навътре в сушата.

Откъм реката се чува сирената на парахода. Воят ѝ е заплашителен. Така във всеки случай го възприемат повечето от хората.

Рей Хъч най-сетне започва да разбира, че са изгубили.

Когато поглежда към сестра си, тя прочита тази мисъл в очите му. Да, той се кани да се откаже само и само да спаси кожата си. С положителност не е страхлив, не, тя знае това. Но просто не вижда никакъв шанс повече.

Двамата му шерифи са минали на страната на врага.

А вербуваните помощници са деморализирани от двата изстрела на оръдията. Разбрали са, че битката ще завърши зле за тях.

Освен това те са разбрали още, че ще настроят срещу себе си жителите на малкия град и мнозинството пришълци в него.

Никой не идва на помощ на Рей.

Тогава чува как сестра му произнася дрезгаво:

— Да, жители на Омаха, ще се махнем. Отказваме се. Искаме два коня и екипировка. Бързо, помогнете ни веднага! Толкова по-бързо ще се отървете от нас!

Накрая гласът ѝ прекъсва, звучи фалшиво. Защото и у нея вече се е появил страхът. Прекалено добре знае как ще я накаже Клинт Поуел. Беше го правил и по-рано, когато беше бягала три пъти от него. Този път щеше да е още по-зле. Да, той можеше дори да я убие, ако му падне в ръцете.

* * *

Застанал на „Игл“, Клинт Поуел наблюдава всичко през един бинокъл.

Преустановил е обстрела. Защото, в края на краищата, щеше да съсипе нещо, което иска да притежава — градчето Омаха.

Той също вече е разбрал за планирания строеж на железопътната линия и на моста над реката. Да, той иска да притежава Омаха, а не да я унищожава.

Затова „Игл“ изчаква, застанал по средата на течението, и завърта лопатъчното колело само дотолкова, доколкото е необходимо, за да не го отнесе водата надолу.

Оръдията са готови за стрелба, но засега няма сигнал за огън.

Не минават и десет минути и Клинт Поуел вижда как към ковачницата водят два оседлани коня.

От магазина изнасят пълни дисаги и дебели рула, които биват привързани към седлата отзад. А после вижда как Кимбърли и Рей се качват на конете и напускат града.

Тълпа от петдесетина души, жители на града, ги изпращат с подигравателни викове.

Клинт Поуел сваля бинокъла си и се обръща към кормчията:

— Ще акостираме. Искам да сляза на сушата.

И така, „Игл“ отново навлиза в залива и застава до пристана на параходно дружество „Поуел“.

Когато Клинт Поуел слизга на брега с двамата помощник-шерифи, Чет Лайън и Бъг Банър, и с агента си, е посрещнат от тримата градски съветници.

Техният говорител произнася малко нервно:

— Сър, можем само да се надяваме, че не ни... — спира посред думите си и прави безпомощен жест с ръка.

Застаналият до него обаче казва дрезгаво:

— Мистър Поуел, сър, всички в Омаха бяхме повярвали, че сте мъртъв и че жена ви е законната ви наследница.

— Няма нищо, господа — отвръща Клинт Поуел. — Не ви упреквам в нищо. Но сега ще започна преследването. Трябват ми бързи коне.

* * *

Ким и Рей яздят на запад. По това време Омаха е разположена само на западния бряг на Мисури. На отсрещната страна е само управлението на фериботната линия, заедно с няколко малки постройки.

Така че те яздят на запад. Тук има коларски път, тъй нареченият Орегънски път, който минава край Норд Плат Ривър, известна и с името Медисин Роуд, защото идва от Шайен, минава през Форт Ларами и продължава към планинските вериги на Медисин Боу. Далеч на запад пътят се разделя. Едното отклонение води към Калифорния, другото — към Орегън.

Първата миля братът и сестрата изминават доста бързо.

Чак после осъзнават, че не бива така да пришпорват конете си, а трябва да ги щадят. Само така имат все още някакъв шанс.

Защото ако преследвачите ги настигнат, конете им ще бъдат поизтощени.

Ким питат:

— Колко ли може да е преднината ни?

— Около час, предполагам — отвръща Рей Хъч. И после почва да ругае невъздръжано: — Тези проклети копелета! Плащах им толкова пари и бях уверен във верността им. Но двете оръдия...

— О, я си затваряй устата, братко! — нахоква го тя от коня си. — Още от самото начало беше голям неудачник. Не си убил Поуел, а само си го ранил. Сега той ще ни гони до края на света. Можеш да си сигурен в това! Аз може и да имам все още някакъв шанс, защото съм красива и съблазнителна, защото все още ме желае като някоя сладка отрова. Но на теб ще ти съдере кожата! Ще плащаш за грешките си, братко!

Последните думи произнася бясно, като фурия, и за един кратък миг престава да бъде толкова красива и очарователна. Лицето ѝ е разкривено от ярост и омраза.

След като си поема няколко пъти задавено въздух, тя избухва още веднъж:

— По дяволите, по-добре изобщо да не се бяхме намирали отново! По-добре да си бяхме останали мъртви един за друг! Лош

беше денят, в който се видяхме отново след толкова дълги години! О, по дяволите, по дяволите!

Тя е напълно извън себе си, защото има усещането, че е паднала от рая право в пъкъла.

Рей Хъч не отговаря нищо повече. Прегльща думите, които му се иска да каже. Защото е принуден да си признае, че нещастието им започна от момента, в който метна Клинт Поуел през борда.

Тогава се чувствуваше голям победител.

Но съдбата — а може би е възстановяващата равновесието справедливост? — сега наказва и него, и сестра му. Всичко, започнало така великолепно за тях, сега завършва с ей това бягство.

Вечерта стигат до мястото, където Елкхорн се влива в Плат и прецапват рекичката, тъй като водата не стига и до коленете на конете.

Земята е равна като езерна шир. Само понякога се виждат малки възвищения, които приличат на леко вълнение в някое езеро с кафява вода. Защото степната трева е покафенена и покрива цялата земя наоколо.

Тук-там съзират малки стада бизони.

А веднъж в далечината отеква тръсък от тежки ловджийски пушки. Сигурно там има голяма група ловци, които избиват бизони. Но тази касапница става няколко мили по-нататък, на юг. Тук всеки изстрел се чува на голямо разстояние.

Двамата непрекъснато се озъртат.

Засега като че ли никой не ги преследва. Коларският път изглежда мъртъв като пустиня. Надлъж и шир не се вижда никакъв ездач, няма и колони с каруци. Околността изглежда съвсем пуста.

Следобедът преминава във вечер.

Изведнъж Ким питат:

— А къде всъщност отиваме?

— На юг — отвръща той, — все на юг. А през нощта ще сменим посоката. Ако не ни настигне докато се спусне нощта, ще имаме доста голяма преднина. Тогава ще успеем да му се изпълзнем.

По някое време през нощта те стигат до едно поточе. И тук Кимбърли заявява студено:

— Не мога повече. Задникът и бедрата ми съвсем се разраниха. Не съм каубой. Дори и да съм яздila досега, то не е било за повече от два часа. Свършена съм, братко. Най-добре е да седна на голо в този

поток. О, по дяволите, никога не съм си и представяла, че така ще си разраня задника някой ден!

В друг случай Рей само би се засмял и би направил някоя шаговита забележка.

Но сега не прави нищо такова.

Яздили са доста дълго и не са могли да ги настигнат. Той също се е схванал от ездата. Защото и той отдавна не е яздил с часове като истинските каубои.

Конете също така трябва да си починат.

А тук има и поток.

— Добре, ще спрем и ще починем. Ще се погрижа за конете. Съжалявам за прекрасния ти задник, сестричко.

— Би трябвало да съжаляваш най-вече за безкрайната си глупост — нахвърля се тя върху него. — Като си помисля само за твоите хора, които ни струваха толкова пари и които нищо не направиха... О, как ми се иска да разбера защо Клинт Поуел не се удави тогава! С положителност зная, че не може да плува. А в реката са се давили и добри плувци. Защо той не се удави?

Съблича в тъмнината полите и фустите си. После влиза във водата на малкото поточе, дълбоко не повече от половин ярд. Водата е доста студена, но тя, охкайки, навлиза в нея, за да охлади наранените си части, и веднага усеща известно облекчение.

Същевременно си мисли тревожно: „Дали ще мога да яздя утре? Колко ли ще ме боли? А ако се разболея и изгубя женския си чар, ако Клинт Поуел ме види така запусната и безинтересна, какво ли може да ни се случи, когато ни настигне? Защото, ако не ме пожелае отново, никога няма да ми прости. Тогава няма само да ме накаже — ще ме убие. Защо никога не мога да го победя? Защо съдбата ме е приковала към него, и то завинаги, от оня ден, в който той и бандата му избиха индианците, и после ме взе със себе си защото бе пленен от русите ми къдрици и сините ми очи? Винаги ми го е казвал, когато съм лежала в обятията му и съм се чувствала негова робиня.“

Отново и отново си задава тези въпроси, докато охлажда нараненото си тяло. И много се бои от по-нататъшната езда. Болят я всички мускули, дори и някои вътрешни органи. Никога досега не е била принуждавана да язи толкова продължително време. А при това последните часове бяха само началото. Има още толкова път до

Орегън, освен това трябва да преминат и през земите на индианците. Ще успеят ли изобщо да се справят? Може би ще е по-добре Клинт Поуел да ги настигне и тя пак да му се подчини безпрекословно.

— О, проклятие!

В това време Рей се погрижва за конете. Не палят огън, защото той може да ги издаде. Теренът е напълно равнинен.

Вижда се на мили оттук, въпреки нощта. Защото на небето греят луната и звездите.

После Ким чува думите на Рей:

— Излез от водата. Приготвих място за спане и малко вечеря от сухата храна. Хляб, печено месо и сушени плодове. Хората от магазина са ни дали достатъчно. Излизай, сестричко. Не можеш да стоишечно в тая вода.

Тя питава:

— Имаме ли сланина, имам предвид нещо по-мазно?

— Имаме — отвръща той.

— Идвам тогава, защото искам да намажа раните с малко мазнина. О, как ми трябва сега един хубав мехлем!

Най-сетне излиза от потока, гола до кръста.

— Имаш прекрасно тяло — казва брат й. — Мисля, че би могъл да ти прости всичко и...

— Да върви по дяволите! — прекъсва го тя. — Толкова хубаво си живеех тогава при индианците. Наричаха ме Небесно око и си имах семейство. Всичко беше чудесно. Всеки ден беше дар от небето. Научиха ме да разбирам природата и да почитам всички растения и животни. Но после дойдоха тези убийци и бандити. Предвождаше ги Поуел. Разбира се, в известна степен той ме спаси, защото останалите не биха пощадили и такова малко дете, каквото бях тогава. Но аз станах неговата плячка. Да върви по дяволите, защото ме принуди да върша злини. Цялото му същество беше никак вътрешно раздвоено. Бях негова собственост, а ме изпращаше при други мъже, за да ги шпионирам или дори да ги тровя. Превърна ме в лека жена и убийца. Бях му подвластна, изцяло негова робиня. Три пъти събирах сили да избягам. Но хората му все ме залавяха. А после намерих отново брат си. Но ти пък се показва неудачник, беше прекалено глупав и не можа да го убиеш с ножа — прекалено глупав, прекалено глупав, прекалено глупав...

Сега тя почва наистина да плаче.

Той обаче я придърпва към себе си на мястото за спане, загръща я в одеялата и я държи в прегръдките си.

От онова преживяване във фермерската къща с Елинор Ванкувър, чийто мъж Бил накрая беше принуден да застреля, не беше изпитвал топли чувства към никоя жена. Но сега изпитва действително нещо като братска обич.

Ким постепенно се успокоява в прегръдката му и спира да плаче.

След известно време прошепва:

— Братко, защо съдбата е винаги против нас? Защо никога не ни даде никакъв шанс? Най-голямата ни грешка е обаче тази, че поискахме да убием Поуел, за да мога като негова вдовица да взема наследството му. Това ни превърна в побратими на дявола. И заради това ще си получим наказанието сега.

* * *

Късно следобеда Клинт Поуел съзира двамата бегълци. Сам сигурно никога не би ги настигнал, би изгубил дирята им още през нощта.

Но е взел със себе си един скаут,metis, за когото казват, че може да проследи и мишка, пробягала по гола скала.

Разбира се, това е пресилено, но факт е, че на хиляда мили наоколо този Блу-Пийт Уола е един от най-добрите следотърсачи и ловци.

Изкачват се на едно леко възвишение, което прилича на гребена на застинала посред прерията вълна, и спират.

Съзират двамата бегълци на по-малко от половин миля разстояние пред себе си, в една малка падинка.

Клинт Поуел се обръща към Блу-Пийт Уола.

— Добра работа свърши, Пийт — похвали го той. — Да, добра работа. Но сега не ми е нужна вече помощта ти. Останалото ще свърша сам. Ето, това е възнаграждението ти.

Подхвърля му кожена кесия, в която подрънкват златни долари. Пийт сръчно я хваща още във въздуха.

После се поколебава.

Но Клинт Поуел казва:

— Наистина не си ми нужен повече, Пийт. Върни се Омаха при жена си и децата.

Тогава метисът кимва, обръща коня си да завие и потегля обратно по следата, без да се обърне нито веднъж.

Клинт Поуел пришпорва своя кон.

Малко по-късно Ким и Рей забелязват приближаването му.

Те също пришпорват конете си, но после Ким почва все повече и повече да изостава. Тя и без това не е много добра ездачка, а часовете, прекарани на седлото, доста са я изморили.

Тогава Рей изруга диво, обръща коня си и се втурва срещу Клинт Поуел. Когато минава край сестра си, която е изостанала, казва с прегракнал глас:

— Сам е. Този път наистина ще го убия! А после ще продължим спокойно нататък.

Тя не отвръща нищо, само обръща коня си и гледа след него.

Рей Хъч и Клинт Поуел се приближават в тръс един към друг, конете им са доста изтощени.

Когато разстоянието помежду им е само двадесетина ярда, те спират и слизат от конете. Сега всичко се извършва според неизменния ритуал на дуелите.

Приближават се на десетина стъпки, спират и си кимват един на друг.

— Брат и сестра сте, нали? — пита Клинт Поуел.

Рей Хъч само кимва.

— Тогава сте брат и сестра на дявола — казва Клинт Поуел и посяга бързо към колта си.

Рей Хъч също бързо изважда своя и прави това може би много по-бързо от всеки друг път.

Но не е достатъчно бърз.

Когато той пада на земята, Клинт Поуел продължава да стои на краката си, с димящия „Колт“ в ръка.

А с другата ръка прави знак на Кимбърли.

Тя трябва да дойде.

И тя идва. Да, подчинява се, както винаги се е подчинявала и преди.

Когато спира до него, той отново се мята на седлото.

— Тръгвай — заповядва ѝ. — Връщаме се обратно. И всичко ще си бъде както преди. Може би в Омаха ще те смажа от бой, та ще трябва да полежиш една седмица в леглото. Но не сега. Иначе не би могла да яздиш. Така че тръгвай, Кимбърли.

Тя носи все още револвера си. И много ѝ се иска да извади оръжието си и да се опита да воюва за свободата си. Но не се осмелява.

Поглежда тъжно към брат си и разбира, че е мъртъв.

По бузите ѝ почват да се стичат сълзи. И отново се пита защо съдбата е винаги против тях.

После послушно подкарва коня.

* * *

Следобед е, а тя не може да продължи нататък. Стигнали са същото онова поточе, при което бяха предишната нощ с Рей и където тя охлаждаше разранените от ездата места от тялото си. Спира и шепне почти беззвучно:

— Не мога да стоя повече на седлото. Така съм разранена, че кървя. Усещам го.

Слиза от коня и както е облечена, влиза в поточето и кляка вътре.

През нощта се беше съблякла, но сега не го прави.

Клинт Поуел продължава да седи на коня си.

Когато също се наканва да слезе на земята, съзира приближаващи се конници. Веднага му става ясно, че това е някоя жестока банда. Петима души са.

Тогава той слиза и гледа срещу тях.

Кимбърли се изправя сред потока.

И тогава те се приближават — разпуснати, брадати, ухилени. Може би са хора извън закона, дезертьори, преследвани, изобщо такива, които живеят с постоянна омраза към обществото, тъй като и то ги мрази и преследва.

Гледат жадно към Кимбърли.

Единият казва:

— Ей, човече, извадихме късмет! Отдавна не сме виждали жена. Дай ни я за малко. Ще я разиграем на зарове. А после ще ти я върнем

обратно. Защото след това ще си продължим по пътя. Така че...

Да, това е измета на обществото.

Клинт Поуел го осъзнава. И без да каже нищо, минава към действия.

Измъква револвера си и почва да стреля.

Когато поваля и третия ездач от седлото му, го улучват и него.

Беше невъзможно да победи и петимата. Би могъл да пожертва Кимбърли и би запазил живота си. Щяха да го пуснат да си върви по пътя.

Но той предпочете да се бие.

Когато пада на земята, двамата останали живи се гледат изненадано.

Единият казва:

— Трябва да е бил луд, напълно луд.

Но другият промърморва:

— Просто е бил горд човек. А онази жена там е означавала много за него.

Поглеждат към Кимбърли Поуел-Хъч, която стои до колене във водата, а мократа ѝ кожена пола е залепната по краката.

И в този момент виждат, че държи оръжие в ръката си. Почва да стреля, но и те ѝ отвръщат със стрелба.

* * *

Блу-Пийт Уола чува тези изстриeli в обширната прерия на Небраска. Те отекват на мили наоколо.

Спира, а после се връща с коня си.

Малко по-късно попада на следата на петимата бандити. И сега вече може да си представи какво е станало.

Когато стига при потока, се натъква на убитите. Само Кимбърли е все още жива, но това няма да трае дълго.

Когато той коленичи до нея, тя му прошепва едва чуто:

— Който и да си, човече, погреби ме до брат ми. Искам да съм с него и в гроба — така, както и душите ни са заедно в ада.

След тези думи тя издъхва.

Скоро след това компанията „Поуел“ престава да съществува.

Агентите ѝ си поделят огромното предприятие и между тях започва жестока борба.

Омаха обаче расте и расте и след година се превръща в огромен град.

Зашщото железопътната линия е построена вече, построен е и големият мост, и...

Но това би било друга история.

Зашщото битката за важните транспортни артерии на континента не секва; независимо дали става дума за големите реки или за железопътните линии, въпросът винаги е един и същ: монопол и власт.

Издание:

Г. Ф. Унгер. Братът и сестрата на дявола
ИК „Калпазанов“, Габрово, 1994

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Снежана Тодорова

ISBN: 954-17-0054-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.